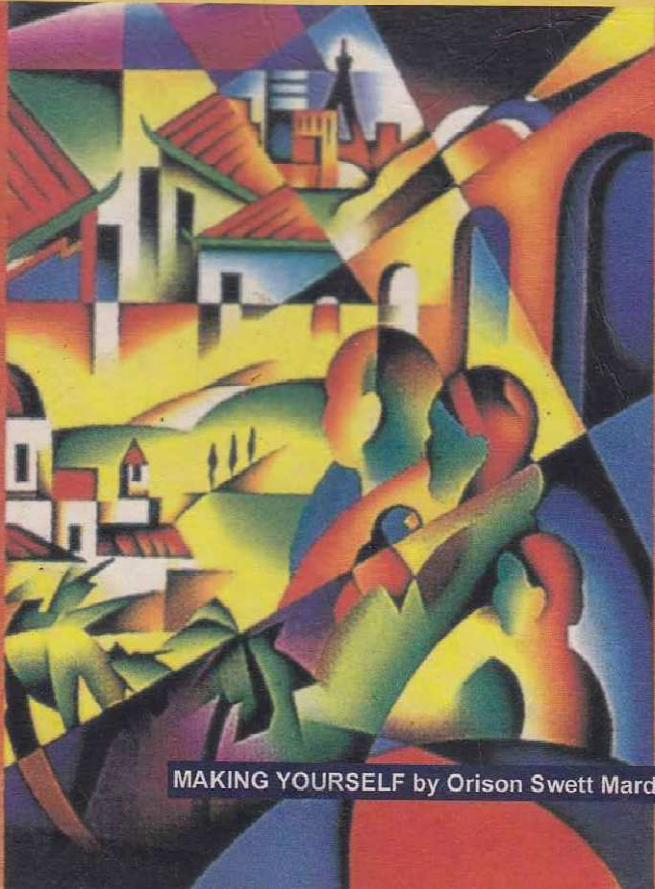

ငါ့ဘဝ ငါ့သားခင် ငါ့သားတူရင်

မောင်ပေါ်ထွန်း (မြန်မာပြန်သည်)

MAKING YOURSELF by Orison Swett Marden

ဒုတိယအကြိမ်

ငါ့ဘဝ ငါသာသခင် ငါသာဘုရင်

မောင်ပေါ်ထွန်း (မြန်မာပြန်သည်)

MAKING YOURSELF

by

Orison Swett Marden

ဒုတိယအကြိမ်

Typing – nayzar

Proof - ဖြူစင်ဦး

Cover – NyiSay

Pdf - ကင်းကောင်

www.mmteashop.com

မှ

စီစဉ်တင်ဆက်သည်

ကြီးပွားအောင်မြင်လိုသူသည် တီထွင်ဉာဏ် ရှိရသည်။
 ပညာ ဗဟုသုတကို ငမ်းငမ်းတက် ရှာဖွေလိုသော
 စိတ်ဓာတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြရသည်။
 ဘဝရည်မှန်းချက် ရှိရသည်။ ပန်းတိုင် ရှိရသည်။
 ပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရန် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ချီတက်ရသည်။
 မိမိ၏ တိုးတက်နိုင်ချေ ရှိသော အရည်အချင်းများကို
 အမြဲတမ်း တိုးပွားအောင် ဆည်းပူးလေ့လာ သင်ယူနေရသည်။

မောင်ပေါ်ထွန်း

ရခိုင်ပြည်နယ် မာန်အောင်မြို့နယ် ရေမျက်ဝရွာတွင် အဖ ဦးမောင်ပု၊ အမိ ဒေါ်အေးသာတို့က ၁၉၃၅ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားသည်။ အမည်ရင်းမှာ ဦးခင်မောင်စိုး ဖြစ်သည်။

၁၅နှစ်သားတွင် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး အလွတ်ပညာသင်ကျောင်း တက်သည်။ ၁၉၅၅ တွင် စာပေဗိမာန်၌ လက်နှိပ်စက် စာရေးအဖြစ် အမှုထမ်းသည်။ ၁၉၇၃ တွင် ဝိဇ္ဇာ (သမိုင်း) ဘွဲ့ရသည်။ ၁၉၇၉ တွင် စာပေဗိမာန် စာအုပ်အသင်း ကြီးကြပ်ရေးမှူး အဖြစ်မှ အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းတွင် စာအုပ်လောကကဏ္ဍကို ၁၉၆၇ ခုနှစ်မှစ၍ ခြောက်နှစ်နီးပါး ဆက်တိုက်ရေးသားခဲ့သည်။ စာအုပ်လောက စာစောင်၊ ပန်မဂ္ဂဇင်း၊ ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်းနှင့် ဓနမဂ္ဂဇင်းတို့တွင် အယ်ဒီတာ၊ အယ်ဒီတာချုပ် လုပ်ခဲ့သည်။ ဓနမဂ္ဂဇင်း တွင် အတိုင်ပင်ခံ အယ်ဒီတာအဖြစ်လည်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ဘာသာပြန်လုံးချင်းစာအုပ် လေးဆယ်ခန့် ပြန်ဆိုရေးသားခဲ့သည့်အနက် နိုင်းမြစ်ဝှမ်းမှ တော်လှန်ရေး၊ ကျွန်မ ချစ်တဲ့ ဆူကာနီ၊ ယက်ဗ်တူရှင်ကို၊ မောင့်ဘက်တန်နှင့် အိန္ဒိယလွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ၊ ကမ္ဘာ့ရန်၊ တစ်ဘဝ၊ မာယာ၊ မဟာဒီလှိုင်း၊ ငွေရှာနည်း ငွေသုံးနည်း၊ စံပြအရောင်းသမား၊ ကမ္ဘာ့အအောင်မြင်ဆုံး စီးပွားရေး သူရဲကောင်းများ(၁)၊ (၂)၊ ဟားဗက်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ မသင်ခဲ့ရသမျှ၊ အဆင့်မြင့် အောင်မြင်သူတို့၏ အလေ့အထများ၊ ရန်ကုန်သား ကျားဘမ်း သူဌေးကြီး၏ စီးပွားရေးစွန့်စားခန်းများ၊ အမြန်ဆုံး သူဌေးဖြစ်နည်း (၁)၊ (၂)၊ လုပ်ငန်းအောင်မြင်ရေး လှူပွဲဝက်ချက်များ၊ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စဖြင့် ကြီးပွားရေး၊ ကန္တာရစမ်းရေအိုင်နှင့် စီးပွားတက်အောင် လုပ်နည်းတို့မှာ ထင်ရှားသည်။ 'ကန္တာရစမ်းရေအိုင်' ဖြင့် အမျိုးသား စာပေဆု (ဘာသာပြန်-ရသ) ကို ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ရရှိသည်။

မောင်ပေါ်ထွန်း

ငါ့ဘဝ ငါသာသခင် ငါသာဘုရင်

MAKING YOURSELF

By Orison Swett Marden

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၃၈၊ ၁၀၉ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း။ ၀၁-၂၉၆၆၇၁ (အိမ်)၊ ၂၅၂၇၉၈(ဆိုင်)
[၁၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၀၂]

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၇၆၅/၂၀၀၂(၈)]

မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၈၄၇/၂၀၀၂(၉)]

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် -(၁၉၉၅) အမေအိမ်စာပေ
ဒုတိယအကြိမ် -(၂၀၀၂) ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်
(၁၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၀၂)

အုပ်ရေ [၁၀၀၀]

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းစာသား ပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်ခင်အေးမြင့် [၀၅၉၀၁]၊ ရာပြည့်အောင်ဆက်
အမှတ် ၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ
ဦးကျော်ဆန်း [၀၉၃၂]၊ ရဲအောင်စာပေ
အမှတ် ၂၊ ချွန်း(၁) လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင်
အေဇက်

စာအုပ်ချုပ်
ကိုမြင့်နှင့် ညီဝင်းမြင့်

မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ
Graphic Mg Thein Win and Y.P .Group
ဒီဇိုင်း ဖွဲ့စည်းသည်။

တန်ဖိုး
၆၀၀ကျပ်

မာတိကာ

-အမှာစကား

- ၁။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ဖန်တီးပါ
- ၂။ အနာဂတ် အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပါ
- ၃။ အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးပြုပါ
- ၄။ တိုးပွားအောင် ဖြည့်ဆည်းပါ
- ၅။ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော အရင်းအနှီး
- ၆။ နေ့စဉ် အခွင့်အလမ်းများ
- ၇။ အားလပ်ချိန်မှာ ပညာရှာ
- ၈။ တစ်နေ့ တစ်နာရီ တန်ဖိုး
- ၉။ တည်ငြိမ်မှုသည် စွမ်းအား
- ၁၀။ အာရုံစိုက်မှ အောင်မြင်မည်
- ၁၁။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပါ
- ၁၂။ စကားအလိမ္မာ အောင်မြင်ရာ
- ၁၃။ အလုပ်ရှိသော အလုပ်လက်မဲ့
- ၁၄။ တန်ရာ တန်ဖိုး ပေးပါ
- ၁၅။ ဘာစာအုပ်ကို ဘယ်လို ဖတ်မလဲ
- ၁၆။ ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက် ထားပါ
- ၁၇။ မေးမြန်းပါ။ စုံစမ်းပါ
- ၁၈။ စေ့စပ်သေချာ အောင်ကြောင်းဖြာ
- ၁၉။ နေရာတကာမှာ ပညာရှာ
- ၂၀။ ကြီးမြတ်သော အရည်အချင်း
- ၂၁။ အတွေးမှန်ဖြင့် အောင်ပွဲခံပါ

အမှာစကား

ဤစာအုပ်သည် ကမ္ဘာကျော် အမေရိကန် တက်ကျမ်း ဆရာကြီး ဩရစ်ဆန် ဆွက်မာဒင် ရေးသားသော ‘**Making Yourself**’ စာအုပ်ကို ဆီလျော်အောင် မြန်မာပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပထမဦးစွာ ယင်းစာအုပ်ကို ‘ပန်းဝေသီ’ မဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက် ဆောင်းပါးစဉ် အဖြစ် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ စာဖတ်ပရိသတ်များ တစ်စုတစ်လုံးတည်း ဖတ်ရှုနိုင်ရန် စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေပါသည်။

မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့စဉ်က ‘ကိုယ့်အားကိုယ့်ကိုး ကြီးပွားရေး’ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဖော်ပြခဲ့သော်လည်း ယခု စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေသောအခါ ‘ငါ့ဘဝ ငါသာသခင် ငါသာဘုရင်’ ဟူ၍ ပြောင်းလဲလိုက်ပါသည်။ ယင်းသို့ ပြောင်းလဲခြင်းမှာ မူလနာမည်ကို ယခင် ကျွန်တော် ပြန်ဆိုထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသော ‘ကိုယ်စွမ်း ကိုယ်စဖြင့် ကြီးပွားရေး’ စာအုပ်၏ နာမည်နှင့် ရောထွေး မှတ်ယူကြမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ နာမည်ပြောင်းလဲခြင်းကို စာဖတ်ပရိသတ်များ ခွင့်လွှတ်ကြပါရန် လေးစားစွာ တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

မိတ်ဆွေ စာဖတ်သူသည် ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှု၍ မိမိဘဝ ကြီးပွား တိုးတက်လိုသောဆန္ဒ ပေါ်ပေါက်လာသည်ဆိုလျှင်ပင် ဘာသာပြန်ဆိုသူနှင့် ထုတ်ဝေသူတို့ အနေဖြင့် ကျေနပ် ဝမ်းသာလှပါပြီ။

မောင်ပေါ်ထွန်း

ဇူလိုင် ၂၃၊ ၁၉၉၅

[၁]

ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ဖန်တီးပါ

'အတ္တာဟိ အတ္တန္တော နာထော
(မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာ)'

ပုဒ်

'ကျွန်ုပ်သည် အရာရာကို ကောင်းအောင်လုပ်သလို ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း
ကောင်းအောင်လုပ်၏။ သို့ဆိုလျှင် အခြားဘာမျှ လုပ်စရာမလိုတော့ချေ။'

ယွန်ပေါရစ်ချတား (၁၇၆၃-၁၈၂၆)

ဂျာမန် ဟာသပညာရှင်

တစ်ခါတုန်းက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်စုနှင့် ခရစ်ယာန် ခင်ကြီးတစ်ပါးတို့
ဆိုကြရာတွင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးနည်းဖြင့် ကြီးပွားအောင် ကြိုးစားလာကြသူတွေ
အကြောင်း ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များက သူတို့အားလုံး ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွားလာကြ
သူတွေချည်း ဖြစ်ကြပါသည်ဟု ထုတ်ဖော် ပြောပြကြပါသည်။ ဤတွင် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက-

‘အခု ဒီပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးထဲမှာ ခင်ကြီးကလွဲရင် အားလုံး ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွားလာကြသူတွေချည်းပါပဲ’ ဟုပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါခင်ကြီးက-

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးနည်းနဲ့ အောင်မြင်လာ သူ မဟုတ်ပါဘူး’ ဟူ၍ပြန်ပြောလိုက်သည်။

တကယ်တော့ လောကတွင် သက်ရှိသက်မဲ့ အရာအားလုံးသည် ဒုက္ခ၊ သုက္ခနှင့် အခက်အခဲ အနည်းနှင့် အများကို ကျော်လွှားကာ အနိမ့်ဆုံးအဆင့်မှ အမြင့်ဆုံးအဆင့်သို့ အနှေးနှင့်အမြန် တက်လာ ရောက်လာရသူချည်း ဖြစ်သည်။

ဤသည်ကား လောကနိယာမ တရားကြီးပင်တည်း။

လူသားသည်လည်း ဤတရားသဘောအတိုင်းပင်။ အနိမ့်ဆုံးအဆင့်မှ အမြင့်ဆုံး အဆင့်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

လူသားသည် ကလေးဘဝ၊ လူကြီးဘဝ၊ လူအိုဘဝ ဟူ၍ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်လှမ်းလာခဲ့ရသည်။

ယင်းသို့ အဆင့်ဆင့်တက်လှမ်းလာရာတွင် သဘာဝက ပေးထားသော ရုပ်ဝတ္ထု များကို ပို၍ တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ရင်းဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ လောကတွင် တန်ဖိုးရှိသော လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီးရသည်။

ဤသည်ပင်လျှင် လူသား၏ အဓိကပြဿနာ ဖြစ်သည်။ အဓိကလုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။ လူသားသည် ဤလုပ်ငန်းကို ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အမြဲမပြတ် လုပ်နေရသည်။

‘လူတိုင်းရဲ့ ရည်မှန်းချက်ဟာ ဟန်ချက်ညီပြီး ပြည့်စုံတည်မြဲတဲ့ အမြင့်ဆုံး တိုးတက်မှုကိုရဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်’ ဟု ဂျာမန် သိပ္ပံပညာရှင်နှင့် သဘာဝတ္ထပညာရှင်ကြီး ဟွမ်းဘော့ (၁၇၆၉-၁၈၅၉) ကပြောခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော်လည်း လူများစုသည် ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို မသိကြ၊ ကိုယ့်ခန္ဓာ ကိုယ်ထဲတွင် ကိန်းအောင်းနေသော အရည်အချင်းတွေ အများစုကို သတိမပြုမိကြ။ လူနည်းစုကမူ ထိုအရည်အချင်းတွေကို သိတော့ သိကြသည်။ သို့သော် မဖော်ထုတ်လိုကြ။ ထို့ကြောင့်လည်း လောကတွင် လူများစုကြီးသည် တိုးတက်အောင်မြင်မှု မရှိကြခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို ယုံပါ’ ဟု လူတွေကို တိုက်တွန်းဖို့ အလွန်လွယ်သည်။ သို့သော် ယုံအောင်လုပ်ဖို့ကျတော့ အလွန်ခက်သည်။ ဤအလုပ်က သူများပြော၍ မရ၊ သူများလုပ်ပေး၍ မဖြစ်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးနည်းဖြင့် ကိုယ်တိုင်လုပ်မှ ရသည်။ ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို ရှာဖွေသိရှိခြင်း” သည် လူ့ဘဝတိုးတက်ရေးတွင် အရေးအကြီးဆုံးသော ပထမဆုံးလုပ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ကြီးပွားတိုးတက် လိုသူသည် ‘ငါ့မှာ ဘာအရည်အချင်းတွေ ရှိသလဲ၊ ဘာကိုယ်စွမ်းကိုယ်စတွေ ရှိသလဲ’ ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှာဖွေ ဆန်းစစ်ရသည်။ စာရင်းကောက်ရသည်။

လူတိုင်းတွင် အစွမ်းအစတွေ၊ အရည်အချင်းတွေ ရှိကြရာတွင် နည်းပါးချင် နည်းပါးမည်၊ များပြားချင် များပြားမည်၊ သေးငယ်ချင်လည်း သေးငယ်မည်၊ ကြီးကျယ်ချင်လည်း ကြီးကျယ်မည်။ နည်းပါး၍ သေးငယ်သော်လည်း အကြောင်းမဟုတ်။ ကြီးစားဖြည့်ဆည်းလျှင် တိုးပွားလာနိုင်သည်။ အများကြီး ဖြစ်လာနိုင်သည်။

ဤသည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ အဓိကအလုပ် ဖြစ်သည်။ လူသားသည် ဤလောကသို့ ရောက်လာသည်မှာ သဘာဝကပေးသော အရည်အချင်းများကို တိုးပွားအောင်လုပ်ရန် လာခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်ဆိုလျှင် စစ်မှန်သော ပညာဆည်းပူးခြင်းဆိုသည်မှာ မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်အားထက်သန်စွာ လေ့လာဆန်းစစ်ကာ လိုအပ်ချက်များကို စနစ်တကျ ဖြည့်ဆည်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မိမိ၏ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို အစဉ်တစိုက် ကြိုးစားဖော်ထုတ်နိုင်သူအတွက် လောကတွင် “မဖြစ်နိုင်” ဟူသော အရာ မရှိနိုင်ပါချေ။

ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို ဖော်ထုတ်ခြင်းနှင့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွားရေးတို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဒွန်တွဲနေသည်။ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို ဖော်ထုတ်သူအဖို့ ကြိုးစားမှုတိုင်း သည် တိုးတက်မှုရှိသည်။ ဤနည်းဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ပို၍ပို၍ တိုးတက်အောင် လုပ်ဆောင်သွားသည်။

သို့သော် လူငယ်တစ်ယောက်သည် ဗီဇအားဖြင့် ဘယ်လောက်တော်သည်၊ ဘယ်လောက် အရည်အချင်းရှိသည် ဟူသော အချက်မှာ အဓိကမဟုတ်။ ထို အရည်အချင်းသည် ဘာမှမလုပ်ဘဲ ပစ်ထားလျှင် ဘာမှ မဖြစ်နိုင်။

ရွှေတွင်းများမှ ရွှေရရန် မြေကြီးတွေအများကြီးကို ဖြိုရသည်။ တူးရသည်။ လူတွေက ချွေးထွက်သံယို ပင်ပန်းခံ၍ အကြာကြီး တူးဆွ ရှာဖွေရသည်။ ထိုအတူ လူတစ်ယောက်၏ အတွင်းသန္တာန်တွင် ၎င်းပင်၊ မြုပ်နေသည့် ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စနှင့် အရည်အသွေးကိုလည်း တကူးတက ရှာဖွေဖော်ထုတ်မှသာလျှင် တိုးတက် ကြီးပွားနိုင် သည်။ အောင်မြင်နိုင်သည်။

သို့သော်လည်း လူများစုသည် ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို မဖော်ထုတ်ဘဲ “လူ့ဘဝမှာ လုပ်တိုင်းဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူတိုင်းလူတိုင်း သူ့ကံနဲ့သူ့ လာကြသူတွေပါ” ဟူ၍ တွေးတတ်ကြတာကတော့ တော်တော်ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းသည်။

သူတို့က “လူ့ဘဝဆိုတာ ဖြစ်ချင်ရင် သူ့ဟာသူဖြစ်လာမှာပါ” ဟု ခံယူကြသည်။ သူတို့ခံယူသလို သူ့ဟာသူ ဖြစ်လာမည်ဆိုလျှင် လောကမှာ ပင်ပန်းခံပြီး ဘာလုပ်နေစရာ လိုသေးသနည်း။

တကယ်တော့ ဤအယူအဆသည် ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်သတ်သော အယူအဆသာ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စတိုးသူတို့၏ အတွေးအမြင်သာ ဖြစ်သည်။

မှန်ပါသည်။ လောကတွင် အချို့လူများက ရွှေဖွန်းကိုက်၍ မွေးလာကြသလို၊ အချို့သူများက သစ်သားဖွန်းကိုက်၍ မွေးလာကြသည်။ သို့သော်လည်း မည်သူမျှ တစ်ချက်လွတ်အာဏာရှင် ကံကြမ္မာ၏ ရုပ်သေးရုပ်များ မဟုတ်ကြချေ။ လူတစ်ယောက် သည် ဘယ်လောက်ပင် ဆင်းရဲ ဆင်းရဲ၊ ဘယ်လောက်ပင် ချို့တဲ့ ချို့တဲ့၊ သူ့တွင် သူ့ကံကြမ္မာကို သူဖန်တီးနိုင်သော စွမ်းအားတွေ ရှိနေသည်။

မည်သူမဆို မှန်ကန်စွာ အားထုတ်လျှင် ကံကြမ္မာ၏ သားကောင် မဖြစ်ဘဲ ကံကြမ္မာ၏သခင် ဖြစ်နိုင်သည်။

‘လူတစ်ယောက်သည် ပြင်ပအကူအညီအားလုံး ကင်းရှင်းပြီး ကိုယ့်ခြေထောက် ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်မှသာလျှင် စွမ်းအားရှိသူ၊ အောင်မြင်သူဟူ၍ ကျွန်ုပ် ယူဆသည်’ ဟု အမေရိကန် ပညာရှင်ကြီး အီမာဆင် (၁၈၀၃-၈၂) ကဆိုခဲ့၏။

ထိုစကားသည် အလွန်မှန်သည်။ ထိုစကားသည် အခက်အခဲများကို ကျော်လွှား၍ အောင်ပွဲခံနိုင်သူတို့၏ အောင်မြင်ရေးလျှို့ဝှက်ချက်ပင် ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်သည် မိမိ၏ မွေးရာပါစွမ်းရည်များကို သိမြင်ကာ အောင်မြင်မှု ပန်းတိုင်သို့ ချီတက်လျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု ရှိလာသည်။ အားနည်းခြင်း၊ သူရဲဘောကြောင်ခြင်း၊ ထုံထိုင်းခြင်းတို့ကို မောင်းထုတ်လာနိုင်မည်။

သို့သော်လည်း ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွားတိုးတက်အောင် လုပ်ခြင်းသည် လွယ်ကူသော အလုပ်တော့ မဟုတ်။ အပင်ပန်းခံရသည်။ ဇွဲရှိရသည်။ စွန့်လွှတ်ရသည်။ လူ့ဘဝသည် ရွှံ့နှင့် တည်ဆောက်ထားခြင်း မဟုတ်။ သံနှင့် တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်လိုချင်သော ပုံစံကိုရအောင် မှန်မှန် ထုယူရသည်။ ပြင်းပြင်း ထုယူရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးပင် အမြင့်ဆုံးအဆင့်ကို ရလိုကြသည်။ သို့သော် ထိုအဆင့်နှင့် ထိုက်တန်သော တန်ဖိုး သို့မဟုတ် အရင်းအနှီးကို ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်လောက်အထိ ပေးနိုင်ကြပါသနည်း။ ထိုအဆင့်နှင့် ထိုက်တန်သော ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို ဘယ် အတိုင်းအတာအထိ ဖော်ထုတ်နိုင်ကြပါသနည်း။

ဦးနှောက်၊ နှလုံးသား၊ စေတနာနှင့် ကာယ စွမ်းအားတို့ကို မည်မျှအထိ အသုံးချနိုင်ကြပါသနည်း။

အကောင်းဆုံး၊ အလှဆုံး ပန်းဥယျာဉ်ကြီးကို လိုချင်လျှင် ပထမဦးစွာ ပင်ပန်းခံ၍ ပေါင်းရှင်းရသည်။ မြေဆွရသည်။ စိုက်ပျိုးရသည်။ မြေတောင်မြှောက်ရသည်။ ရေလောင်း ရသည်။

လောကတွင် လူတိုင်းလူတိုင်း သူ့အခြေအနေ၊ သူ့အဆင့်အတန်းအလိုက် အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ အနည်းနှင့်အများ ရှိကြသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ အချို့တွင် ကျောင်းသင်ပညာ ရှိကြသည်။ အချို့မှာ ဘဝအတွေ့အကြုံပညာ ရှိကြသည်။

လူတိုင်းလူတိုင်းသည် မိမိတို့၏ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ အဆင့်အတန်း အလျောက် အလုပ်အကိုင်အမျိုးမျိုးကို မျှော်မှန်းကြသည်။ ရချင်ကြသည်။

သို့သော် ထိုအလုပ်ကို ရနိုင်လောက်သော အားထုတ်မှု၊ စွဲမြဲမှု၊ စွန့်လွှတ်မှုမျိုးကား လူတိုင်းတွင် မရှိကြ။

တစ်ခါတုန်းက ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် ဘောလဇက် အမည်ရှိ လူငယ်တစ်ယောက် သည် စာရေးဆရာ အလွန်ဖြစ်ချင်သည်။ သို့သော် သူ့ဖခင်က ဖျက်သည်။

'စာရေးဆရာလုပ်ရင် မင်း(ဘုရင်) ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် သူတောင်းစား ဖြစ်လိမ့်မယ်' ဟု ဖခင်ဖြစ်သူက ဆိုသည်။ ထိုအခါ ဘောလဇင်္ကက အလျော့မပေးဘဲ-

'ကျွန်တော်က ဘုရင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်' ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် မိဘများက သားဖြစ်သူအား ဘယ်လိုမှ တား၍ မရတော့သည့်အဆုံး သူ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ပါစေတော့ ဟူ၍ လွှတ်ပေးလိုက် ရတော့သည်။

ဘောလဇင်္ကသည် စာပေလောကသို့ ခြေစုံပစ်ဝင်လိုက်ပြီး ဆယ်နှစ်လုံးလုံး မအိပ်မနေ ကြိုးစားသည်။ အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်ဖြင့် အလွန် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရသည်။

သို့သော် သူသည် နောက်ကိုပြန်မလှည့်၊ ရှေ့ကိုသာဆက်သွားသည်။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း မဆုတ်မနစ် အားစိုက်လုပ်ဆောင်သည်။ ဤသည်မှာ သူသည် သူဖြစ်ချင်သော လုပ်ငန်းအတွက် တန်ရာတန်ဖိုးကို ပေးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့်လည်း နောက်ဆုံးတစ်နေ့တွင် သူသည် ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး အဖြစ် ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်တွင် မော်ကွန်းတင်ခံခဲ့ရလေသည်။

ယနေ့ ကမ္ဘာပေါ်တွင် စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ နိုင်ငံရေးနှင့် စာပေ အနုပညာ စသော လုပ်ငန်းအသီးသီးတွင် ထိပ်တန်းရောက်နေသူများသည် ဘောလဇင်္ကကဲ့သို့သော လူစားမျိုးတွေချည်းပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် သူတို့လိုချင်သောပစ္စည်းကို အလကားမယူကြ။ အလကားယူ၍ မရနိုင်သည်ကိုလည်း သူတို့သိကြသည်။ ထို့ကြောင့် တန်ရာတန်ဖိုးကို ပေး၍သာ ရယူကြသည်။

ဤသဘောတရားသည် လူတိုင်းအတွက် မှန်ကန်သည်။ အောင်မြင်မှုကို ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စဖြင့်သာ ရနိုင်သည်။ ကိုယ့်အားကိုယ် ကိုး ကြိုးစားခြင်းဖြင့်သာ ရနိုင်သည်။

အောင်မြင်မှုကို လက်ဆောင်ပေး၍ မရ၊ အမွေပေး၍မရ။ ကိုယ်တိုင် လုပ်မှရသည်။ အောင်မြင်မှု၏ တန်ဖိုးသည် ပင်ပန်းခံ၍ အစဉ်တစိုက် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လောကတွင် မိမိ ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ၊ မိမိ၏ ကိုယ်စွမ်း၊ ဉာဏ်စွမ်းကို ထိုအရာ အတွက်သာ မြှုပ်နှံ အသုံးပြုပါ။ ဘယ်လို အခက်အခဲကို မဆို ကျော်ဖြတ်၍ အောင်ပန်းဆွတ်နိုင် မည်သာတည်း။

* * *

[၂]

အနာဂတ်အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်

*'ဘာမှ မကြိုးစားဘဲ အောင်မြင်သူထက်
ကြိုးစားပြီး မအောင်မြင်သူက ပို၍ တန်ဖိုး ရှိ၏'*

.....လွိုက်ဂျန်းစ်
..... အမေရိကန် ဘာသာရေးပညာရှင်

'ကျုပ် တံငါသည်နှစ်ယောက် တွေ့ဖူးတယ်။ တစ်ယောက်က လှေဟောင်း ကလေးကို တက်တစ်ချောင်းနဲ့ တစ်သက်လုံး လှော်ခတ်ရင်း အသက်မွေးတယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ အားလပ်ချိန်ရသမျှ စက်ကိရိယာတွေအကြောင်း လေ့လာပြီး စက်လှေကလေးတစ်စင်း တီထွင်ပြုလုပ်တယ်။ အဲဒီစက်လှေနဲ့ ပင်လယ်ပြင် ရေနက်ပိုင်းအထိထွက်ပြီး ငါးဖမ်းတော့ ငါးတွေအများကြီးရတယ်' ဟု အယ်လာစီးလား-ဝီလ်ကောက်က ပြောဖူးသည်။

ဤသည်မှာ လေ့လာသူနှင့် မလေ့လာသူတို့၏ ခြားနားချက်ပင် ဖြစ်သည်။ လှေဟောင်းကလေးကို တက်တစ်ချောင်းဖြင့် လှော်ခတ်ရင်း မိမိဘဝကို ကျေနပ်နေသူ သည် ဘယ်တော့မှ ငါးများများမရနိုင်။ သို့သော် မိမိ၏အားလပ်ချိန်ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုကာ တီထွင်ကြံဆမှုပြုလုပ်သူကတော့ သာမန်လူထက် တိုးတက်အောင်မြင်မှု ရှိမည်မှာ အထူးပြောစရာ မလိုချေ။

လေ့လာသူသည် သာမန်လူထက် အကြားအမြင်ဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံသည်။ အကြားအမြင်ဗဟုသုတသည် အောင်မြင်တိုးတက်မှုမှန်သမျှ၏ လျှို့ဝှက်ချက် ဖြစ်သည်။ ကြီးပွားချမ်းသာမှု၏ အခြေခံအုတ်မြစ် ဖြစ်သည်။

အကြားအမြင်ဗဟုသုတရှိလျှင် စာရေးကလေးမှ အရာရှိကြီး ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ဟိုတယ်စားပွဲထိုးမှ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ရုံးအကူဘဝမှ ဌာနအကြီးအကဲ ဖြစ်လာနိုင်သည်။

တစ်ခါက လူငယ်တစ်ယောက်သည် မီးရထားကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် ဆီထိုးသမား ဝင်လုပ်သည်။ သူသည် ညပိုင်းအားလပ်ချိန်တွင် အခြားလူတွေလို အလကားမနေဘဲ ညကျောင်းတက်သည်။ အချိန်ရလျှင် ဟောပြောပွဲများနှင့် ဆွေးနွေးပွဲများသို့လည်း တက်ရောက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် တက္ကသိုလ် ညနေသင်တန်းသို့ တက်၍ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ကို ရရှိသည်။

ယခုအခါ သူသည် စက်မှုတက္ကသိုလ်တစ်ခုတွင် ပါမောက္ခကြီး ဖြစ်နေလေပြီ။

အဆိုပါပုဂ္ဂိုလ်၏ အောင်မြင်မှုသော့ချက်ကား အဘယ်အရာနည်း။ အခြား မဟုတ်ပါ။ မိမိ၏ လက်ရှိအလုပ်ကို တာဝန်ကျေကျေ သစ္စာရှိရှိ လုပ်ကိုင်ရင်း အားလပ်ချိန်တွင် ပညာဆည်းပူးကာ အနာဂတ်ဘဝ တိုးတက်မှုအတွက် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ အစိုးရနှင့် ပုဂ္ဂလိကလုပ်ငန်းပေါင်းများစွာတွင် မူလရာထူးဖြင့်ပင် နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ကိုင်နေရသူတွေ ထောင်သောင်းချီ၍ ရှိကြသည်။ သူတို့သည် ဘယ်တော့မှ ရာထူးမတက်ကြချေ။

သူတို့ ဘာကြောင့် ရာထူးမတက်ကြသနည်း။

အကြောင်းရင်းက ရှင်းရှင်းကလေး ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မိမိတို့၏ အနာဂတ်ဘဝ တိုးတက်ရေး အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု မပြုလုပ်ကြသောကြောင့် ရာထူးမတက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ပင်ကိုယ်စွမ်းရည်ရှိသော လူငယ်တွေ အများကြီးရှိကြသည်။ သို့သော် သူတို့က ထိုစွမ်းရည်ကို အသုံးမချကြ။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် သာမန်အဆင့်၊ သာမန်ရာထူးဖြင့်သာ ဘဝတုံးသွားကြသည်။

အဓိကအကြောင်းရင်းမှာ လက်ရှိဘဝကို ရောင့်ရဲကျေနပ်နေခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျ နေခြင်းနှင့် အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့ခြင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။

တိုးတက်ကြီးပွားလိုသော လူငယ်သည် အဆိုပါအတားအဆီးများကို ဖြစ်သည့် နည်းဖြင့် ကျော်လွှားနိုင်ရန် နည်းလမ်း ရှာဖွေရမည်။

အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့ခြင်းသည် ဘဝ၏ အခွင့်အရေးဟူသမျှကို လက်လွတ် ဆုံးရှုံး စေသည်။

ထို့ကြောင့် ကြီးပွားတိုးတက်လိုသူသည် အသိဉာဏ်ပြည့်ဝရေးအတွက် လေ့လာ ဆည်းပူးရမည်၊ သင်ယူ မှတ်သားရမည်။

အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့သူသည် မသွေးရသေးသော စိန်ရိုင်းနှင့် တူသည်။ စိန်ရိုင်းကို မသွေးဘဲ သည်အတိုင်းပစ်ထားလျှင် ဘာမှတန်ဖိုးမရှိ။ သွေးပြီးမှသာလျှင် တန်ဖိုးအနွှေ ထိုက်သောရတနာ ဖြစ်လာနိုင်သည်။

သို့သော် လူသားစိန်ရိုင်းများက အသက်ကြီး အရွယ်လွန်သွားလျှင် အသွေးရ ခက်တတ်သည်။ သွေးရာတွင် အလွန်လက်ဝင်သည်၊ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံရသည်။ သတ္တိကောင်းသူ၊ ဇွဲရှိသူများသာလျှင် ယင်းဒုက္ခကို ခံနိုင်ရည်ရှိကြသည်။

ထို့ကြောင့် ငယ်ရွယ်နုပျိုတုန်းမှာ ပညာရှာရန်၊ ဆည်းပူးလေ့လာရန်၊ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ကြရန် အလွန်အရေးကြီးသည်။ လူတစ်ယောက်သည် ဆည်းပူးလေ့လာမှု မရှိလျှင်၊ ပညာအရည်အချင်း မရှိလျှင် ကြီးကျယ်သောအလုပ်များကို မလုပ်နိုင်ဘဲ သေးငယ်သော အလုပ်များဖြင့်သာ တစ်ဘဝလုံး အချိန်ကုန် သွားလိမ့်မည်။

အနာဂတ်ဘဝခရီးအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်းသည် လူတစ်ယောက်အဖို့ အရာခပ်သိမ်းကို ပြီးပြည့်စုံစေနိုင်သည်။ ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ်မှာသာ ရနိုင်သော အခွင့်အရေး များကို ရအောင်မယူလျှင် အသက်ကြီးလာသောအခါ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ကြုံရ မည်မှာ သေချာသည်။

ဘဝတွင် သေချာပေါက် အောင်မြင်မှုရနိုင်ရန် တစ်လမ်းသာရှိသည်။ ယင်းလမ်း ကား ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်ကိုင်လိုသော အသက်မွေးမှုလုပ်ငန်းအတွက် အစကတည်းကပင် စနစ်တကျ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယခုခေတ်တွင် တစ်ခုကောင်း ကျွမ်းကျင်သူများကို လုပ်ငန်းတိုင်းက တောင်းဆိုနေကြသည်။ အားလုံးကို နည်းနည်းစီ တတ်ကျွမ်းပြီး ဘာတစ်ခုမှ ပြီးပြည့်စုံ အောင် မတတ်ကျွမ်းသောသူများ ဤခေတ်တွင် လုံးဝ မစားသာတော့ချေ။ ဤခေတ်သည်

လုပ်ငန်းတစ်ခုခုကို သိပ္ပံနည်းကျ အထူးကျွမ်းကျင်သူများအတွက် ရွှေလမ်းငွေလမ်း ပွင့်သောခေတ် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ယနေ့လူငယ်များအား “အနာဂတ်အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ကြပါ၊ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ကြပါ” ဟု ကျွန်ုပ် အလေးအနက် အကြံပေးတိုက်တွန်းလိုသည်။

တစ်ခါက ဆရာဝန်တစ်ယောက်သည် သူ၏ အနာဂတ် ရည်မှန်းချက် အတွက် ၁၆ နှစ်တိုင်တိုင် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ခဲ့ဖူးသည်။ သူသည် ဆရာဝန်ဘွဲ့ရရှိပြီးနောက် အထူး ကျွမ်းကျင်မှုဆိုင်ရာ ဒီပလိုမာသင်တန်းတွေ တက်သည်။ ရောဂါဗေဒ သုတေသန လုပ်ငန်းတွေ စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်သည်။

သည်လောက်တောင် ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ဖြုန်း နေရတာလဲဆိုပြီး အပေါင်းအသင်း တွေက သူ့ကို အပြစ်တင် ဝေဖန်ကြသည်။ သည်လူအရူးပဲဆိုပြီး မှတ်ချက်ချကြသည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးကျတော့ အဆိုပါဆရာဝန်သည် သူ့လုပ်ငန်းတွင် အကျွမ်းကျင်ဆုံး ထိပ်တန်းဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဤကား ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု၏ အကျိုးကျေးဇူးပင်တည်း။

ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုသည် လူတစ်ယောက်အား ထိပ်တန်းသို့ ပို့ဆောင်ပေးနိုင် သည်။ အကြီးကျယ်ဆုံး၊ အမြင့်ဆုံးလုပ်ငန်းအတွက် လက်နက်တပ်ဆင်ပေးခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းဆိုသော် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုသည် မိမိ၏ တစ်သက်တာ လုပ်ငန်းအတွက် အခြေခံ အုတ်မြစ်ချခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

အုတ်မြစ်မခိုင်လျှင် အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံး အချိန်မရွေး ပြိုကွဲပျက်စီး သွားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် အုတ်မြစ်ခိုင်ရန် လုံလောက်သောအချိန် ပေးရသည်။ လိုအပ်သော စွန့်လွှတ်မှုတွေ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခခံမှုတွေ ပေးရသည်။ လောလောဆယ် “အနာခံ” နိုင်မှသာလျှင် နောင်အခါတွင် “အသာစံ” နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် လူများစုသည် ကိုယ်က အနည်းငယ်သာပေးပြီး အများကြီး ပြန်ရလို ကြသည်။ ခက်ခဲပြီး အကျိုးများသောလမ်းကို မလျှောက်ချင်ကြ။ အလွယ်လမ်း၊ ဖြတ်လမ်းကိုသာ လျှောက်ချင်ကြသည်။

သဘောကတော့ရှင်းနေသည်။

တစ်ကျပ်ဖိုးသာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလျှင် တစ်မတ်လောက်သာ အမြတ်ရလိမ့်မည်။ တစ်သောင်းဖိုးရင်းလျှင်ကား တစ်ထောင်အထိ အမြတ်ရရှိနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ငွေတစ်ကျပ်သာရင်းပြီး အမြတ်တစ်ထောင်လိုချင်သူသည် ကိုယ့်ကိုကိုယ် လိမ်ညာနေသူ၊ အသိဉာဏ်မရှိသူ၊ မိုက်မဲသူ ဖြစ်သည်။

“များများလိုချင် များများလေ့လာ” ဟူ၍ ဂရိစကားပုံတစ်ခုက ဆိုသည်။

ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွားလိုသူအတွက် လက်စွဲလမ်းညွှန် စကားပုံပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အများစုသည် လုပ်ငန်းကြီးတွေကိုသာ ချက်ချင်းလက်ငင်း အမြန်ဆုံး လုပ်ချင်တတ်ကြသည်။ တကယ်တော့ ဘယ်အလုပ်မျိုးမဆို အစက စလုပ်ရသည်။ “အသေးကလေးမှ စတင်၍ တစ်ဆင့်စီ တစ်ဆင့်စီ အကြီးသို့ တက်လှမ်းရသည်” ဟူသော သဘောတရားကို သူတို့ မေ့နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာကျော် ပန်းပဲပညာရှင်ကြီး အယ်လီဟူးဘားရစ်က -

“ကျုပ်ရဲ့ အောင်မြင်မှုမှန်သမျှကို တစ်ဆင့်စီ တစ်ဆင့်စီ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ကြိုးစားပြီး လုပ်ကိုင်လို့ ရလာခဲ့တာပဲ” ဟု ဆိုသည်။

အမေရိကန်သမ္မတကြီး လင်ကွန်းသည် ကလေးဘဝက သစ်လုံးတဲအိမ်ကလေး ထဲမှ ထင်းမီးဖိုဘေးတွင် အကြာကြီးထိုင်ပြီး စာကျက်ခဲ့သည်။ ကျောင်းနေဖက်ကလေး တွေက သူ့ကို သရော်ပြောင်လှောင်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် လင်ကွန်း နာမည်ကျော်ရှေ့နေဘဝမှတစ်ဆင့် သမ္မတကြီးဖြစ်လာသော အခါတွင်ကား သူတို့တစ်တွေ မိမိတို့လုပ်ရပ်အတွက် နောင်တကြီးစွာ ရခဲ့ကြလေသည်။

အခက်အခဲကို ဖွဲ့နုပဲ့နှင့် ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားပြီး ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြိုးစား လေ့လာသူသည် တစ်နေ့တွင် မုချမသွေ ကြီးပွားအောင်မြင်မည်သာ ဖြစ်သည်။

လှေဟောင်းကလေးကို တက်တစ်ချောင်းတည်းနှင့် လှော်ခတ်နေမည့်အစား တက်နှစ်ချောင်းနှင့် လှော်ခတ်လျှင် ပန်းတိုင်ကို ကျိန်းသေပေါက် ဆိုက်ရောက် မည်သာတည်း။

[၃]

အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးပြုစွာ အသုံးပြုပါ

"အချိန်ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုလိုသော် အလုပ်ကို စီမံကိန်းချ၊ လက်ထဲမှာ မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်ထား"

ဟေမလေတန်ရိုက်မာဘီ(၁၈၄၅-၁၉၁၇)
အမေရိကန် စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ

"အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးပြုတတ်သူသည် မိမိဘဝ တိုးတက်ရေး လမ်းကြောင်းကို လျှောက်လှမ်းနေသူ ဖြစ်၏" ဟူ၍ ဝေါလတာအိပ်ချကော့တင်ဟန် ဆိုသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဆိုသည်။

ထိုစကားသည် အထူးသဖြင့် "အချိန်ပို" သို့မဟုတ် "အားလပ်ချိန်" နှင့် ပို၍ သက်ဆိုင်သည်။ လူငယ်တစ်ယောက်၏ အရည်အချင်းသည် အချိန်ပိုကို သူ ဘယ်လို အသုံးပြုသလဲဟူသော အချက်ပေါ်တွင် အဓိကတည်သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏အားလပ်ချိန်တွင် အလကားထိုင်မနေဘဲ အကျိုးရှိသော တစ်စုံ တစ်ရာကို လေ့လာနေသူ၊ ပြုလုပ်နေသူ လူငယ်တစ်ယောက်သည် အနာဂတ်တွင် တန်ဖိုးရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်လာနိုင်သည်ဟု သေချာပေါက် ပြောနိုင်သည်။

အခြားတစ်ဖက်တွင် အကြင်လူငယ်တစ်ယောက်ကတော့ အားလပ်ချိန်တွင် မည်မည်ရရ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဟေးလားဝါးလားဖြင့်သာ စခန်းသွားနေ၏။ သို့ဆိုလျှင် ထိုလူငယ်၏ အနာဂတ်သည် ဘယ်လိုမှမကောင်းနိုင်ဟု အတပ်ပြောနိုင်၏။ ပိုက်ဆံ အကုန်ခံပြီး ဗေဒင်မေးနေစရာပင် မလိုချေ။

လူငယ်အများစုသည် စိတ်ကူးမှားနေကြသည်။ သူတို့က သူတို့၏ ပိုက်ဆံရသော အလုပ်ချိန်သာလျှင် အရေးကြီးသည်။ တန်ဖိုးရှိသည်ဟု ထင်နေကြသည်။

တကယ်ဆိုသော် လူတစ်ယောက်၏ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွား တိုးတက်ရေးတွင် ပုံမှန်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်နေရသော အချိန်အများကြီး ထက် မိနစ်ပိုင်း၊ နာရီပိုင်း စသောအချိန်ပိုကလေးများက ပို၍အရေးပါသည်။ ပို၍ တန်ဖိုးရှိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အင်္ဂလိပ်ခင်ကြီး ဂျယ်ယာမီတေလာက -

‘အချိန်ပို မိနစ်ပိုင်းကလေးတွေကို အကျိုးရှိအောင် အသုံးချ တတ်သူတွေဟာ တစ်နေ့ကျတော့ ထိပ်တန်းရောက်ကြတာပဲ’ ဟု ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အချိန်ပိုအားလပ်ချိန် မိနစ်ပိုင်း၊ နာရီပိုင်းကလေးများတွင် အကျိုးရှိသော စာအုပ်စာပေများကို ဖတ်ရှုခြင်း၊ ပညာရပ်တစ်ခုခုကို စူးစူးစိုက်စိုက် လေ့လာ ဆည်းပူးခြင်းတို့ဖြင့် ပညာမတတ်သူ ပညာတတ်လာနိုင်သည်။ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားဖြင့် ဘဝရည်မှန်းချက်မရှိသူ ရည်မှန်းချက် ရှိလာနိုင်သည်။ အောင်မြင်မှုမရသူ အောင်မြင်လာ နိုင်သည်။ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့သူ ကျန်းမာသန်စွမ်းလာနိုင်သည်။ အချိန်ပိုကို အသုံးချတတ် သူသည် မိမိဘဝကို ကောင်းသောအခြေအနေသို့ ရောက်ရှိအောင် တော်လှန် ပြောင်းလဲ ပစ်နိုင်သည်။

‘ကျွန်တော်ဟာ အလုပ်သိပ်များတာ၊ စာဖတ်ဖို့ လေ့လာဖို့အချိန်ဆိုတာ လုံးဝ မရှိသလောက်ဘဲ’ ဟု လူများစုက ဆင်ခြေပေးတတ်ကြ၏။

တကယ်တော့ ထိုသူများသည် အလုပ်တစ်ခုကို စတင်မလုပ်ခင်ကတည်းက “လက်နက်ချ” နေသူများသာ ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ‘နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း မသုံးမဖြစ် သုံးစွဲဖို့အတွက်တောင်မှ အနိုင်နိုင်၊ ပိုက်ဆံစုဖို့ဆိုတာတော့ ဝေလာဝေးရော’ ဟု ပြောတတ်သူတွေလည်း အများကြီးပင်။

နည်းနည်းကလေးမှစ၍ မစုလျှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အများကြီး စုဆောင်းနိုင်ပါ မည်နည်း။

ရသမျှအကုန် သုံးပစ်သောသူသည် အသုံးကြီးသောအကျင့်သာ စွဲမြဲကြီးထွားလာမည်မှာ မလွဲတည်း။ နည်းနည်းကလေးကိုပင် မစုနိုင်သောသူသည် များများကြီးကိုလည်း ဘယ်တော့မှ စုနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။

ထို့အတူပင် အကြင်သူတစ်ယောက်သည် အချိန်ပိုကလေးများတွင် မိမိကြီးပွားတိုးတက်ရေးအတွက် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး လေ့လာဆည်းပူးခြင်းတစ်စုံတစ်ရာ မပြုလျှင် ထိုသူ၏ ဘဝသည်လည်း ဘယ်သောအခါမှ တိုးတက်လာနိုင်မည်မဟုတ်။

အချိန်ပိုအတွင်းမှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ ခက်ခက်ခဲခဲလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ဖို့မလို၊ သက်သာလွယ်ကူသော လုပ်ငန်းကလေးတွေကို လုပ်နိုင်သည်။

ဥပမာ - ကိုယ့်လုပ်ငန်းအခြေအနေကို ပြန်လည်သုံးသပ်ခြင်း၊ အနာဂတ်လုပ်ငန်းအတွက် စီမံချက်ချမှတ်ခြင်း၊ မိမိ၏ အမှားများနှင့် ချို့ယွင်းချက်များကို ပြင်ဆင်ခြင်း စသည်တို့ကို လုပ်နိုင်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့စိတ်၏ သခင်များဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ကို မှန်ကန်စွာ ထိန်းကျောင်းပြီး ကောင်းသောအတွေးအကြံများကို တွေးတောကြံစည်လျှင် လူတိုင်းလူတိုင်း ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွားအောင်မြင်နိုင်သည်။

အချိန်ပို သို့မဟုတ် အားလပ်ချိန်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အကျင့်စရိုက်ကို ထုတ်ဖော်သောအရာ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ပင်ကိုယ်စရိုက်မှန်အတိုင်း မိမိကြိုက်ရာကို လွတ်လပ်စွာ လုပ်ကိုင်နိုင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ပင်ကိုဆန္ဒ၊ ပင်ကိုဝါသနာ၊ ပင်ကိုရည်မှန်းချက်များကို ဖော်ပြကြသည်။

အခကြေးငွေယူ၍ သူတစ်ပါးအတွက် လုပ်ပေးရသော အလုပ်၊ သူတစ်ပါးခိုင်း၍ လုပ်ရသော အလုပ်များတွင်မူ ပင်ကိုယ်စရိုက်မပေါ်။ များသောအားဖြင့် သူတစ်ပါးအလိုကျ လုပ်ပေးရသောကြောင့် ပင်ကိုဆန္ဒ၊ ပင်ကိုယ်စရိုက်ကို ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

အလုပ်တစ်ခုတည်းကို လူငယ်နှစ်ယောက်အား ပူးတွဲလုပ်ခိုင်းလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ခြားနားချက်ကို သာမန်လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် သိသာရန် လွယ်မည်မဟုတ်။ သို့သော် သူတို့အား ကိုယ်ကြိုက်ရာအလုပ်ကို တစ်ယောက်စီ ခွဲလုပ်ခိုင်းလျှင် မူကား တစ်ယောက်စီ၏ ပင်ကိုယ်စရိုက်များကို သိသာစွာ တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လူတစ်ယောက်၏ ပင်ကိုယ် ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စက ဖော်ထုတ်ပေးသော အချိန်ပို သို့မဟုတ် အားလပ်ချိန်သည် လူတိုင်းအတွက် အလွန်အရေးကြီးသည်။ အလွန် တန်ဖိုးရှိသည်။

ဘဝအောင်မြင်မှုကို ရရှိကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို ဖတ်ကြည့်လျှင် အချိန်ပိုကလေးများကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးချခြင်းဖြင့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွား တိုးတက်ရေးကို လုပ်ဆောင်လာကြောင်း တွေ့ကြရမည် ဖြစ်သည်။

ဤအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မက်ဆာချူးဆက် ပြည်နယ်၊ အထက်လွတ်တော် အမတ် မစ္စတာဟိုး ပြောခဲ့သော စကားမှာ မှတ်သားစရာ ကောင်းလှ၏။

‘စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးနှင့် သိပ္ပံပညာ စတဲ့လုပ်ငန်းတွေမှာ အောင်မြင် ကြီးပွားကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များစွာကို ကျုပ်တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ အောင်မြင်မှုလျှို့ဝှက် ချက်ဟာ ဘာလဲလို့မေးရင် များသောအားဖြင့် သူတို့ဟာ ပင်ကိုက ထူးချွန်လို့မဟုတ်ကြဘဲ လူငယ်ဘဝတုန်းက အားလပ်ချိန်ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချခဲ့ကြလို့ပဲ ဖြေရလိမ့်မယ်။ လောကကြီးမှာ ကြီးကျယ်တဲ့ လုပ်ငန်းပေါင်းများစွာကို ပါရမီရှင်တွေကပဲ လုပ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အားလပ်ချိန်ကို အကောင်းဆုံး အသုံးချတာတို့ သာမန်လူတွေ အများစုက လုပ်ခဲ့ကြတာပါ’

ဂျိန်းတီးဟိုး ဆိုသူသည် ရိုကာဂိုမြို့နှင့် ဂဲလ်စဘတ်မြို့သွား မီးရထားကို နေ့စဉ် မောင်းရသည်။ ညပိုင်းအလုပ်ပြီးချိန်တွင် ဥပဒေသင်တန်း တက်သည်။

သင်တန်းပြီးဆုံးသောအခါ တစ်နေ့လျှင် လေးနာရီစီ ရှေ့နေလုပ်ငန်းကို လုပ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် သူသည် နိုင်ငံရေးလောကနှင့် မီးရထားလုပ်သား သမဂ္ဂများတွင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလာခဲ့သည်။

ရောဘတ်အိပ်ချ်ဟစ်ဘာနွဲ့ ဆိုသူကတော့ လုပ်သက်သုံးနှစ်ရှိ ရဲသားလူငယ် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် အလုပ်တာဝန်မှ အားလပ်ချိန်တိုင်းတွင် ဥပဒေပညာကို နေ့စဉ် အမြဲတမ်း ဖတ်ရှုလေ့လာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဥပဒေသင်တန်း အောင်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် အသက် ၂၈ နှစ်အရွယ်တွင် ရှေ့နေဖြစ်လာခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ရဲတပ်ဖွဲ့၏ အမှုထမ်းကောင်း ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်ကိုလည်း ရရှိခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် အချိန်ပိုကို အလကား အကျိုးမဲ့ မကုန်လွန်ပါစေနှင့်။ ဘယ်ကိုပဲ သွားသွား စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ကို အမြဲတမ်းဆောင်သွားပါ။ ကားစောင့်ရင်း၊ ရထားစောင့်ရင်း ရသမျှအချိန်ပိုင်းကလေးတွင် နှစ်မျက်နှာ၊ သုံးမျက်နှာလောက် ဖတ်လိုက် ရလျှင်ပင် ကိုယ့်အတွက် အကျိုးများလှပြီ။

နယူးအင်္ဂလန်ပြည်နယ်မှ လူစီလာကွမ်သည် အထည်စက်ရုံတွင် အလုပ်လုပ် သည်။ အလုပ်နားချိန်တွင် စာတစ်အုပ်ကို အမြဲတမ်းဖတ်သည်။ နောင်အခါ သူသည် ထင်ရှားသော ကဗျာဆရာမကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အယ်လီဟူးဘားရစ်သည် ပန်းပဲလုပ်ရင်း အားလပ်ချိန်တွင် ဘာသာစကားနှင့် သင်္ချာပညာကို လေ့လာသည်။ နောင်အခါ သူသည် ကမ္ဘာကျော် ငြိမ်းချမ်းရေး ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိဘဝ တိုးတက်အောင်မြင်လိုလျှင် လက်ရှိဘဝဝန်းကျင် မကောင်းခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းတို့အတွက် စိတ်ဓာတ်ကျမနေပါနှင့်။ ရသမျှ အချိန်ပိုကလေး များတွင် မိမိဝါသနာအပါဆုံး အလုပ်တစ်ခုခုကို ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ပါ။

“ကျုပ်ဟာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးနည်းနဲ့ ပညာဆည်းပူးလာခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်အလုပ်က မနက်ခုနစ်နာရီကနေပြီး ညဆယ်နာရီထိ စာအုပ်ဆိုင်မှာ အလုပ်သင်အဖြစ် လုပ်ရတယ်။ အလုပ်နားချိန်မှာ မနားဘဲ အိပ်ချိန်မှာ မအိပ်ဘဲ သိပ္ပံပညာနဲ့ အခြား အသုံးကျတဲ့ ပညာရပ်တွေကို ကျုပ် ဖတ်ရှုလေ့လာတယ်။ ပြီးတော့ ပြင်သစ်ဘာသာကို လည်း လေ့လာလိုက်သေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ် အိတ်ကပ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ ခြောက်ပြားတောင် အမြဲတမ်း မထည့်နိုင်ခဲ့ဘူး။ စာဖတ်ရတာကလည်း မီးရောင်မှိန်မှိန်သာ လင်းတဲ့ ထပ်ခိုးကလေးပေါ်မှာ။ အခု အဲဒီဘဝကို ပြန်တွေးပြီး ကျုပ် အကြီးအကျယ် ဝီတီဖြစ်မိတယ်။ အခုဆိုရင် ကျုပ်ဟာ မီးရောင်ထိန်ထိန်လင်းနေတဲ့၊ ခမ်းနားလှပတဲ့ အခန်းကြီးထဲ ရောက်နေပြီ။”

ဤစကားကို ပြောသူမှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ အီဒင်ဘာရာမြို့မှ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာနှင့် စာအုပ်တိုက်ပိုင်ရှင်ကြီး ဝီလျံချိန်းဘားစ် ဖြစ်သည်။

ကြီးပွားချင်လျှင် ရိုးသားရသည်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်အခြေအနေမှန်ကို ရိုးသားစွာ သိရှိ ဝန်ခံနိုင်ရမည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညာရ၊ မညာရ။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူပေါင်းများစွာတို့က ရသမျှ အချိန်ပိုကလေးကို အသိရှိရှိ၊ သတိရှိရှိဖြင့် အကျိုးရှိအောင် အသုံးပြုပြီး ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွားရေးအောင်ပန်းကို ဆွတ်ခူးနေကြချိန်တွင် ကိုယ်က ဘာတစ်ခုမျှ ကြိုးစားအားထုတ်မှုမပြုဘဲ "အိပ် စား ပတ်ကရော" လုပ်နေတာကို တွေးပြီး ရှက်ကြစမ်းပါ။

ထို့ကြောင့်-

မောင်တို့မယ်တို့ နိုးထကြလော့၊ ကြိုးစားကြလော့။ မောင်တို့မယ်တို့၏ ဘဝဇာတ်လမ်းတို့ အချိန်ပိုကလေးတွေအထဲမှာ ရတနာရွှေအိုးကြီး ရှိနေတာကို သိကြလော့.... သတိရကြလော့။

[၄]

တိုးပွားအောင် ဖြည့်ဆည်းပါ

'လက်တစ်ကမ်းတွင်ရှိနေသော ကြီးပွားတိုးတက်ရေး အခွင့်အလမ်းကို ရအောင်ယူနိုင်ခြင်းသည် လူ့ဘဝ၏ ကြီးကျယ်သောပညာရပ် ဖြစ်၏'

.....ဆင်ဖြူရယ် ဂျွန်ဆင်(၁၇၀၉-၈၄)
.....အင်္ဂလိပ်စာပေ ပညာရှင်

'လူသားတို့၏ မျှော်လင့်ချက်သည် ပြီးပြည့်စုံခြင်း၌ မတည်၊ ပြီးပြည့်စုံနိုင်ခြေ ရှိခြင်း၊ တိုးတက်နိုင်ခြေ ရှိခြင်း၌သာ တည်သည်' ဟု ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးက ပြောဖူးသည်။

ထိုစကား အလွန်မှန်သည်။ ကြီးပွားချင်သော လူငယ်တစ်ယောက်၏ အနာဂတ်ဘဝ ကြီးပွားရေးသည် သူ၏ ကြီးပွားနိုင်ခြေ သို့မဟုတ် ကြီးပွားနိုင်သော အလားအလာရှိမှု၌သာ အဓိကတည်သည်။

လူငယ်တစ်ယောက်သည် ကြီးပွားချင်သောဆန္ဒဖြင့် ပညာရှာဖွေခြင်း၊ မိမိ စိတ်ဓာတ် မြင့်မားတိုးတက်အောင် ဖြည့်ဆည်းခြင်းအမှုကို ပြုလျှင် တိုးတက်နိုင်သော အလားအလာ အရည်အချင်းများ ပြည့်ဝလာမည်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ သူသည် သာမန်လူများထက် ခေါင်းတစ်လုံးပိုမြင့်လာပြီး မိမိလုပ်ကိုင်သော လုပ်ငန်းတွင်လည်း ထူးချွန် ထင်ပေါ်လာမည်ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းဆိုသော် မိမိ၏ အသိပညာနှင့်စိတ်ဓာတ် တိုးတက်ရေးအတွက် စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြမှုမရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်သည် ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စတုံးပြီး အနာဂတ်တွင် တန်ဖိုးရှိသောလူတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

ပညာရှိသော အလုပ်ရှင်တစ်ယောက်သည် မိမိလုပ်ငန်းအတွက် အမှုထမ်း ရွေးချယ်သာအခါ အလုပ်လာလျှောက်သူ၏ လက်ရှိအရည်အချင်းသက်သက်ကိုသာ ကြည့်၍ ရွေးချယ်ခြင်း မပြုချေ။ ထိုသူ၏ တိုးတက်နိုင်သော အလားအလာရှိမှုကိုသာ အဓိကထား၍ ရွေးချယ်ခန့်ထားမည် ဖြစ်သည်။

အချို့သောသူများသည် မိမိတွင် အရည်အချင်း အတော်အတန်ပြည့်ဝပြီဟု ထင်မှတ်လျှင် ဆက်လက်၍ ဆည်းပူးလေ့လာခြင်း မပြုတော့ဘဲ 'ငါ့မှာ တစ်သက်စာ အရည်အချင်း လုံလောက်သွားပြီ' ဆိုကာ ဆည်းပူးလေ့လာမှုကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက် တတ်ကြသည်။ ထိုလူစားမျိုးကား ပညာသင်ပေးရန် အလွန်ခက်ခဲသောလူစားမျိုး ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် အသစ်ဆန်းမလိုချင်တော့ဘဲ လက်ရှိ အဟောင်းအနွမ်းကိုသာ တမ်းတမ်းစွဲ ဖက်တွယ်ထားတတ်သည့် လူစားမျိုးဖြစ်သည်။

ထိုလူစားမျိုးကို "သမားရိုးကျလုပ်ငန်း၏ သားကောင်များ" ဟု ခေါ်နိုင်သည်။ သူတို့မှာ တီထွင်ဉာဏ်မရှိကြ၊ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စမရှိကြ။ သူတို့သည် သူတစ်ပါးခိုင်းသည့် အလုပ်ကိုသာ လုပ်တတ်သူများဖြစ်သည်။ မိမိစိတ်ကူးဖြင့် တိုးချဲ့တီထွင် လုပ်တတ်သူများ မဟုတ်။ ဤသို့သော လူစားမျိုးကား ဘဝတွင် ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်မှုရရှိနိုင်စရာ မရှိပါချေ။

ကြီးပွားအောင်မြင်လိုသူသည် တီထွင်ဉာဏ်ရှိရသည်။ ပညာဗဟုသုတကို ငမ်းငမ်းတက် ရှာဖွေလိုသောစိတ်ဓာတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြရသည်။ ဘဝရည်မှန်းချက် ရှိရမည်။ ပန်းတိုင် ရှိရသည်။ ပန်းတိုင်သို့ရောက်ရန် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ချီတက်ရသည်။ မိမိ၏ တိုးတက်နိုင်ခြေရှိသော အရည်အချင်းများကို အမြဲတမ်း တိုးပွားအောင် ဆည်းပူးလေ့လာ သင်ယူနေရသည်။

တိုးတက်ကြီးပွားလိုသော စီးပွားရေးသမား တစ်ယောက်သည် မိမိ၏လုပ်ငန်း တိုးတက်နေသလား၊ ဆုတ်ယုတ်နေသလားဆိုသည်ကို မကြာမကြာ စစ်ဆေးသုံးသပ် ကြည့်ရသည်။

လုပ်ငန်းက တိုးတက်နေပြီး မိမိက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆုတ်ယုတ်နေတတ်သည်။ လုပ်ငန်းရောမိမိပါ မတိုးတက်ဘဲ ဆုတ်ယုတ်နေတတ်သည်။

ဘယ်လိုပင်ဖြစ်ဖြစ် ယင်းသို့ ဖြစ်ခြင်း၏ အဓိကတရားခံမှာ မိမိပင်ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဆိုပါစီးပွားရေးသမားသည် မိမိ၏အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ တိုးတက်ရေးအတွက် ဆက်လက်လေ့လာ ဆည်းပူးခြင်း မရှိတော့သောကြောင့်သာ လုပ်ငန်းရောမိမိပါ မတိုးတက်ဘဲ ဆုတ်ယုတ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

လုပ်ငန်းက ပိုက်ဆံတွေ ဒလဟောဝင်နေပြီး လုပ်ငန်းရှင်လူက တိုးတက်မှု မရှိလျှင် ထိုလုပ်ငန်းကို တိုးတက်သောလုပ်ငန်းဟူ၍ မခေါ်နိုင်ချေ။ လောလောဆယ်တွင် လုပ်ငန်းတိုးတက်နေသည့်တိုင်အောင် လူကမတိုးတက်လျှင် လုပ်ငန်းလည်း တာရှည်ခံမည် မဟုတ်။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့တွင် ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးသွားမည်သာ ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရ၍ စိတ်ချမ်းသာခြင်းထက် မိမိ၏ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စစ်ိတ်ဓာတ်ခွန်အားပြည့်ဝ၍ စိတ်ချမ်းသာခြင်းက ပို၍တန်ဖိုးရှိသည်။ ပို၍အရသာရှိသည်၊ ပို၍ချိုမြိန်သည်၊ ထိုမျှသာမက တာရှည်လည်းခံသည်။

စင်စစ် လူတစ်ယောက်၏ တိုးတက်နိုင်ခြေ အလားအလာရှိခြင်းသည်သာလျှင် ထိုသူ၏ အကြီးကျယ်ဆုံး ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာကို တိုးပွားအောင်လည်း လုပ်နိုင်သည်။ ဆုတ်ယုတ်အောင်လည်း လုပ်နိုင်သည်။ သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ်တွင် တည်သည်။ နေရာတကာတွင် မတိုးတက်သူတွေ၊ မအောင်မြင်သူတွေသာ များနေခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ သူတို့တွင် တိုးတက်နိုင်သောအလားအလာ၊ အရည်အချင်း မရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

နေရာတိုင်း လုပ်ငန်းတိုင်းတွင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် တိုးတက်အောင် ဘာမှ မလုပ်တော့သောလူတွေ ဒုန့်ဒေးရှိနေကြသည်။ သူတို့သည် တက်လမ်းပိတ်နေသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် စာပေဖတ်ရှုခြင်းမပြု၊ တစ်စုံတစ်ရာကို လေ့လာဆည်းပူးခြင်း မပြု၊ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားကာ အလွန်အဖိုးတန်သော အချိန်တွေကို အလဟဿ ဖြန်းတီးပစ်နေကြသည်။

လူ၏စိတ်ဆန္ဒသည် မျိုးစေ့နှင့်တူသည်။ ထိုမျိုးစေ့ကို မှန်ကန်သော ရာသီဥတုတွင် မှန်ကန်သော မြေနေရာ၌ စိုက်ပျိုးပြီး မှန်ကန်သော မြေဩဇာပေး၍ ပြုစုပျိုးထောင်လျှင် အသီးအပွင့်ဝေဆာသော သစ်ပင်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည်။ အလားတူပင် လူ၏ စိတ်ဆန္ဒစွမ်းအားကိုလည်း တိုးတက်ကြီးပွားအောင် ပျိုးထောင်ယူရသည်သာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တိုးတက်ကြီးပွားလိုသူသည် မိမိဝါသနာနှင့်ကိုက်ညီသော ပညာရပ်ကို အဆက်မပြတ် လေ့လာဖြည့်ဆည်းခြင်း၊ မှန်ကန်သောလုပ်ငန်းတွင် လက်တွေ့အသုံးချခြင်း ပြုရသည်။

သဘာဝတရားက လူသားတိုင်းအား “မျိုးကောင်း မျိုးသန့် မျိုးစေ့” ကိုပေးထားပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုမျိုးစေ့ကို အောင်အောင်မြင်မြင် ပျိုးထောင်ပြုစုရန်မှာ လူသားတိုင်း၏ တာဝန်သာ ဖြစ်တော့သည်။

သို့သော် ဘယ်အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဆန္ဒတစ်ခုတည်းနှင့် မဖြစ်။ “အလုပ်” ဟူသည့် နာမည်အတိုင်းပင် “လုပ်မှ ဖြစ်သည်။” လောကတွင် ဘယ်အရာကိုမျှ အလုပ် မလုပ်ဘဲနှင့် မရနိုင်။

“ခရစ်တော်သည် အပြစ်ရှိသောသူများအား ကယ်တင်ရန်အလို့ငှာ ဤလောကသို့ ကြွလာတော်မူလာ၏” ဟူ၍ သမ္မာကျမ်းစာက ဆိုသည်။

အလားတူပင် “လူသားသည် ကြီးပွားတိုးတက်မှု ရရှိရေးအတွက် အလုပ် လုပ်ကိုင်ရန်အလို့ငှာ ဤလောကသို့ ရောက်ရှိလာ၏” ဟူ၍ ဆိုနိုင်ရာသည်။

စက်ယန္တရားတစ်ခုကို မလည်ပတ်ဘဲရပ်ထားလျှင် သံချေးတက်ပြီး ပျက်သွားလိမ့် မည်။ ထို့အတူပင် လူ့ဆန္ဒ၊ လူ့ရည်မှန်းချက်ကို “အလုပ်” ဖြင့် အကောင်အထည်မဖော်ဘဲ သည်အတိုင်းနေလျှင် လူစွမ်းလူစ တုံးသွားလိမ့်မည်။

လူတစ်ယောက်၏ အတွေးအခေါ် အလေ့အထနှင့် လုပ်ရပ်တို့က ထိုသူ၏ ကြီးပွားလိုစိတ်ကို ဖော်ဆောင်သည်။ ကြီးပွားလိုစိတ်က အောင်မြင်တိုးတက်မှုကို ဖော်ဆောင်သည်။ ကြီးပွားလိုစိတ်မရှိဘဲနှင့် ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်တိုးတက်မှု မရနိုင်။ အိမ်ပုံစံမကောင်းဘဲနှင့် ဘယ်တော့မှ အိမ်ကောင်းမရနိုင်။

ပြင်းပြသောစိတ်ဆန္ဒက အလျင်လာသည်။ ပြီးတော့မှ လုပ်ဆောင်ချက် လာသည်။

အပေါ်သို့ မော့မကြည့်လျှင် အောက်ကိုသာ မြင်လိမ့်မည်။

အောက်တန်းကျသောစိတ်ဓာတ်ကို မွေးလျှင် အောက်တန်းကျသူသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ကြီးပွားလိုစိတ်မရှိလျှင် ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ ဆုတ်ယုတ်သွားသည်။ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို မဖော်ထုတ်လျှင် တိုးတက်အောင်မြင်မှုလည်း ဘယ်လိုမှ မရှိနိုင်တော့။

ထို့ကြောင့် အစဉ်ထာဝရ ရှင်သန်နေဖို့၊ ကြီးထွားနေဖို့အရေးသည် လူတိုင်း၏ အဓိက "ဘဝအရေးကြီး" ဖြစ်သည်။ အမြဲတမ်း ရှင်သန်ကြီးထွားနေဖို့အတွက် တိုးတက်နိုင်သော အလားအလာအရည်အချင်း ရှိနေရမည်။ ထိုအရည်အချင်းကို အမြဲတမ်း ဖြည့်ဆည်းနေရမည်။

လူတိုင်းတွင် ထိုအလားအလာ၊ ထိုအရည်အချင်းရှိပါလျက် အများစုက အသက်သုံးဆယ်အောက်တွင် ရပ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ အချို့က ထိုအရွယ်မတိုင်မီကပင် လက်နက်ချသွားကြသည်။

သို့သော် လူနည်းစုကတော့ ယင်းသို့မဟုတ်၊ သူတို့က တပ်ဆုတ်မသွားကြ၊ လက်နက်မချကြ၊ ဆက်လက်ချီတက်ကြသည်၊ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ အချို့ဆိုလျှင် အသက် ၇၀၊ ၈၀ အရွယ်အထိ "ဘဝတိုက်ပွဲ" ကို အားနှင့်မာန်နှင့် ဆက်လက်ဆင်နွှဲနေကြတုန်းပင် ရှိကြသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ တိုင်းပြုပြည်ပြုသုခမိန်ကြီး ဂလက်စတုံး (၁၈၀၉-၉၈) ကို ကြည့်ပါ။ သူသည် တိုင်းပြည်တာဝန်မှ အနားယူပြီးနောက် အသက်၈၄နှစ် အရွယ်တွင်ပင် အမြဲတမ်း လေ့လာဆည်းပူးနေဆဲဖြစ်သည်။

သူသည် ဘယ်သွားသွား အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် စာအုပ်တစ်အုပ် အမြဲတမ်း ဆောင်သွားသည်။ ကားပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ ရထားပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ် အချိန်ရလျှင်ရချင်း စာအုပ်ကို ကောက်ဖတ်သည်။ မှတ်စရာရှိလျှင်လည်း ချင်ချင်းမှတ်ထားလိုက်သည်။

ဤသည်ကား တိုးတက်ကြီးပွားလိုသော လူငယ်တစ်ယောက်အဖို့ မိမိ၏ "တိုးတက်ကြီးပွားနိုင်ခြေ အရည်အချင်း" ကို ဖြည့်တင်းရေးအတွက် အကောင်းဆုံး စံပြနမူနာပင် ဖြစ်တော့သည်။

* * *

[၅]

တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော အရင်းအနှီး

"ယနေ့၏ ဓကတာအချိန်တိုကလေးများသည် မနေ့ကတစ်နေ့လုံးထက် ပို၍ တန်ဖိုးရှိ၏"

ဒီးနီအယ်လ်ဖို

ပြင်သစ် - အင်္ဂလိပ်စစ်ပွဲကာလက ပြင်သစ်စစ်ဘုရင်နပိုလီယန်သည် သူ၏ စစ်ညောင်းနေသော တပ်မတော်ကို ဦးဆောင်ကာ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝယ်လင်တန်၏တပ်ကို တိုက်ခိုက်ရန် ဝါတာလူးစစ်မြေပြင်သို့ ညနေစောင်းတော့မှ အလွန် အချိန်နှောင်းစွာ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထိုအခါ နပိုလီယန်သည် ဝင်ခါနီးနေလုံးကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေရင်းမှ-

'ဒီအချိန်မှာ ငါ့မှာသာ ဘုရားသခင်ရဲ့ တန်ဖိုးကုဒ္ဒိပါဒ်မျိုးရှိခဲ့ရင် နေလုံးကြီးကို အခုလိုဝင်မသွားအောင် နှစ်နာရီလောက် အချိန်ဆွဲထားနိုင်မှာပဲ' ဟူ၍ မချင့်မရဲ ခံစားချက်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။

လောကတွင် ကုန်လွန်သွားသောအချိန်တွေအတွက် နပိုလီယန်ခံစားရသလိုပင် ခံစားရသောလူတွေ အများကြီး ရှိကြသည်။

သူတို့သည် ရက်တွေ၊ လတွေ၊ နှစ်တွေကို ကုန်လွန်မသွားအောင် ဆွဲထားချင်ကြသည်။

'အချိန်တွေ ကုန်လွယ်လိုက်တာ၊ သိပ်နှမြောစရာ ကောင်းတာပဲ' ဟူ၍ လူအများစုကြီးက စကားအဖြစ် မကြာခဏပြောနေကြသည်။

သို့သော် သူတို့သည် ယင်းသို့ ပါးစပ်ကပြောနေကြသော်လည်း လက်က ဘာမျှ မလုပ်ဘဲ အလကား ထိုင်မှိုင့်ကာ အချိန်ဖြုန်းနေကြသည်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းလှသည်။

တကယ်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အချိန်သည် "အနွှေ ရတနာ" ပင် ဖြစ်သည်။ "တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ဘဝအရင်းအနှီး" ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း လူအများစုကြီးသည် အချိန်ကို တန်ဖိုးမရှိသော၊ အလကားရသော ပစ္စည်းတစ်ခုပမာ သဘောထားနေကြသည်။ အချိန်ကို ပိုက်ဆံမပေးဘဲ အလကား ရနေကြသောကြောင့် တန်ဖိုးမထားဘဲ အလကား ဖြုန်းပစ်နေကြသည်။

သို့သော် လောကတွင် လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးအဖြစ် ကြီးပွားချင်သူအဖို့တော့ အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးပြုတတ်ရလိမ့်မည်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွားချင်သူအဖို့ အချိန်၏တန်ဖိုးကိုသိခြင်း၊ အချိန်ကိုချွေတာခြင်း၊ အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာအသုံးပြုခြင်းသည် ဘဝအောင်မြင်ရေး အတွက် ပထမဆုံး အခြေခံသင်ခန်းစာပင် ဖြစ်သည်။

လူ့ဘဝတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကုသိုလ်ကံမတူညီခြင်း၊ ပစ္စည်း ပိုင်ဆိုင်မှု မတူညီခြင်းဆိုတာတွေ ရှိနေကြသည်။

သို့သော် "အချိန်" နှင့် ပတ်သက်လို့တော့ "မတူညီခြင်း"၊ "လက်ဝါးကြီးအုပ် ပိုင်ဆိုင်ထားခြင်း" ဆိုတာ လုံးဝမရှိ။ အချိန်သည် လူသားတို့အား သဘာဝက ပေးထားသော တန်ဖိုးအရှိဆုံး ဘုံပစ္စည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်ကို လူတိုင်း အညီအမျှ ပိုင်ဆိုင်ကြသည်။

အချိန်ကို ဝယ်ယူ၍လည်းမရနိုင်၊ ရောင်းချ၍လည်းမရနိုင်။ အချိန်သည် လူတိုင်းနှင့်အတူရှိနေသော၊ လူတိုင်း အညီအမျှပိုင်ဆိုင်သော တန်ဖိုးအရှိဆုံး ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း ဖြစ်သည်။ သူတောင်းစားပိုင်သောအချိန်နှင့် ဘုရင်ပိုင်သောအချိန်သည် ပမာဏအားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ တန်ဖိုးအားဖြင့်သော်လည်းကောင်း အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ရွှေကိုဖြစ်စေ၊ အခြားရုပ်ဝတ္ထုအားလုံးကိုဖြစ်စေ ငွေကြေးဖြင့် ဝယ်ယူ၍ ရသော်လည်း "အချိန်" ကိုကား ဘာနှင့်မျှ ဝယ်ယူ၍မရနိုင်။ ထို့ကြောင့်လည်း လောကတွင် အားလုံးသောအရာတို့ထက် တန်ဖိုးအရှိဆုံးအရာသည် "အချိန်" ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် အချိန်ကို အလကား ဖြုန်းပစ်၍တော့ ရသည်။ ဘာမျှမလုပ်ဘဲ အလကား ကုန်လွန်သွားသောအချိန်သည် အလကားဖြုန်းပစ်သောအချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ကုန်လွန်သွားသောအချိန်ကို အလကားပြန်ခေါ်၍ မရ။ အချိန်သည် လေကဲ့သို့ပင် အနန္တရှိသော်လည်း ဖြုန်းပစ်လိုက်သော တစ်ခဏ၊ တစ်စက္ကန့်၊ တစ်မိနစ်အချိန်ကို ဘာနှင့်မှ အစားထိုး၍မရနိုင်တော့။ ကုန်လွန်သွားသော အချိန်သည် ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနိုင် တော့။

သက်ရှိသက်မဲ့ အရာအားလုံးသည် အချိန်ကာလ အပိုင်းအခြား အလိုက် အဆင့်ဆင့် တိုးတက်လာကြရသည်။ ကြီးပွားတိုးတက်လိုသော လူတစ်ယောက် သည်လည်း အချိန်ကိုလေးစားပြီး လုပ်ငန်းအလိုက် အချိန်ပေး၍ လေ့လာဆည်းပူးရသည်။ ကြီးစားလုပ်ကိုင်ရသည်။ တကယ်တော့ လူ့လောက လူ့ဘဝဆိုသည်မှာလည်း အချိန်ကာလ အတိုင်းအတာတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိဘဝတိုးတက်ရေးအတွက် အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးမချဘဲ နေသူ၊ အချိန်ကို အချည်းနှီး ဖြုန်းပစ်နေသူသည် မိမိ၏ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ၊ မိမိ၏ အောင်မြင်မှု၊ မိမိ၏ ဘဝတိုးတက်မှုကိုသာမက မိမိ၏တစ်ဘဝလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်နေသူ၊ မိမိကိုယ်ကို အရှင်လတ်လတ် သေအောင်သတ်နေသူပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ပညာရှင်ကြီး ဘင်ဂျမင် ဖရန်ကလင်က -

'သင့်အသက်ကို သင် ချစ်ပါသလား၊ ချစ်လျှင် အချိန်ကို အလဟဿ ဖြုန်းတီးမပစ်ပါနှင့်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သင်၏အသက်ကို အချိန်နှင့် ဖွဲ့စည်း ပြုလုပ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်၏' ဟူ၍ ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကြီးပွားချမ်းသာနေသူတွေကို အခြားလူများက ကံထူးသူတွေ၊ အခွင့်ကောင်း ရသူတွေဟူ၍ ပြောတတ်ကြသည်။ တကယ်တော့ ထိုသူများသည် အချိန်ကို တန်ဖိုးထားပြီး အချိန်ရှိတိုင်း ကြီးပွားရာကြီးပွားကြောင်းကို တွေးကြံနေသူများ၊ လက်တွေ့လုပ်ဆောင် နေသူများပင် ဖြစ်ကြသည်။

ကမ္ဘာကျော် "သံမဏိဘုရင်" သူဌေးကြီး အင်ဒရူး ကာနေဂျီ၏ စကားသည် မှတ်သားစရာ အလွန်ကောင်းလှသည်။ သူ့စကားမှာ-

'လူများစုဟာ အချိန်ရဲ့တန်ဖိုးကို မသိကြဘဲ ဆင်ခြင်တုံတရားမရှိ အချိန်ဖြုန်း ပစ်နေကြတယ်။ ကျုပ်သာဆိုရင် ကုန်လွန်သွားတဲ့အချိန် သုံးလေးနှစ်ကို ပြန်ရဖို့အတွက်

ဒေါ်လာသုံးလေးသန်းသာမက သန်းပေါင်းထောင်ပေါင်းများစွာ ပေးရပါစေ၊ ကျုပ်
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပေးဖို့ အဆင့်သင့်ပါပဲ' ဟူ၍ဖြစ်သည်။

အစိုးရရုံးဌာနတွေနှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ အမှုထမ်းအများစုသည် အချိန်
ကာလအများစုကို အလကားဖြုန်းပစ်နေကြသည်။ ဤလုပ်ရပ်သည် မိမိအတွက်လည်း
အလွန်ဆုံးရှုံးသည်၊ လုပ်ငန်းအတွက်လည်း အလွန်ထိခိုက်သည်။ အလကားကုန်လွန်
သွားသော ထိုအချိန်ကာလတွေကို စုပေါင်းပြီး ပိုက်ဆံနှင့်တွက်လိုက်လျှင် ရေတွက်၍ပင်
ကုန်နိုင်စရာမရှိ။

ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အထက်လူကြီးများနှင့် လုပ်ငန်းရှင်များတွင် အဓိက
တာဝန်ရှိသည်။ မိမိလက်အောက် အမှုထမ်းများ အလဟဿ အချိန်မဖြုန်းနိုင်အောင်
အားပေးစကားပြောခြင်း၊ လမ်းညွှန်ခြင်း၊ သင်ကြားပြသခြင်း စသည့်လုပ်ငန်းများကို
အချိန်အခါ၊ အခြေအနေအရ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးရန် လိုအပ်သည်။

လောကတွင် ကြီးပွားအောင်မြင်သူတိုင်းသည် အလုပ်ကြိုးစားကြသည်။
အလုပ်ကြိုးစားသူတိုင်းသည် အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးပြုကြသည်။ ဤသည်မှာ
အမြဲတမ်း မှန်ကန်သော အမှန်တရားဖြစ်သည်။

တစ်ခါတုန်းက အမေရိကန်သမ္မတကြီးတစ်ဦးထံ စာတိုက်မင်းကြီးက
အရေးကြီးသောကိစ္စတစ်ခုကို ဆွေးနွေးလို၍ နာရီဝက်ခန့် တွေ့ဆုံခွင့်တောင်းသည်။ ထိုအခါ
သမ္မတကြီးက

'ဘုရားရေး... နာရီဝက်ကြီးတောင်တဲ့လား။ ဒီမှာ ကိုယ့်လူ... သမိုင်းမှာ
ခေတ်ကြီးတွေဟာ သုံးမိနစ်အတွင်းမှာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ဖူးတာ သိတယ်မဟုတ်လား။
ဒီတော့ ကိုယ့်လူတောင်းတဲ့အချိန်ကို တိုတိုပဲဖြတ်စမ်းပါဦး' ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။

ဤသည်မှာ အချိန်၏တန်ဖိုးကို အလေးအနက်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏
ခံယူချက်ကို ပြဆိုသည့် သာဓကတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အလုပ်များသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး၏ အလုပ်ခန်းစားပွဲသို့
လာရောက်ပြီး အကြောင်းမဲ့သက်သက် အကြာကြီး ထိုင်နေသူတစ်ဦးသည် စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းရှင်၏ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သောအချိန်ကို လာရောက်စားပြတိုက်နေသူပင် ဖြစ်သည်။

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် တစ်ပါးသူ၏အချိန်ကို စားပြတိုက်ခြင်းသည် ပစ္စည်း
ဥစ္စာကို စားပြတိုက် ခြင်းထက်ပင် ပို၍ ဆုံးရှုံးနစ်နာသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် တစ်ပါးသူကို

တစ်ဝက်သေအောင် လာသတ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူတစ်ယောက်သည် ထိုအချိန်အတွင်း မိမိဘဝတိုးတက်ရေးအတွက် တန်းဖိုးဖြတ်၍ မရနိုင်သော လုပ်ငန်းတစ်ခုကို အကောင်းဆုံး ပြုလုပ်နိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဂလက်စတုန်းက 'ကျုပ်ပြောတာ ယုံစမ်းပါ။ အချိန်ကိုချွေတာရင် ကိုယ်ထင်တာထက် အများကြီး အကျိုးခံစားရလိမ့်မယ်။ အဲအချိန်ကို အလဟဿဖြန်းတီးပစ်ရင်တော့ အသိဉာဏ်ရော စာရိတ္တပါ ချွတ်ခြုံကျမှာ ကျိန်းသေးပဲ' ဟု ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ငွေကြေးကို သုံးဖြန်းပစ်လျှင် ငွေကြေးသာ ဆုံးရှုံးသည်။ ကြိုးစားရှာဖွေ လုပ်ကိုင်လျှင် ထိုငွေကို အစားပြန်ရနိုင်သည်။ သို့သော် အချိန်ကို အကျိုးမဲ့သုံးဖြန်းပစ် လျှင်ကား အချိန်သာ ကုန်ဆုံးသွားသည်မဟုတ်။ ဘဝအားမာန်နှင့် တိုးတက်ကြီးပွားရေး အခွင့်အလမ်းများပါ ကုန်ဆုံးသွားသောကြောင့် ငွေကြေးဆုံးရှုံးမှုထက် ပို၍နစ်နာသည်။

တစ်နည်းပြောရသော် အချိန်ကိုဖြန်းပစ်ခြင်းသည် စေ့စေ့တွေးကြည့်လျှင် အလွန် တန်းဖိုးကြီးသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အချိန်ကိုဖြန်းပစ်ခြင်းသည် မိမိ၏ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စအားလုံးကို ဖြန်းပစ်သည်နှင့်အတူတူပင် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

'လူ့သမိုင်းဟူသည်မှာ အောင်မြင်ကြီးကျယ်သောပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဖြစ်၏။' ဟူ၍ အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး သောမတ်ကာလိုင်းက ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ထိုစကားအလွန်မှန်သည်။ လူ့သမိုင်းကို တိုးတက်အောင် ဖော်ဆောင် ဖန်းတီးခဲ့သူများမှာ ပညာရေးသုခမိန်များ၊ တွေးခေါ်ရှင်များ၊ အင်ဂျင်နီယာများ၊ သိပ္ပံပညာရှင်များ၊ စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်များ၊ တီထွင်သူများ၊ နယ်သစ်ရှာသူများ၊ စာရေးဆရာများ၊ စာဆိုများ၊ ဂီတပညာရှင်များ၊ ကုန်သည်ကြီးများ၊ ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်များ စသည့် လုပ်ငန်းပေါင်းစုံ၊ ပညာရပ်ပေါင်းစုံမှ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်များအနက် အများစုသည် ငယ်စဉ်ဘဝက ဆင်းရဲနွမ်းပါးခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် ငယ်စဉ်ကပင် အချိန်၏တန်ဖိုးကို သိရှိနားလည်ပြီး အချိန်တိုင်းကို အကျိုးရှိအောင်အသုံးပြုကာ မလျော့သောဖွဲ့လုံ့လဖြင့် အစဉ်တစိုက် လေ့လာဆည်းပူးလာခဲ့ကြသည်။ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လာခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် နောက်ဆုံး၌ မိမိတို့ဆည်းပူးသော ပညာရပ် သို့မဟုတ် မိမိတို့ လုပ်ကိုင်သော လုပ်ငန်းတွင် အောင်ပန်းဆွတ်ကာ တိုးတက်ကြီးပွား အောင်မြင်ကျော်ကြား လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တိုးတက်ကြီးပွားလိုလျှင် အမြဲတမ်းမြင်သာသောနေရာတွင်-

“အချိန်သည် ဘဝ၊

အချိန်သည် အသက်၊

အချိန်သည် အောင်မြင်မှု” ဟူ၍ ထင်းရှားစွာ ရေးသားထားပါ။

[၆]

နေ့စဉ် အခွင့်အလမ်းများ

"သင့်စိတ်က အဆင်သင့်ဖြစ်နေလျှင် အရာခပ်သိမ်းလည်း သင့်အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေလိမ့်မည်"

ဝိလျံရှိတ်စပီးယား (၁၅၆၄-၁၆၆၆)
အင်္ဂလိပ် ပြဇာတ်ရေးဆရာ

ထိုစကားအလွန်မှန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွားလိုသူသည် ပထမဦးစွာ ကိုယ်တိုင်လေ့လာ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ကိုင်တိုင်လေ့လာ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ရာတွင်လည်း နေ့စဉ် ပေါ်ပေါက်လာသော အခွင့်အလမ်းများကို မှန်ကန်စွာ ရယူအသုံးချတတ်ဖို့ လိုသည်။ ဤအချက်သည်ပင်လျှင် အောင်မြင်ကြီးပွားလိုသူ၏ တစ်ခုတည်းသော အောင်မြင်ရေး သော့ချက် ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း လူများစုသည် နေ့စဉ်ပေါ်ပေါက်လာသော အခွင့်အလမ်းများကို မယူတတ်ကြ၊ ယူရန်လည်း အားမထုတ်ကြ။ အထူးသဖြင့် လူငယ်အများစုသည် 'အချိန် သိပ်မရှိဘူး၊ အခြေအနေမပေးဘူး၊ ကူညီမယ့်လူမရှိဘူး' ဆိုကာ အခွင့်အလမ်းများကို မောင်းထုတ်ပစ်နေကြသည်။

တကယ်တော့ ထိုဆင်ခြေသည် မိမိကိုယ်ကို လိမ်ညာနေခြင်းသာဖြစ်သည်။ အချိန်၊ အခြေအနေနှင့် အထောက်အကူ ဆိုသည်မှာ ရှိနေပြီးသား၊ မိမိကိုယ်နို့က်က အားထုတ်၍ ရှာဖွေရယူဖို့သာလိုသည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ကြီးပွားချင်သူသည် ဖြစ်နိုင်တာကိုသာ တွေးရမည်။ ဖြစ်နိုင်တာကိုသာ လုပ်ရမည်။ မဖြစ်နိုင်တာတွေကိုတွေးပြီး လေဖမ်း ဒန်းစီးနေလို့တော့ ဘာမှဖြစ်လာနိုင်မည်မဟုတ်။

အချိန်မရှိဘူးဟု တွေးနေသူတွင် အနည်းဆုံးတော့ အလကားအားလပ်နေချိန်နှင့် အိပ်ချိန်တော့ အနည်းနှင့်အများ ရှိဦးမည်သာဖြစ်သည်။ ကြီးပွားချင်လျှင် အားလပ်ချိန်ကို အချည်းနှီးမကုန်လွန်စေဘဲ ရသမျှ အချိန်ပိုင်းကလေးတွင် တစ်ခုခုအတွက် အကျိုးရှိအောင် အသုံးချရမည်။ အိပ်ချိန်ကိုနည်းနည်းလျှော့၍ မိမိစိတ်အားထက်သန်သော ဝါသနာ အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ရမည်။

သို့သော် အလကားတော့ ဘာကိုမှမရနိုင်။ ကြီးပွားချင်လျှင် အနစ်နာခံရသည်။ စွန့်လွှတ်ရသည်။ မိမိလိုချင်သောအရာအတွက် ပထမဦးစွာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရသည်။ သို့မှသာ အကျိုးအမြတ် ထွက်လာမည်ဖြစ်သည်။

ကြီးပွားချင်သူသည် မိမိဖြစ်ချင်သောအရာ၊ လုပ်ချင်သောအရာကို အသည်းနှလုံး ထဲတွင် စွဲမြဲစွာ ခံယူသိမ်းဆည်းထားရသည်။ ချစ်သူကို အသည်းစွဲနေသလို စွဲနေရသည်။

ယင်းသို့ဆိုလျှင် လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်ရန်သာ ရှိတော့သည်။

အလုပ်တစ်ခုလုပ်ရာတွင် နည်းလမ်းရှာဖွေခြင်းနှင့် လက်တွေ့လုပ်ကိုင်ခြင်းဟူ၍ အကြမ်းအားဖြင့် နှစ်ပိုင်းရှိသည်။

ပထမပိုင်းတွင် မိမိလိုချင်သောလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သောပညာ သို့မဟုတ် ဗဟုသုတကို ရှာရသည်။ လုပ်နည်းကိုင်နည်းကို ဆည်းပူးရသည်။ သို့မှသာ လက်တွေ့ လုပ်ကိုင်သောအခါ လွယ်ကူချောမောမည်။ အောင်မြင်ပေါက်မြောက်မည်။

ယနေ့ သမိုင်းတွင် ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် တစ်ချိန်သောအခါက တိုးတက် ကြီးပွားရန် ဘာအခွင့်အလမ်းမှ မရှိသူများအဖြစ် လူများစုက အထင်ခံခဲ့ရသူများ ဖြစ်ကြောင်း သတိရပါ။ ကမ္ဘာအံ့ဖွယ်တီထွင်မှုများကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြသူများမှာ သူလိုငါလို သာမန်လူများပင်ဖြစ်ကြောင်း သတိရပါ။

အမေရိကန်တွင် ဖရက်ဒေါက်ကလပ်ဆိုသူသည် မြေကျွန်အဖြစ် မွေးဖွား လာခဲ့သည်။ အရေးအဖတ်ကို လမ်းဘေးပိုစတာကြော်ငြာများဖတ်၍ တတ်လာခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးကြိုးစားမှုဖြင့် ရသမျှအချိန်ပိုင်းကလေးများတွင် ပညာဆည်းပူးခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် သံအမတ်ကြီးရာထူးအထိ ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့သည်။

လင်ကွန်းသည် ရေးစရာမရှိ၍ ပေါက်တူးပြားတွင် စာရေးရသည်။ လမ်းဘေး မီးတိုင်အောက်တွင် စာဖတ်ရသည်။ မိုင်လေးဆယ်ကျော်ခရီးကို လမ်းလျှောက်၍ စာအုပ် သွားငှားရသည်။ လမ်းတွင် စာအုပ်ကိုဖွင့်ဖတ်လာရာ စာမျက်နှာတစ်ရာကျော်အထိ ဖတ်ပြီးခဲ့သည်။ ဤနည်းဖြင့် သူသည် နာမည်ကျော်ရှေ့နေဘဝမှတစ်ဆင့် နိုင်ငံတော် သမ္မတကြီးဘဝအထိ တက်လှမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

စင်စစ် အခွင့်အလမ်းသည် အလုပ်အကိုင်ပေါ်တွင်မတည်။ မိမိကိုယ်တိုင် အပေါ်တွင်သာ တည်သည်။ မိမိ၏ တိုးတက်ကြီးပွားရေးသည် အပြင်ဘက်တွင် မရှိ။ မိမိ၏ အတွင်းသန္တာန်ထဲတွင်သာ ရှိသည်။

အောင်မြင်မှုသော့ချက်သည် အခွင့်အလမ်းကို သိမြင်တက်ခြင်း၊ နိုးကြား တက်ကြွမှုရှိခြင်း၊ ခေတ်မီတိုးတက်သော အယူအဆများကို ခံယူခြင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။ မျက်စိကိုဖွင့် နားကိုစွင့်၍ အခွင့်အလမ်းကိုမြင်တက်သော လူငယ်တစ်ဦးအဖို့ တိုးတက်လမ်းသည် ပွင့်လင်း ဖြောင့်ဖြူးနေရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မောင်တို့ မယ်တို့ နိုးထကြလော့၊ တက်ကြွကြလော့။ အခွင့်အလမ်းကို ဖန်းတီးနိုင်သော "စွမ်းအား" သည် အပြင်မှာမရှိ။ မိမိ၏ အဇ္ဈတ္တ အတွင်းသန္တာန်ထဲမှာသာ ရှိသည်။ ထိုစွမ်းအားကို တိုးပွားအောင်ပြုလုပ်ရန်မှာလည်း မိမိကိုယ်တိုင်၏အလုပ်သာ ဖြစ်သည်။

လူတိုင်းသည် တူညီသော အခွင့်အလမ်းဖြင့် မွေးဖွားလာကြသည်။ လူတိုင်းသည် ကြီးပွားတိုးတက်ခွင့်ရှိသည်။ အောင်မြင်ကျော်ကြားခွင့် ရှိသည်။

အခြေအနေတွေက မည်သို့ပင် ဖန်တီးနေပါစေ၊ မည်မျှပင် ခက်ခဲရှုပ်ထွေးနေပါစေ၊ မိမိဘာသာ မျက်စိကိုဖွင့်၊ နားကိုစွင့်၍ အခွင့်အလမ်းကို မလွတ်တမ်းရယူနိုင်လျှင် အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကို မလွဲမသွေ ရောက်ရမည်သာတည်း။

[၇]

အားလပ်ချိန်မှာ ပညာရှာ

"ပညာဟူသမျှကို လွတ်လပ်စွာ သင်ယူနိုင်၏"

ဩဂုတ် ၆ရက် (၁၇၈၂-၁၈၅၂)
ဂျာမန် ပညာရေးခေါင်းဆောင်

အလုပ်လာလျှောက်သူတစ်ဦးအား အလုပ်ရှင်ကမေးတတ်သည့် မေးခွန်းတစ်ခုမှာ 'မောင်ရင် ပညာအရည်အချင်း ဘယ်လောက်ရှိသလဲ၊ ဘာသင်တန်းတွေ တက်ခဲ့ဖူးသလဲ' ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ပညာအရည်အချင်းမရှိသူနှင့် ပညာအရည်အချင်းရှိသူတို့၏ အကြားတွင် ကွာဟချက်သည် အလွန်ကြီးမားသည်။ ယင်းကွာဟချက်ကြီးကို ဆက်စပ်ပေါင်းကူး ပေးနိုင်သည့် တစ်ခုတည်းသောအရာမှာလည်း ပညာအရည်အချင်းသာဖြစ်သည်။

ပညာအရည်အချင်းဟူသည်မှာ ဗဟုသုတ အကြားအမြင်ဖြစ်သည်။ ဗဟုသုတ အကြားအမြင်ဟူသည်မှာ တန်းစိုးစွမ်းအားဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် ယနေ့ခေတ် လောက် မည်သည့်ခေတ်ကမှ ပညာအရည်အချင်း အရေးမပါခဲ့၊ အရာမရောက်ခဲ့။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယနေ့ခေတ်သည် အပြိုင်အဆိုင်အလွန်များသည်။ အလွန် ကြီးမားသည်။ အလွန်ပြင်းထန်သည်။ ဘဝရုန်းကန်မှုသည် အလွန် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသည်။ ထို့ကြောင့် ဘဝတွင် လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်ဖို့အတွက် ပညာအရည်အချင်းသည် မရှိမဖြစ်လိုအပ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လူများစုကြီးသည် ကျောင်းပညာ သို့မဟုတ် တက္ကသိုလ် ပညာကို အလွန်အမင်း အရေထားကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် လူတိုင်းသည်

ကျောင်းပညာကို ရနိုင်မည်မဟုတ်။ ပိုက်ဆံမတတ်နိုင်သောကြောင့်၊ မိသားစုဝမ်းရေးကြောင့်၊ ကျန်းမာရေးကြောင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကျောင်းထွက်လိုက်ရသူများ၊ ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် အလုပ်ဝင်လုပ်ရသူများ အများကြီးရှိသည်။

သူတို့သည် ပညာပြည့်စုံအောင် မသင်ခဲ့ရသည့်အတွက် တစ်ချိန်ချိန်တွင် အလွန်စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်တတ်ကြသည်။ နောင်တရတတ်ကြသည်။ “ငါ့ဘဝတော့ သွားပါပြီ၊ တစ်သက်လုံး လူစဉ်မီတော့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ယူဆတတ်ကြသည်။

တကယ်တော့ ထိုအယူအဆသည် အလွန်မှားသည်။

ကမ္ဘာ့သမိုင်းကိုပြန်ကြည့်လျှင် ပညာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့သည် တက္ကသိုလ်ပညာကို မသင်ခဲ့ဖူးကြကြောင်း တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ အများစုမှာ အထက်တန်း ပညာကိုပင် မသင်ခဲ့ဖူးကြကြောင်း တွေ့ရလိမ့်မည်။

အမှန်ဆိုသော် ပညာကို တက္ကသိုလ်မှာသာ ရနိုင်သည်မဟုတ်၊ ပညာလိုချင်သူ အတွက် ပညာသည် နေရာတိုင်းတွင် ရှိသည်။ ပညာကို နေရာတကာတွင် ရနိုင်သည်။

အဓိကအချက်မှာ လိုအင်ဆန္ဒပြင်းပြဖို့သာ အရေးကြီးသည်။ ပြင်းပြသောဆန္ဒဖြင့် ကြိုးစားရှာဖွေ ဆည်းပူးဖို့သာ အရေးကြီးသည်။

တစ်ခါက လူငယ်တစ်ယောက်သည် ပန်းပဲဖိုတွင် အလုပ်လုပ်သည်။ အလုပ်ချိန် တစ်နေ့ ၁၂ နာရီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် အလုပ်ပြီးသောအခါ ဘာသာစကားများကို ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးလေ့လာရာ တစ်နှစ်အတွင်း ခုနစ်ဘာသာအထိ ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက် လာခဲ့သည်။ ဤသည်ကား ပြင်းပြသောဆန္ဒနှင့် ကြိုးစားမှုတို့၏ရလဒ်ပင် ဖြစ်သည်။

ယခုခေတ်တွင် အထက်တန်းပညာ မသင်နိုင်သူများအတွက် ပညာဆည်းပူးရေး အခွင့်အလမ်းတွေ အများကြီးရှိသည်။ ဘာသာရပ်အလိုက် ညနေသင်တန်းတွေ၊ စနေ တနင်္ဂနွေသင်တန်းတွေ ရှိသည်။ သင်တန်းမတက်နိုင်လျှင်လည်း လက်စွဲစာအုပ် ကောင်းများ၏ အကူအညီဖြင့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး လေ့လာဆည်းပူးနိုင်သည်။

ယခုခေတ်တွင် စာအုပ်စာတမ်းများနှင့် ညနေသင်တန်းများသည် ကျောင်းပညာ မသင်နိုင်သူများအနေဖြင့် အလွတ်သင်ပညာရရှိရေးအတွက် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းများ ပင်ဖြစ်သည်။

မည်သူမဆို စာဖတ်တတ်လျှင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးနည်းဖြင့် ပညာ ဆည်းပူးနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ်ကို စာဖတ်အလေ့အကျင့် စွဲမြဲအောင် ပျိုးထောင်ပါ။ အကျိုးပြု စာအုပ်ကောင်းများကို ရွေးချယ်ပြီး တစ်နေ့လျှင် အနည်းဆုံး ၁၀ မိနစ်ခန့်မျှ လေ့လာပါ။ နောက်ဆယ်လခန့်အတွင်း မိမိ၏အသိပညာစက်ဝန်းသည် သိသိသာသာ ကျယ်ပြန့် တိုးတက် လာပါလိမ့်မည်။

မိမိတွင် စာအုပ်ကောင်းများမရှိလျှင် ရှိသော မိတ်ဆွေများထံမှ သော် လည်းကောင်း၊ စာကြည့်တိုက်များနှင့် အငှားဆိုင်များမှသော်လည်းကောင်း ငှားရမ်း လေ့လာပါ။

အမေရိကန်သမ္မတကြီး လင်ကွန်းသည် သူ၏ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ပညာ သင်ကြားရေးကို "သမ္မာကျမ်းစာ"၊ "ဂျော့ဝါရှင်တန် အတ္ထုပ္ပတ္တိ" နှင့် "ရောဘင်ဆင် ခရူးဆိုး" ဝတ္ထုများဖြင့် စတင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိတွင် သိသမျှစာအုပ်များနှင့် ပထမဦးစွာစတင်ပါ။ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပန်းတိုင်ထား၍ အချိန်မှန်မှန် စွဲစွဲမြဲမြဲလေ့လာလျှင် မိမိ၏ ဗဟုသုတနယ်ပယ်သည် နှစ်ကာလအနည်းငယ်အတွင်း သိသိသာသာ ကျယ်ပြန့်လာပါလိမ့်မည်။

ကျယ်ပြန့်သော ဗဟုသုတရှိသူအဖို့ ဘဝတိုးတက်ရေး အခွင့်အလမ်းများသည် အမြဲတမ်းပွင့်လင်းနေမည်သာတည်း။

[၈]

တစ်နေ့ တစ်နာရီ တန်ဖိုး

"လူတစ်ယောက်အဖို့ ဘဝမှာ ရရှိလာသော အဖိုးတန်အရာဟူသမျှအတွက် တန်ရာ တန်ဖိုးကိုတော့ မလွဲမသွေပေးရလိမ့်မည်။ ယင်းတန်ဖိုးကား အခြားမဟုတ်၊ အလုပ် လုပ်ခြင်း၊ သည်းခံစောင့်စားနိုင်ခြင်း၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းနှင့် စွန့်လွှတ်နိုင်ခြင်းတို့ ဖြစ်၏။ ယင်းတန်ဖိုးကား စက္ခုငွေကြေး မဟုတ်၊ ပေးပါမည်ဟူသော ကတိစကား မဟုတ်၊ လက်တွေ့လုပ်ခြင်းတည်းဟူသော "ရွှေ" ပင်ဖြစ်၏"

လွန်ဘာရီး(၁၈၃၇-၁၉၂၁)
အမေရိကန် သဘာဝတ္ထ ပညာရှင်

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်အများစုသည် ကုန်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေး၊ ရောင်းဝယ်ရေး၊ ကုန်သွယ်ရေး၊ သိပ္ပံနည်းကျ နည်းပညာရှာဖွေရေး၊ မလိုအပ်သောလုပ်ငန်းများနှင့် လုပ်ရပ်များ ရပ်ဆိုင်းရေး စသည်တို့အတွက် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေကြသည်။ သို့သော် မိမိတို့ဘဝ တိုးတက်ရေးအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော အချိန်နာရီချွေတာရေးနှင့် အချိန်ကို အပြည့်အဝအသုံးချရေးကို အလေးပေး၍ စဉ်းစားလုပ်ကိုင်သူကား လက်ချိုးရေတွက်၍ပင် ရနိုင်ကောင်း၏။

တကယ်ဆိုသော် လူ့ဘဝတစ်သက်တာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ရရှိသော အချိန်ကာလ ပမာဏသည် ကျွန်ုပ်တို့ထင်သလို မများလှပါချေ။ အတိအကျစာရင်းချကြည့်လျှင် သက်တမ်း ၆၀ ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကို အိပ်ရာထဲတွင် အချည်းနှီးဖြုန်းတီးပစ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ တစ်ဘဝတာ၏ ဆယ်စုနှစ် နှစ်ခုက အချိန်ကာလကို အိပ်စက်ခြင်းဖြင့် ကုန်လွန်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် သတိမထားမိဘဲ အကျိုးခွဲကုန်လွန်သွားသော တစ်နေ့တာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီကာလကို စာရင်းအင်းစုပညာရှင်တစ်ဦးက အသေးစိတ် စာရင်းချ၍ ဆန်းစစ်ကြည့်သည်။ ထိုဆန်းစစ်ချက်အရ မွေးကင်းစအရွယ်အပါအဝင် အသက် ၆၀ အရွယ် လူတစ်ယောက်၏ အချိန်စာရင်းခွဲတမ်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

- (၁) အိပ်ချိန် ၂၀နစ်
- (၂) စားချိန် ၃နစ်
- (၃) စားသောက်စားပွဲတွင် ထိုင်စောင့်ချိန် ၉လ
- (၄) အလုပ်လုပ်ချိန် ၁၇နစ်၊ ၆လ
- (၅) ပျော်ရွှင်မှုအတွက် အချိန် ၇နစ်၊ ၆လ
- (၆) လမ်းလျှောက်ချိန်၊ အခြားလေ့ကျင့်ခန်းများ ၆နစ်၊ ၃လ
- (၇) အိမ်သာတက်ချိန်၊ ရေချိုးချိန် ၂နစ်၊ ၆လ
- (၈) ဘာမှမလုပ်ဘဲ ကုန်လွန်သောအချိန် ၂နစ်၊ ၆လ

နာရီစက်မြည်သံ ပေါ်ထွက်လာတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့တစ်သက်တာဘဝ၏ အချိန်ကာလ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုသည် အမြဲတမ်းကုန်လွန်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏အသက်က ရှေ့သို့တက်လာပြီး ကုန်လွန်သွားသောအချိန်က နောက်မှာကျန်ရစ်သည်။ ထိုအချိန်ကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ ပြန်ခေါ်၍မရနိုင်တော့၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်ခေါ်၍မရနိုင်တော့။

ကျွန်ုပ်တို့ ဘာမှအသုံးမချဘဲ ကုန်လွန်သွားသော ထိုခဏ၊ ထိုနာရီ၊ ထိုနေ့၊ ထိုရက်သတ္တပတ်၊ ထိုလ၊ ထိုနှစ်ဟူသော အချိန်ကာလသည် ကျွန်ုပ်တို့အား တစ်နေ့သောအခါ ဘဝတရားခွင်တွင် စွဲချက်တင် စွပ်စွဲမည့် တရားခံပြသက်သေပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘဝတွင် တန်ဖိုးအရှိဆုံးသောအရာကို အကျိုးခွဲဖြုန်းတီးပစ်ကြောင်းကို ထိုအချိန်ကာလကပင် သက်သေထွက်ဆိုလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် "အချိန်သည် ဘဝ၊ ဘဝသည် အချိန်" ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

သို့သော် ဘယ်အရာမဆို ဆန္ဒရှိလျှင်၊ လုပ်ချင်လျှင် လုပ်၍ဖြစ်နိုင်သည်။ လူတစ်ယောက်သည် မိမိ၏ တစ်နေ့တာအချိန်ထဲမှ အနည်းဆုံးတစ်နာရီကို မိမိအကျိုးအတွက် ချွေတာစုဆောင်းနိုင်သည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် လူအများစုသည် အိပ်စက်ခြင်းအတွက် အချိန်အများကြီးယူနေကြသည်။ ၉ နာရီ၊ ၁၀ နာရီအထိ အိပ်နေကြသည်။ တကယ်ဆိုသော် ကြာကြာအိပ်ခြင်းထက် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ခြင်းသာလျှင် အကျိုးရှိနိုင်၏။

ကလေးငယ်များမှတစ်ပါး အခြားလူများအဖို့ ခုနစ်နာရီမျှ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ရလျှင် လုံလောက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွားလိုသူတစ်ဦးအနေဖြင့် အိပ်ချိန်ကို ခါတိုင်းထက် တစ်နာရီလျှော့အိပ်ပြီး ထိုတစ်နာရီအတွင်း အကျိုးပြုစာပေများကို ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်း၊ အခြား တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း လုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် မိမိဘဝတက်လမ်းကို ကောင်းစွာ ရှာဖွေနိုင်သည်သာဖြစ်၏။

‘အလုပ်ကိစ္စ၊ လူမှုရေးကိစ္စများလွန်းလို့ စာဖတ်ချိန်၊ လေ့လာချိန်တောင် မရှိပါဘူး’

ဤစကားမျိုးကို ဂုဏ်ယူသော လေသံဖြင့် ပြောကြသောလူတော်တော်များများကို ကျွန်ုပ် တွေ့ဖူးပါသည်။ ထိုသို့သော လူစားမျိုးအတွက်ကား ကျွန်ုပ်၏အားပေးစကားမှာ “ကွဲပါး စောင်းတီး” သလိုသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သို့သော် အချို့လူနည်းစုကတော့ ဗဟိရကိစ္စတွေကြောင့် စာဖတ်ချိန်၊ လေ့လာချိန်မရှိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသည်။ ကုန်လွန်သွားသော အချိန်များကို နှမြောတသ ဖြစ်ကြသည်။ ဤသို့သော လူစားမျိုးအနေဖြင့် တကယ်ဖြင်ချင်၊ လုပ်ချင်လျှင် ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာဖို့သာလိုသည်။ အမှန်ဆိုသော် ဤပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဗဟိရကိစ္စ ဘယ်လောက်ပင်များများ၊ အချိန်တော်တော်များများကို အလကားဖြုန်းပစ် နေကြသည်သာ ဖြစ်၏။ သူတို့အနေဖြင့် အိပ်ချိန် စားချိန် နားချိန်တွေထဲမှ အချိန်ပိုင်းကလေးတွေဖွဲ့ယူပြီး အကျိုးရှိရှိအသုံးချလျှင် ရနိုင်သည်သာဖြစ်၏။ စိတ်ဝင်စားဖို့သာ လိုသည်။ စိတ်ဝင်စားလျှင် ဘာမဆိုလုပ်၍ ဖြစ်နိုင်သည်။

လူ့သဘာဝကိုက တော်တော်ခက်သည်။ အကျိုးရှိမည့် အလုပ်ကျတော့ မလုပ်ချင် တတ်။ အကျိုးမဲ့အလုပ်ကျတော့ တိုက်တွန်းနေစရာတောင်မလိုဘဲ ငမ်းငမ်းတက် လိုက်ပါ သွားတတ်သည်။ ဦးနှောက်ဆုံးဖြတ်ချက်ထက် နှလုံးသားဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပို၍ ဦးစားပေး တတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လူအများစုမှာ မတိုးတက်ဘဲ ဆင်းရဲတွင်းနက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

တိုးတက်လိုလျှင် အချိန်ကို ချွေတာရမည်။ အကျိုးရှိအောင် အသုံးချရမည်။

သို့ဆိုလျှင် မိတ်ဆွေအနေဖြင့် တစ်နေ့မှာ အနည်းဆုံး ၁၅ မိနစ် အချိန်ပိုင်း ကလေးကို အထူးရည်မှန်းချက်ဖြင့် အကျိုးရှိရှိ အသုံးချမည်ဟူ၍များ တစ်ခါတစ်ရံ

စိတ်ကူးမိပါရဲ့လား။ တစ်နေ့မှာ ၁၅ မိနစ်နှုန်းဖြင့် ဘာသာရပ်တစ်ခု၊ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို အနည်းဆုံးတစ်နှစ်တိတိ လေ့လာမည်၊ လုပ်ကိုင်မည်ဟူ၍များ ဘဝစီမံကိန်း ချဖူးပါသလား။

“တစ်နေ့မှာ ၁၅ မိနစ်နှုန်းနဲ့ စာပေပညာရပ်တစ်ခုကို မှန်မှန် ဖတ်ရှုလေ့လာ သွားမယ်ဆိုရင် အဲဒီလူရဲ့ ပညာအဆင့်အတန်းဟာ လေးနှစ်ကျော်တဲ့အခါ တက္ကသိုလ်ပညာအဆင့်အတန်းနဲ့ ညီမျှလိမ့်မယ်” ဟု ဟားဗားတက္ကသိုလ် ဥက္ကဋ္ဌဟောင်း ပါမောက္ခ အီလီယော့က ဆိုဖူးသည်။

တစ်နေ့မှာ ၁၅ မိနစ် အချိန်ပိုင်းကလေးပင်လျှင် ဤမျှ အကျိုးကျေးဇူးများလျှင် တစ်နေ့မှာ ၆၀ မိနစ် (တစ်နာရီ) သာ အချိန်ပေးနိုင်မည်ဆိုပါက မည်မျှအကျိုး ရှိနိုင်မည်ကို တွေး၍သာ ကြည့်ပါတော့။

ဘာသာရပ်တစ်ခု၊ ပညာရပ်တစ်ခုကို တစ်နေ့လျှင် တစ်နာရီမျှ မှန်မှန် လေ့လာမည်ဆိုပါက နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း ပါရဂူမြောက် တတ်ကျွမ်းနိုင်မည်မှာ အထူးပြောစရာမလိုပါချေ။ အသိတရား၊ သတိတရားဖြင့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ကိုင်သွားနိုင်သူသည် သာမန်အဆင့်မှ ထူးချွန်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိမည်မှာ သေချာပါသည်။

ထို့ကြောင့် ပိုက်ဆံမရှိဘူး၊ အခွင့်အလမ်းမရှိဘူးဆိုပြီး စိတ်ဓာတ်ကျမနေပါနှင့်။ အချိန်ပိုင်းကလေးတွေကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုတတ်သူအဖို့ ပိုက်ဆံဆိုတာ “ကျွန်း ကျွန်း ရေပါ” မလွဲမသွေရောက်လာမှာပါ။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် အချိန်ဖြုန်းနေသော “ဆန်ကုန် မြေလေး” သူဌေးသားလူငယ်ထက် အချိန်တန်ဖိုးသိသော ဆင်းရဲသား လူငယ်ကိုသာ ပို၍ လေးစားပါသည်။ ပို၍ အားထားပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆင်းရဲသားလူငယ်၏ အနာဂတ်က သူဌေးသားလူငယ်၏ အနာဂတ်ထက် ပို၍ အာမခံချက် ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ပြောလိုသာပြောရသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ လောကမှာ အချိန်ပိုဆိုတာ ဘာလဲ၊ အားလပ်ချိန်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာကို လေးလေးနက်နက်သိသူပင် တော်တော် ရှားသည်။ ထိုသို့သောလူစားမျိုးသည် အများအားဖြင့် အပေါင်းအသင်းများနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ဟေးလားဝါးလား နေတတ်ကြသည်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိ အကျိုးမရှိသော ရောက်တတ်ရာရာ စကားတွေကိုပြောပြီး နားထောင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေတတ်ကြသည်။

ထိုသို့သောလူစားမျိုးက အဖိုးတန် အားလပ်ချိန်ကလေးတွေကို အချည်းနှီးဖြုန်းတီးပြီး မိမိဘဝတစ်ခုလုံးကို ဖျက်မှန်းမသိ ဖျက်ဆီးပစ်နေချိန်တွင် အေဘရာဟင်လင်ကွန်းလို လူစားမျိုးက ရသမျှ အချိန်ပိုင်း ကလေးကို မလွတ်တမ်းရယူပြီး မိမိဘဝတက်လမ်းကို မနားမနေ ကြိုးစားရှာဖွေသည်။

အချိန်ဖြုန်းအကျင့်သည် မူးယစ်ဆေးဝါးလိုပင် စွဲမြဲတတ်သည်။ စွဲမြဲသွားလျှင် အပျင်းကြီးပျင်းသွားပြီး ပြန်ပြင်ရန် အလွန်ခက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကြီးပွားလိုလျှင် အချိန်ကိုလေးစားပြီး ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး တက်လမ်းရှာပါ။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြိုးစားခြင်း အလေ့အကျင့်သည် လူငယ်တစ်ယောက်၏ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို နှစ်ဆ၊ သုံးဆ၊ လေးဆအထိ အားဖြည့်တိုးပွားပေးနိုင်၏။

အမှန်ကတော့ လူအများစုသည် ပညာဗဟုသုတ၏ တန်ဖိုးစွမ်းအားကို အပြည့်အဝမသိကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုစွမ်းအားသည် တစ်နေ့တာ၏ ၁၅ မိနစ်၊ မိနစ် ၆၀ အချိန်ပိုင်းကလေးထဲတွင် တည်ရှိနေကြောင်းကို မသိကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

တိုးတက်ကြီးပွားလိုသောလူငယ်တွေ ကျွန်ုပ်ထံသို့ မကြာခဏလာရောက်၍ တိုးတက်ကြီးပွားရေးအကြံဉာဏ်တွေ တောင်းခံကြသည်။ ဤတွင် သူတို့အနေဖြင့် အချိန်၏ တန်ဖိုးနှင့်ပတ်သက်၍ ဘယ်လိုခံယူကြသလဲ၊ အချိန်ပိုကို ဘယ်လိုအသုံးပြုသလဲဆိုသည့် အချက်ကို အဓိကအခြေခံပြီး သူတို့၏ အနာဂတ်အလားအလာကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ အကဲခတ်၍ ရသည်။

အလွန်အမင်း စိတ်အားထက်သန်နေသူ၊ အချိန်ပိုကို အငမ်းမရ တန်ဖိုးထားပြီး အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုသူတွင် အခြားသော အောင်မြင်ရေး အရည်အချင်းများလည်း ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ် အတပ်ပြောနိုင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အချိန်ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု၊ အချိန်ပိုကို အကျိုးရှိရှိအသုံးပြုမှု အရည်အချင်းသည် ဘယ်တော့မှ သူတစ်ခုတည်း သီးခြား ရှိမနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုအရည်အချင်းသည် အောင်မြင်မှု အရည်အချင်း မိသားစုကြီး၏ မိသားစုဝင်အရည်အချင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ယင်းအရည်အချင်းများသည် အမြဲတမ်း ပူးတွဲ ပေါင်းစုနေကြသည်။ ယင်းအရည်အချင်းများကို အချိန်တန်ဖိုးမသိသော လူပျင်းတွေထံတွင် မတွေ့ရ။ အချိန်ကိုလေးစားပြီး လေ့လာဆည်းပူးတတ်သော ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြိုးစားသူတွေထံတွင်သာ တွေ့ရ၏။

အချုပ်ဆိုသော် အချိန်ပိုတွင် အလကားမနေဘဲ ပညာရှာသူ၊ ညနေပိုင်း ညပိုင်း အားလပ်ချိန်တွင် မိမိဘဝတိုးတက်ရေးအတွက် သီးသန့်အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်သူသည် သာလျှင် နောက်ဆုံးတစ်နေ့တွင် ကြီးပွားတိုးတက်ရေး အောင်ပန်းကို ဆွတ်ခူးသူ စင်စစ်ဖြစ်သည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ် ဧကန် ဆိုပါ၏။

[၉]

တည်ငြိမ်မှုသည် စွမ်းအား

“စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ။ လူတိုင်းကို ထိန်းနိုင်ပါလိမ့်မည်”

စိန်ကျပ်စ် (၁၇၆၇-၉၄)
ပြင်သစ် တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်

ဂရိဗာကလိဗဲလင့် (၁၈၃၇-၁၉၀၈) သည် အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ ၂၂ဆက်မြောက် သမ္မတရာထူးကို လက်ခံသောနေ့က သူ့ကိုယ်သူ အတည်ငြိမ်ဆုံး၊ ဣန္ဒြေအရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအဖြစ် လူပုံအလယ်တွင် ပြသနိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော် သမ္မတရာထူးအတွက် မဲဆွယ်နေစဉ်ကာလတုန်းကမူ သူ့လောက် အစွပ်စွဲခံရသူ၊ အပုပ်ချခံရသူ အနည်းငယ်သာရှိပေလိမ့်မည်။ အချို့အသိုက်အဝန်းက ဆိုလျှင် သူ့အား အပေါင်းအဖော်မလုပ်ဘဲ လုံးဝပင် ကြည့်ထားခဲ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဝါရှင်တန် မြို့တော်တွင် သမ္မတရာထူးကို အခမ်းအနားဖြင့် လက်ခံရသောအခါ သူ့အနေဖြင့် ဣန္ဒြေပျက်ကာ ကယောင်ချောက်ချားတွေ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လူတိုင်းကပင် မျှော်လင့်ထားခဲ့ကြ၏။

သို့သော် ကလိဗဲလင့်ကား သူ့ကိုယ်သူ ကောင်းကောင်းကြီး ထိန်းနိုင်သော မာလိန်မှူးပင်တည်း။

သူသည် အလွန်ကြီးကျယ်သော နိုင်ငံတော်အခမ်းအနားကြီး၌ သမ္မတရာထူးကို ဣန္ဒြေအပြည့်ဖြင့် လက်ခံယူနိုင်ခဲ့၏။ ထိုနေ့ကမြင်ကွင်းကို စာရေးဆရာ ဂျွန်၊ ဂျေ၊ အင်ပေါလ်စ်က အောက်ပါအတိုင်း သရုပ်ဖော်ခဲ့လေသည်။

မစ္စတာ ကလိဗဲလင့်သည် ကျောက်ရှပ်ပမာ ပကတိတည်ငြိမ်စွာ ထိုင်နေသည်။ ရီပတ်ပလီကန်ပါတီကို အလဲထိုးပြီး ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ၏ အစိုးရအဖွဲ့ကို ဦးဆောင်ဖွဲ့စည်းရတော့မည့် ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤနေ့ ဤရက်တွင် ဘယ်လိုဟန်ပန်မှုရာ၊ ဘယ်လို ကုန်သွယ်ကွာမျိုးဖြင့် စခန်းသွားပါလိမ့်မည်နည်းဟု ကျွန်ုပ်က တွေးတောကာ သူ့အား အလွန် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေမိ၏။

ယခု ကျွန်ုပ်၏ရှေ့၌ထိုင်နေသူသည် အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ သမ္မတကြီးဖြစ်၏။ လူဦးရေသန်း ၆၀ တို့အား အုပ်ချုပ်ရမည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်လောက်က ဆိုလျှင် သူ့ကို ဘယ်သူမှမသိခဲ့ကြ။ ထိုစဉ်က သူသည် မထင်ရှားသော အညကြေရှေ့နေတစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။ နောက်ပိုင်းတွင် သူသည် နယူးယောက်ပြည်နယ် ဗတ်ဇလိုးမြို့၏ မြို့တော်ဝန် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့်တက်ကာ ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီဝင် ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူသည် ဘယ်တုန်းကမှ မကြားဖူးသော မဲဆန္ဒပေါင်း ၂၀၀,၀၀၀ ကျော်ဖြင့် အနိုင်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ယခုအခါ သူသည် လူထုပရိသတ်ကြီးရှေ့တွင် တည်ငြိမ်သော ကုန်ကြွေးဖြင့် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ သူသည် ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် မိမိ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ကပြရမည့် ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးက မိမိအလှည့်ကို ထိုင်စောင့်နေသလိုပင် နိုင်ငံ့သမိုင်းဇာတ်လမ်းကြီး၌ သူပါဝင်ထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရန် တည်ငြိမ်စွာဖြင့် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိ၏။

ဤအကြိမ်သည် သူ့အဖို့ ဝါရှင်တန် မြို့တော်သို့ ပထမဆုံးရောက်ဖူးသောအကြိမ် ဖြစ်သည်။ သူသည် ကက်ပီတယ်လ်အဆောက်အအုံကြီးကို ယခင်က လုံးဝမမြင်ဖူးခဲ့။ အစိုးရအဖွဲ့၏ လုပ်ရပ်များကိုလည်း အလျင်းမသိခဲ့။ ထိုအရာအားလုံးသည် သူ့အဖို့ အသစ်အဆန်းတွေရည်း ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် သူသည် အထက်လွှတ်တော် ခန်းမဆောင်ကြီးထဲတွင် ထိုင်နေစဉ် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း၊ အမူအရာပျက်ခြင်း လုံးဝမရှိ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် စိတ်ချယုံကြည်ခြင်းအပြည့်ဖြင့် တည်ငြိမ်ခံ့ညားစွာ ထိုင်နေ၏။

သူထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သောအခါ ပရိသတ်အားလုံးက တစ်ခဲနက် လက်ခုပ်တီး၍ ဩဘာပေးကြ၏။ လက်ခုပ်သံ စဲသွားသောအခါ သူက စတင်၍ မိန့်ခွန်းပြောသည်။ စာရွက်ကို ဖတ်၍မှား ပြောနေတာလားဟု ကျွန်ုပ် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် သူသည် စာရွက်ကို ဖတ်ပြောနေခြင်းမဟုတ်။ လက်တန်းပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် ဤအထက်လွှတ်တော်ခန်းမကြီးထဲတွင် သမ္မတရာထူးလက်ခံပွဲ မိန့်ခွန်းကို

သာမန်ဘုတ်အဖွဲ့ အစည်းအဝေးမိန့်ခွန်းသဖွယ် လုံးဝအထစ်အငေါ့မရှိဘဲ ကရားရေလွတ် ပြောနေ၏။ ဤသည်ကား ကျွန်ုပ်အဖို့ အထူးခြားဆုံး မြင်ကွင်းကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်တော့သည်။

စာရေးဆရာ အင်ဂေါလ်စ်၏ ရေးသားချက်ကို ဤမျှ ရှည်ရှည်မျောမျော ဖော်ပြနေခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ လူတစ်ယောက်အဖို့ လူပုံအလယ်၌ ကုန်ကြွေးရဖြင့် ပြုမူနေထိုင်ရန် အလွန်အရေးကြီးကြောင်း သိစေလိုသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးကာလတုန်းက မာရေးဘူးလည်း ကလိဗဲလင့်ကဲ့သို့ပင် အခက်အခဲကို တည်ငြိမ်သောဟန်ပန်မူရာဖြင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် အခြေအနေချင်း ကတော့ တခြားစီဖြစ်သည်။ မာဆေးမြို့တွင် မာရေးဘူးက မိန့်ခွန်းပြောသောအခါ သူ့အား လူထုပရိသတ်က "သွားပုပ်လေလွင့်ပြောသူ၊ လိမ်ညာသူ၊ လူသတ်သမား၊ လူဆိုး လူယုတ်" စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်၍ စွပ်စွဲကြသည်။ သို့သော်လည်း မာရေးဘူးသည် မျက်နှာလုံးဝ မပျက်ဘဲ တည်ငြိမ်သောအမူအရာဖြင့်-

'လူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ကို အားရအောင်သာ ချီးကျူးကြပါ။ ကျွန်တော် စောင့်ပြီး နားထောင်နေပါ့မယ်' ဟု တုံ့ပြန်ပြောကြားခဲ့လေသည်။

ရှေးခေတ်က လူထုပရိသတ်အလယ်တွင် နိုင်ငံရေးသမားအချင်းချင်း စကားစစ်ထိုးကြသောအခါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အစွမ်းကုန် ငယ်ကျိုးငယ်နာ ဖော်၍ အပုပ်ချသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအခြေအနေမျိုးတွင်ရောက်နေသူတစ်ယောက်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်ချက်အပြည့်ဖြင့် မိမိ၏ကုန်ကြွေးသိက္ခာကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်သွားမည်ဆိုလျှင် တစ်ဘဝလုံး ငါးပါးမှောက်သွားနိုင်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီး စိန့်ဂျပ်စ်(၁၇၆၇-၉၄) က 'စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ။ လူတိုင်းကို ထိန်းနိုင်ပါလိမ့်မည်' ဟု ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အလားတူပင် ရောမတွေ့ခေါ်ရှင် နိုင်ငံရေးသုခမိန့်ကြီး ဆီနီကာ (၄ ဘီစီ-၆၅ အေဒီ) ကလည်း 'ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းနိုင်သူသာလျှင် စွမ်းအားအရှိဆုံးဖြစ်၏' ဟူ၍ ဆိုခဲ့လေသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ထိန်းနိုင်သောစွမ်းအားကို လူတိုင်း လိုချင်ကြသည်။ သို့သော် လက်တွေ့တွင်ကား ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်မပိုင်ကြ။ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်မနိုင်ကြ။ အားပျော့သော စိတ်ဆန္ဒအလျောက် ခံစားချက်၏ ဆွဲဆောင်ရာ၊ ဖြားယောင်းရာသို့သာ ကောက်ကောက်ပါသွားတတ်ကြ၏။

ကမ္ဘာမြေကြီး၏ လည်ပတ်မှုသည် တစ်စက္ကန့်၏ ဆယ်ပုံတစ်ပုံမျှ လွဲချော်သွားပါက အာကာသရှိ ဂြိုဟ်ကမ္ဘာများ၏ဟန်ချက် တိမ်းစောင်းကာ စကြဝဠာကြီးတစ်ခုလုံး ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားနိုင်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။

အလားတူပင် လူတစ်ယောက်အဖို့တွင်လည်း ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး “ဟန်ချက်လွဲ” လျှင် သိက္ခာကျခြင်း၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အယုံအကြည်မဲ့ခြင်း၊ စဉ်းစားဉာဏ်ကင်းမဲ့ခြင်းတို့ ဖြစ်လာနိုင်သည်။ တကယ်ဆိုသော် ကိုယ့်ကိုကိုယ်မထိန်းနိုင်ခြင်းသည် ပြစ်မှုတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူသည် မလုံမလဲဖြစ်တတ်သည်။ ကယောင်ချောက်ချား ပြုမူတတ်သည်။ သူ့အတွေးသည် မမှန်နိုင်တော့၊ အကောင်းထက် အဆိုးကိုသာ ပြုမူပေတော့မည်။

အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေလျှင် ဦးနှောက်ကလည်း မငြိမ်တော့။ ဦးနှောက်မငြိမ်လျှင် ဆင်ခြင်တုံတရားလည်း မမှန်နိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် ဘာပဲလုပ်လုပ် အမှန်ကို လုပ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ချေ။

တောင်ကျစမ်းကလေး၏ ရေစီးသည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို ဖြတ်စီးဆင်း လာသောကြောင့် မြစ်ကြီး၏ရေစီးထက် ပို၍ အသံမြည်သည်။ အသံကျယ်သည်။

လူများတွင်လည်း စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သူတို့သည် ဘယ်တော့မှ အသံမကျယ်။ သူတို့သည် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ထိန်းနိုင်ကြသည်။ ဣန္ဒြေသိက္ခာ ရှိကြသည်။ ပင်လယ်ထဲသို့ စီးဆင်းသော မြစ်ကြီး၏ရေစီးကဲ့သို့ပင် တည်ငြိမ်အေးဆေးကြသည်။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှုမရှိသူတို့သည် အခက်အခဲကြုံသောအခါ၊ အတိုက်အခိုက်ခံရသောအခါ၊ အခြေအနေဆိုးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရသောအခါ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဟန်ချက်မထိန်းနိုင်ဘဲ ယိမ်းယိုင် ပြိုလဲသွားတတ်ကြသည်။

သို့သော် စိတ်ဓာတ်တည်ငြိမ်သူတို့ကား ဘယ်တော့မှ မပေါက်ကွဲကြ။ ဘယ်တော့မှ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မလုပ်ကြ။ ဘယ်လိုအခြေအနေဆိုးမျိုးနှင့် ကြုံရကြုံရ ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ကြသည်။

ကမ္ဘာကျော် တေးပြုစာဆိုကြီး ရိုစင်နီ၏ “ဆီဗီမြို့မှ ဆတ္တာသည်” အော်ပရာ ပြဇာတ်ကို ရောမမြို့တွင် တင်ဆက်သောအခါ ဝေဖန်သူတို့က မနာလိုစိတ်၊ မုန်းတီးစိတ်ဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် ဝေဖန်ရှုံ့ချကြသည်။ သရော်ပြောင်လှောင် ပြက်ရယ်ပြုကြသည်။ ပွဲပြီးသောအခါ မိတ်ဆွေများက ရိုစင်နီကို လိုက်ရှာကြရာ

အနီးအနားမှ စားသောက်ဆိုင်တွင် အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်နေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရှိကြရသည်။ မိတ်ဆွေများက ရိုစင်နီအား စိတ်ဓာတ်မကျရန် အားပေး ပြောဆိုကြသည်။ ထိုအခါ ရိုစင်နီက-

‘အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်မကျပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ ဂန္ထဝင်တွင်မယ့် အော်ပရာတစ်ပုဒ်ကို ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဝေဖန်ရေးဆရာတွေက ဘယ်လိုပဲအပုပ်ချချ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဓာတ်ကျမှာလဲ’ ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ရိုစင်နီကဲ့သို့ပင် ပညာရှင်ကြီး အီမာဆင်သည်လည်း သူ၏ အစိုးမဖြစ်နိုင်သော စာကြည့်တိုက်ကြီး မီးလောင်ခံရသည်ကို အပြုံးမပျက် ကြည့်နေနိုင်ခဲ့၏။ အလားတူပင် စက်မှုသိပ္ပံပညာရှင်ကြီး အက်ဒီဆင်သည်လည်း သူ၏ စက်ရုံတွေ မီးထဲပါသွားသောအခါ မတုန်မလှုပ် တည်ငြိမ်စွာဖြင့် လက်ပိုက်ကြည့်နေနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဤသည်ကား မိမိကိုယ်မိမိ ထိန်းနိုင်သူတို့၏ ကြီးမားသော စိတ်ဓာတ်စွမ်းအားပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အခက်အခဲကို ရင်ဆိုင်နိုင်ကြသည်၊ ဒုက္ခဆင်းရဲကို ခံနိုင်ရည် ရှိကြသည်၊ လောကဓံကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့သည် လောကသဘာဝ၊ လောကနိယာမနှင့် အမှန်တရားကိုသိရှိပြီး မိမိတို့၏စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထိန်းနိုင်ကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

တကယ်ဆိုသော် စိတ်ဓာတ်တည်ငြိမ်ခြင်း၊ ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ခြင်းသည် မိမိ၏စိတ်ကို ပုံမှန်အနေအထားဖြင့် ဟန်ချက်ညီညီ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယခုခေတ်တွင် အစိုးတန်မော်တော်ကားများ၌ လမ်းကြမ်းကို တည်ငြိမ်ချောမွေ့စွာ မောင်းနှင်နိုင်ရန် ထိန်းချုပ်ကိရိယာများ တပ်ဆင်ထားကြသည်။ ထို့အတူ လူများမှာလည်း ဘဝကြမ်း၊ အခြေအနေကြမ်းကို ကျော်လွှားနိုင်ရန် မိမိစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ကြရသည်။ သို့မှသာလျှင် လူ့ဘဝ တစ်သက်တာခရီးကို တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ လျှောက်လှမ်းနိုင် ကြမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ် တွေဖူးသော သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ကား ဤသို့မဟုတ်ပါချေ။ သူ့တွင် လမ်းကြမ်းထိန်းကိရိယာပါသော အစိုးတန်ဖိမ်ခံကားကြီး ရှိသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်နှင့် သူ့စိတ်ကိုထိန်းနိုင်သော အရည်အချင်းတော့ လုံးဝမရှိ။ ထို့ကြောင့် သူသည် အသေးအဖွဲ့ အနှောင့်အယှက်ကလေးများကြောင့်ပင်လျှင် ယောက်ယက်ခတ်ကာ

ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတတ်သည်။ သူသည် အိမ်မှုကိစ္စအတွက်ရော၊ လုပ်ငန်းကိစ္စအတွက်ပါ အမြဲတမ်း တွေးပူနေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့စိတ်သည် အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားနေသည်၊ အမြဲတမ်း မတည်မငြိမ်ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ သူသည် ဘယ်အရာကိုမှ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မဆုံးဖြတ်နိုင်တော့။ သူသည် အမြဲတမ်းပူပန်ပြီး စိတ်ဓာတ်လည်း မတည်ငြိမ်သောကြောင့် သူ၏ ဥပဓိရုပ်နှင့် ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးလည်း ဣန္ဒြေပျက်ကာ တင့်တယ်တည်ငြိမ်မှု မရှိတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘဝတွင် စိတ်ချမ်းသာမှု၊ အောင်မြင်မှုရလိုလျှင် ဘဝအမြင်မှန်ဖို့ လိုသည်။ အရာခပ်သိမ်းကို ကြည်လင်သောစိတ်၊ တည်ငြိမ်သောမနောဖြင့် ရှုမြင်တတ်ဖို့ လိုသည်။ ကိုယ်ရောစိတ်ရော တည်ငြိမ်မှုမရှိသော၊ ဟန်ချက်မညီသော လူတစ်ယောက်သည် ဘဝတွင် ဘယ်တော့မှ ထိပ်တန်းသို့ ရောက်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။

ကိုယ့်ကိုကိုယ်ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်း၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်နိုင်ခြင်းသည် တန်ခိုးကုဒ္ဒိပါဒ် တစ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ထိုစိတ်သည် စိတ်အလိုလိုက်ခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းနှင့် စိုးရိမ် ကြောက်လန့်ခြင်းတို့ကို ဖယ်ရှားပစ်နိုင်သည်။

အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် အလွန်နာမည်ကြီးသော ရှေ့နေတစ်ဦးရှိခဲ့သည်။ သူ့နာမည်က ဂျိုးဇက်အိတ်ချ်ချတ်ထ်၊ သူသည် လူငယ်ရှေ့နေပေါက်စဘဝကပင် သူ့အစွမ်းအစကို ပြသနိုင်ခဲ့သည်။

တစ်ခါသော် ဂျိုးဇက်ချတ်ထ်သည် အရေးကြီးသောအမှုတစ်ခုအတွက် ရှေ့နေလိုက်ရသည်။ ထိုအမှုကို တရားသူကြီးဗန်ဘရန့်၏ရုံးတော်တွင် စစ်ဆေးသည်။ ဗန်ဘရန့်မှာ ရှေ့နေက လျှောက်လဲချက်ပေးနေစဉ် ဂျူရီလူကြီးများနှင့် စကားပြော နေတတ်သော အကျင့်ရှိသည်။ ထိုနေ့က ဂျိုးဇက်ချတ်ထ်မှာ သူ့အမှုအတွက် မိနစ် ၄၀ သာ လျှောက်လဲခွင့် ရထားသည်။ သို့ဖြင့် ဂျိုးဇက်ချတ်ထ်က လျှောက်လဲချက် စတင်ပေးသော အခါ တရားသူကြီး ဗန်ဘရန့်သည် ဘေးသို့လှည့်ကာ ဂျူရီလူကြီးများနှင့် စကားပြော နေလေသည်။

ထိုအခါ ရှေ့နေပေါက်စကလေး ဂျိုးဇက်ချတ်ထ်က သူ၏ လျှောက်လဲချက်ကို ဆက်မတင်တော့ဘဲ ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တည်ငြိမ်ခုံညားစွာဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကိုပိုက်ကာ တရားသူကြီးများနားကို တည့်တည့်ကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ တရားခွင့်တစ်ခုလုံးမှာ အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ရှေ့နေကလေး၏အကြည့်ကြောင့် တရားသူကြီးမှာ မသိမသာ မျက်နှာပျက်ကာ မရိုးမရွဖြစ်သွား၏။ ဤတွင် ရှေ့နေကလေးက တည်ငြိမ်အေးဆေးပြီး အောင်မြင် ပြတ်သားသောအသံဖြင့်-

‘လေးစားအပ်သော တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ အခုအမှုအတွက် ကျွန်တော့်မှာ လျှောက်လဲချိန် မိနစ် ၄၀ ပဲ ရပါတယ်။ တရားမှန်ကိုရဖို့အတွက် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ စက္ကန့်တိုင်းဟာ အလွန်တန်ဖိုးရှိလှပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော့် လျှောက်လဲချက်ကို တရားသူကြီးမင်းက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ပါရန် လေးစားစွာ မေတ္တာရပ်ခံလိုပါတယ် ခင်ဗျား’ ဟု ရဲဝံ့စွာ ပြောလိုက်သည်။

ဤတွင် တရားသူကြီးမှာ မျက်နှာ နီရဲသွားပြီး-

‘ဆက်ပြီး လျှောက်လဲပါ’ ဟုပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ဤဖြစ်ရပ်သည် ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် တည်ငြိမ်စွာထိန်းနိုင်သူတို့၏ အကောင်းဆုံး နမူနာပင်ဖြစ်၏။

လူတစ်ယောက်သည် ဘယ်လောက်ပင်တော်တော်၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး တည်ငြိမ်မှု မရှိလျှင် ဘယ်တော့မှ ခေါင်းဆောင်ကောင်း မဖြစ်နိုင်ချေ။ အထူးသဖြင့် ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့သည် အရေးပေါ်အခြေအနေတွင် သွေးရူးသွေးတန်း ကယောင် ချောက်ချားမဖြစ်ဘဲ အခြေအနေကို တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်နိုင်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက သေရေးရှင်ရေးအခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရချိန်တွင် ပြင်သစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖာဒီနန်ဖို့ချ်အား မဟာမိတ်တပ်များ၏ စစ်ဦးစီးချုပ်အဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်သောအခါ-

‘ကျုပ်တို့ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့လူကိုသာ ပေးပါ။ ကိုယ် ဘယ်နေရာမှာ ရပ်နေတယ်ဆိုတာကို သိတဲ့လူကိုသာ ကျုပ်တို့လိုချင်တယ်’ ဟု ပြည်သူတွေက တောင်းဆိုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

တည်ငြိမ်သော၊ ဆင်ခြင်တုံတရားရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက ကြည်ညိုသည်။ လေးစားသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အရေးပေါ်အန္တရာယ်နှင့် ကြုံရသော အခါမျိုးတွင်လည်း ဣန္ဒြေမပျက်၊ ကယောင်ချောက်ချား မဖြစ်။ သူသည် ဘယ်လို အခြေအနေဆိုးနှင့်ပင် ကြုံရကြုံရ၊ ဟန်မပျက်ဘဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ထိန်းကာ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ဆောင်ရွက်သွားနိုင်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အားကိုးသည်၊ ယုံကြည်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၏ လက်အောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး လုံခြုံသည်၊ စိတ်ချသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးတည်ငြိမ်မှုကို ရလိုလျှင် ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် ပြုပြင်ပါ၊ အားပေးပါ။ အိပ်ရာဝင် အိပ်ရာထတိုင်း -

‘ငါ့မှာ တန်ခိုးပါဝါရှိတယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ထိန်းနိုင်တယ်၊ ငါလုပ်ရင် ဖြစ်ကိုဖြစ်တယ်၊ ဖြစ်ရမယ်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်’ ဟူ၍ ဘုရားဝတ်ပြုသလို နေ့တိုင်း မပျက်မကွက်အာရုံပြုပါ၊ ရွတ်ဆိုပါ၊ ကြွေးကြော်ပါလေ။

[၁၀]

အာရုံစိုက်မှ အောင်မြင်မည်

"အာရုံစိုက်ခြင်းသည်၊ အောင်မြင်မှု၏ တန်ဖိုးဖြစ်၏"

လော့ခ် နေ့သိက္ခာ(၁၈၆၅-၁၉၂၂)
ဗြိတိသျှ စာနယ်ဇင်း လုပ်ငန်းရှင်ကြီး

'ဆယ်နာရီနဲ့ သုံးနာရီအတွင်းမှာ အကောင်းဆုံးလုပ်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် အမြဲတမ်းကြိုးစားတယ်'

ဤသည်မှာ နံနက်ဆယ်နာရီတွင် အလုပ်သို့လာပြီး မွန်းလွဲသုံးနာရီတွင် အိမ်သို့ ပြန်လေ့ရှိသော နယူးယောက်မြို့မှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး၏ လက်သုံးစကား ဖြစ်သည်။

သူသည် အလုပ်သို့မသွားမီ အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မျှော်စင်ပေါ်မှ နာရီကြီးကို မြင်ရသည်။ နံနက်ဆယ်နာရီ ထိုးလုပြီ။ ဤတွင် သူက သူ့ကိုယ်သူ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ပြုလိုက်သည်။

'ဒီနေ့အဖို့ ငါ့ရဲ့ အဓိကတာဝန်က ဆယ်နာရီက သုံးနာရီအတွင်းမှာ ကိုယ့်အလုပ်ကို အကောင်းဆုံးလုပ်ဖို့ပဲ။ ဒီငါးနာရီအတွင်းမှာ ငါလုပ်တာဟာ ငါ့ဘဝမှာ ဒီနေ့အတွက် အကောင်းဆုံးအလုပ် ဖြစ်ရမယ်၊ လုပ်သလောက် အကျိုးရှိရမယ်'

စာဖတ်သူမိတ်ဆွေ၊ အဆိုပါလုပ်ငန်းရှင်ကြီး၏နည်းလမ်းသည် တစ်နေ့တာကို အကောင်းဆုံးအသုံးချသည့် နည်းလမ်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့တာမှာ ၂၄ နာရီလုံးလုံး အလုပ်လုပ်ဖို့ မကြိုးစာပါနှင့်။ အနည်းဆုံး ဆယ်နာရီမှ သုံးနာရီ၊ ကိုးနာရီမှ ငါးနာရီ၊ ရှစ်နာရီမှ ခြောက်နာရီ စသည်ဖြင့် အချိန်ပိုင်းကလေးလောက် အကောင်းဆုံး လုပ်နိုင်ဖို့ကိုသာ စဉ်းစားပါ၊ ကြိုးစားပါ မိတ်ဆွေ။

‘ဆယ်နာရီနဲ့ သုံးနာရီအတွင်းမှာ အကောင်းဆုံးလုပ်ဖြစ်အောင်’ ဆိုသော စကားသည် အလွန်ကောင်းမွန်သောရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အလုပ်ချိန် အတွင်း၌ ကိုယ်နှင့်စိတ်ကိုမြှုပ်နှံကာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့လျှင် မည်သည့် လုပ်ငန်းမဆို အရေအတွက်ရော၊ အရည်အသွေးပါ တိုးတက်လာမည်မှာ မုချဖြစ်သည်။

‘လူတစ်ယောက်၏တန်ဖိုးသည် တစ်နေ့တာကို သူ အသုံးချပုံပေါ်၌ တည်၏’ ဟု ပညာရှင်ကြီး အီမာဆင်က ပြောခဲ့သည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ၊ တီထွင်သူများ၊ ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်များ၊ အနုပညာရှင်များ၊ စာပေပညာရှင်များ၊ ဂီတပညာရှင်များသည် တစ်နေ့တာအချိန်၏ တန်ဖိုးကို အလေးအနက်သိရှိကာ မိမိတို့၏လုပ်ငန်းကို အထူးအာရုံစိုက်၍ လုပ်ကိုင် ခဲ့ကြသောကြောင့် လောကကောင်းကျိုးကို သယ်ပိုးနိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အမေရိကန်နိုင်ငံမှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု၏ အကြီးအကဲပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက အချိန်တိုအတွင်း အလုပ်အများကြီးပြီးစီးပုံကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြဖူးသည်။

‘ကျုပ်နည်းက ဘာမှမခက်ပါဘူး၊ သိပ်ပြီး လွယ်ပါတယ်။ ကျုပ်အလုပ်လုပ်ပြီဆိုရင် ဘာအနှောင့်အယှက်မှ အဝင်မခံဘူး၊ အလုပ်ကိုပဲ အထူးအာရုံစိုက်ပြီး လုပ်တယ်၊ စိတ်အာရုံကို အလုပ်ထဲမှာပဲ မြှုပ်နှံထားတယ်၊ ငါဟာ ဒီအချိန်မှာ ငါ့အတွက် အရေးအကြီးဆုံးအလုပ်ကို လုပ်နေတာလို့ စိတ်ထဲမှာ စွဲထားတယ်၊ ပြီးတော့ နှစ်နာရီ သုံးနာရီ အလုပ်ကို ရှစ်နာရီ ကိုးနာရီအထိ ဆွဲပြီးမလုပ်ဘူး’

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် သူ့အလုပ်ခန်းတွင် နေ့စဉ် သုံးနာရီသာ အလုပ်လုပ်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် သာမန်လူတွေ တစ်ပတ်လောက်လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို သုံးနာရီတည်းဖြင့်ပြီးအောင် လုပ်နိုင်သည်။ သူကား သာမန်လူမဟုတ်၊ အလွန် စွမ်းအားကောင်းသော လူ့စက်ယန္တရားကြီးပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုလုံးအတွက် စိတ်ကူးသည်၊ အကြံထုတ်သည်၊ စီမံကိန်း ချသည်၊ တီထွင်

ဖန်တီးနိုင်သည်။ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ကိုင်နေစဉ်တွင် စိတ်အာရုံကို ယင်းအလုပ် တစ်ခုတည်း အပေါ်တွင်သာ စူးစိုက်မြှုပ်နှံထားသည်။

အလားတူပင် ဗြိတိသျှ စာနယ်ဇင်းလုပ်ငန်းရှင်ကြီး လော့ဒ်နော့သ်ကလစ်၏ အောင်မြင်မှုသော့ချက်မှာလည်း အလုပ်ကိုအာရုံစိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

လော့ဒ်နော့သ်ကလစ်၏အကြောင်းကို သူ၏ အမေရိကန်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ဦးက ဤသို့ ပြောပြဖူးသည်။

‘အဲဒီတုန်းက ကျုပ်တို့ အယ်လင်ဂျာ အပန်းဖြေခရီးထွက်နေကြတယ်။ တစ်နေ့တော့ မနက်အစောကြီးမှာ လော့ဒ်နော့သ်ကလစ်ရဲ့အခန်းရှေ့က ဖြတ်ပြီး ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းသွားတော့ လား... လား... သူက ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း သတင်းစာ ဖတ်နေသလို တစ်ချိန်တည်းမှာ အတွင်းရေးမှူးစာရေးမကိုလည်း အလုပ်ကိစ္စအတွက် ပါးစပ်က စာတွေရွတ်ပေးနေသေးသလို’

ဤသည်မှာ လော့ဒ်နော့သ်ကလစ်၏ အလုပ်အပေါ်အာရုံစိုက်မှု စွမ်းအားပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် အလုပ်လုပ်ပြီးဆိုလျှင် မညီသည့်အနှောင့်အယှက်မျှ အဝင်မခံဘဲ အလုပ်ကိုသာ အာရုံစိုက်၍ ဇောက်ချလုပ်ကိုင်သည်။ တကယ်ဆိုသော် သူသည် စာနယ်ဇင်းလောက၏ “ဘုရင်” ဖြစ်လာခဲ့သည်မှာ အရင်းအနှီးကြောင့် မဟုတ်။ “အာရုံစိုက်မှု” စွမ်းအားနှင့် “အောင်စိတ်” ခိုင်မာမှုတို့ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

အလုပ်တစ်ခုလုပ်လျှင် အာရုံတစ်ပါး လွင့်မျောနေတတ်သူ၊ အလုပ်အပေါ် အာရုံမရောက်သူ၊ အနှောင့်အယှက်တစ်စုံတစ်ရာဝင်လာလျှင် လုပ်လက်စအလုပ်ကို ရပ်ပစ်တတ်သူတို့သည် ခေါင်းဆောင်မှုစွမ်းရည်မရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေသည် မိမိလုပ်ငန်းတွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လိုလျှင်၊ အကောင်းဆုံးနည်းဖြင့် အကောင်းဆုံး အလုပ်ပြီးမြောက်စေလိုလျှင် လုပ်ငန်းကိုမလုပ်မီ အစီအစဉ်ချမှတ်ပါ။ ထို့နောက် ယင်းအစီအစဉ်အတိုင်း အထူးအာရုံစိုက်၍ ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပါ။

လိုရင်းအချက်ကတော့ အလုပ်ချိန်ကို တိတိကျကျသတ်မှတ်ပြီး ထိုအလုပ်ချိန် အတွင်း အလုပ်ကို ဖိစီးစီး အားတက်သရောလုပ်ကိုင်ဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ အလုပ်ရှင်ဖြစ်စေ၊ အလုပ်သမားဖြစ်စေ ထိုသို့ တိတိကျကျ၊ စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်တတ်သူသာလျှင် ဘဝတွင်

အောင်မြင်မှု ရနိုင်သည်။ ထိုလူမျိုးကိုသာ နေရာတိုင်းတွင် လူတိုင်းက အထင်ကြီးကြသည်၊ အားကိုးယုံကြည်ကြသည်။

အလုပ်လုပ်သူတိုင်း အလုပ်ခွင်တွင် ထိုင်ကြသည်။ သို့သော် အချိန်တွေသာ တစ်နာရီပြီးတစ်နာရီ ကုန်လွန်သွားသည်။ အလုပ်က မည်မည်ရရမပြီး၊ ယင်းသို့မပြီးခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ အလုပ်တွင် စိတ်ဝင်စားမှုအားနည်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဝင်ရောက်လာသော စိတ်ခံစားချက်များနှင့် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အနှောင့်အယှက်များကို မဖယ်ရှားနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးသမား အများစုသည် အာရုံစိုက်မှုနည်းပါးခြင်း၊ လုပ်ငန်းစဉ်အတိအကျ မချမှတ်နိုင်ခြင်း တို့ကြောင့် ကြီးပွားသင့်သလောက် မကြီးပွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တကယ်အလုပ်ပြီးစေချင်လျှင် "ဒီနေ့လုပ်စရာတွေကို မပြီးပြီးအောင် လုပ်မယ်" ဟူ၍ နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုပါ။

မိမိအလုပ်လုပ်နေစဉ်အတွင်း မည်သည့်အနှောင့်အယှက်မှ အဝင်မခံပါနှင့်။ အထူးသဖြင့် အလကားအချိန်ဖြုန်းဖို့ ရောက်လာသောဧည့်သည်ကို သတိထားပါ။ ထိုသူသည် မိတ်ဆွေဟန်ဆောင်ပြီး တစ်ပါးသူတို့၏ အဖိုးတန်အချိန်ကို ခိုးယူရန်လာသူ ဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေသည် အလုပ်ချိန်ကို အလွန်လေးစားသူဖြစ်ကြောင်း၊ အလုပ်ချိန်တွင် မည်သည့်အဟန့်အတားကိုမျှ လက်ခံသူမဟုတ်ကြောင်း လူတိုင်းသိအောင်လုပ်ထားပါ။ မိမိကလည်း အလုပ်ချိန်အတွင်းမှာ ကိုယ့်စည်းကမ်းကို တိကျစွာလိုက်နာပါ။ ဤစည်းကမ်းကြောင့် မိတ်ဆွေအား လူတွေမုန်းသွားမည်ကို မကြောက်ပါနှင့်။ စည်းကမ်းရှိသောသူအား အခြားလူတွေက တာရှည်မုန်းနိုင်ပါ။ မကြာခင်တွင် လေးစား၍ ပင်လာလိမ့်မည်။

လူများစုကြီး မအောင်မြင်ကြရခြင်းမှာ ကိုယ့်အလုပ်ကို မလေးစားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အာရုံစိုက်မှုနည်းပါးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ နယူးယောက်မြို့၌ ဟိန္ဒူဆာမိကြီး တစ်ဦးက အောက်ပါအတိုင်း ဟောပြောခဲ့ဖူး သည်။

'သာမန်လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပျံ့လွင့်နေတဲ့စိတ်နဲ့ ယောဂီတစ်ယောက်ရဲ့ သမာဓိ စိတ်ဟာ အများကြီးကွာခြားပါတယ်။ ဥပမာပြောရရင် သာမန်မှန်အိမ်တစ်လုံးရဲ့ အလင်းရောင်နဲ့ အလွန်အားကောင်းတဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရဲ့အလင်းရောင်တို့ ကွာခြားသလို ပါပဲ'

လူတစ်ယောက်အား အောင်မြင်မှုကို ပေးနိုင်သောနည်းမှာ "လက်နှိပ်
 ဓာတ်မီးနည်း" ပင် ဖြစ်သည်။ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ငန်းစဉ်အတိအကျ ချမှတ်ပြီး
 အထူးအာရုံစိုက်လုပ်ကိုင်သူနှင့် ပြီးစလွယ် ဖြစ်ကတတ်ဆန်းလုပ်ကိုင်သူတို့၏
 ကွာခြားချက်မှာ "အောင်မြင်ခြင်း" နှင့် "ဆုံးရှုံးနှစ်နာခြင်း" တို့ပင် ဖြစ်သည်။ ဥပမာဆိုသော်
 လျှပ်စစ်မီးရထားနှင့် လက်တွန်းလှည်းတို့၏ ကွာခြားချက်အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။
 ထို့ကြောင့် ဘဝတွင်အောင်မြင်လိုလျှင် အလုပ်ကို အထူးအာရုံစိုက်ပြီး မီးရထားမြန်နှုန်းဖြင့်
 ပန်းတိုင်သို့ အရောက်ချီတက်ပါလေ။

[၁၁]

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပါ

'ကိုယ်ကယဉ်ကျေးမှ သူကယဉ်ကျေးလိမ့်မည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်းသည် လူချစ်လူခင်များသော "သျှို" တစ်ပါး ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝတ္ထုပစ္စည်းများထက် ယင်းတို့နှင့်ပတ်သက်၍ ဆက်ဆံပုံဆက်ဆံနည်းက ပို၍ အရေးကြီးသည်'

ဂျေ၊ အီး၊ စီ၊ ဝယ်လ်တန်
အမေရိကန် သင်းအုပ်ဆရာကြီး

'ကိုယ့်လုပ်ငန်းမှာ အောင်မြင်လိုတဲ့ အမှုထမ်းကောင်းတစ်ယောက်ကို ကျုပ်ပြောချင်တာကတော့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့အမှုအရာကို ပျိုးထောင်ပါဆိုတာပါပဲ' ဟု အမေရိကန်စာရေးဆရာ အဲလ်ဘတ်ဟူးဘတ်က ပြောဖူးသည်။

ထိုစကားအလွန်မှန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်းသည် လူတစ်ယောက်အဖို့ "ဥစ္စာနေ" ပင် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်းသည် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပိုင်အမြတ်အစွန်း ဖြစ်သည်။ ဘယ်တော့မှအရှုံးမရှိသော ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုဖြစ်သည်။

လောကတွင် ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ လူကြီး၊ လူငယ် မရွေး သေလုမတတ် ကြီးစားပြီး အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ ယင်းသို့လုပ်နေကြခြင်းမှာ ပိုက်ဆံချမ်းသာချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကြီးပွားအောင်မြင်လိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် လူများစုကြီးသည် မကြီးပွားကြ၊ မအောင်မြင်ကြ။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

အကြောင်းတရားတွေ အမျိုးမျိုးရှိသည့်အနက် အဓိကအကြောင်းတစ်ရပ်မှာ လူများစုကြီးသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုမရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အပြောအဆို၊ အမူအရာ၊ အပြုအမူ ကြမ်းတမ်းကြသည်။ ရိုင်းစိုင်းကြသည်။ သူတို့သည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်း၏တန်ဖိုးကို မသိကြ။ သိအောင်လည်း မလေ့လာကြ။ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ခြင်းသည် လူမှုဆက်ဆံရေးကို ချောမောပြေပြစ်စေပြီး ဘဝလမ်းခရီးကို ဖြောင့်ဖြူးစေသည်ဟူသောအချက်ကို သူတို့မသိကြ။

တကယ်ဆိုသော် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်းသည် လူမှုဆက်ဆံရေးဂိတ်တံခါးကြီးကို လွယ်ကူစွာဖွင့်နိုင်သော "သော့" ပင် ဖြစ်သည်။

'ဘာ ယဉ်ကျေးတာလဲ၊ အလကား ဟန်ဆောင်နေကြတာပါ။ ကျုပ်ကတော့ အဲဒါတွေကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူး'

ထိုစကားပြောသူသည် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထိုစကားကြောင့်ပင် သူ့လုပ်ငန်းမှာ သက်ဆိုးမရှည်ဘဲ ဒေဝါလီခံသွားခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူကတော့ ထိုအချက်ကို လုံးဝသတိပြုမိလိမ့်မည်မဟုတ်။ လောကတွင် မလေ့လာ မဆည်းပူးသော သူသည် ဘာကိုမှ မသိနိုင်ပါချေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သူစိမ်းတစ်ဦးကိုဖြစ်စေ၊ နှုတ်အမူအရာ ကိုယ်အမူအရာကို ကြည့်၍ အကဲဖြတ်ကြသည်။ ယင်းသို့သော အကဲဖြတ်မှုအပေါ် အခြေခံ၍ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ လုပ်ကိုင်ကြသည်။

ကိုယ်နှုတ်အမူအရာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူကို လူတိုင်းက သဘောကျသည်။ လူတိုင်း နှစ်သက်သည်။ ကိုယ်နှုတ်အမူအရာ ရိုင်းစိုင်းခက်ထန်နေလျှင် ဘယ်လောက် ရုပ်ချောသူပဲဖြစ်ဖြစ် သူတစ်ပါးအမြင်တွင် အကျည်းတန် အရပ်ဆိုးသည်။ ထိုသို့သော လူစားမျိုးကို ဘယ်သူမျှ သဘောမကျ၊ ဘယ်သူမျှ မနှစ်သက်။ ဤကား လူ့သဘာဝ ဖြစ်သည်။

ပမာဆိုသော် မသွေးရသေးသော ကျောက်ရိုင်းတစ်လုံးနှင့် ထောင့်စုံအကွက်စုံ သွေးထားပြီးသော ကျောက်တစ်ပွင့်တို့သည် တန်ဖိုးချင်း အလွန်ကွာခြားသည်။ ထို့အတူပင် ရိုင်းစိုင်းခက်ထန်သူနှင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူတို့၏တန်ဖိုးမှာ လူမှုဆက်ဆံရေးတွင် လည်းကောင်း၊ လုပ်ငန်းခွင်တွင် လည်းကောင်း အလွန်ကွာခြားသည်။

ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စရှိသူတွေ၊ ပညာအရည်အချင်း ပြည့်ဝသူတွေပင်လျှင် ကိုယ်နှုတ် အမူအရာ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းနေကြသည်ကို မြင်ရသည်မှာ တော်တော်အံ့ဩစရာ ကောင်းသည်။ ဤလောကသို့ လူတွေရောက်လာကြခြင်းမှာ ရိုင်းစိုင်းဖို့လာကြခြင်း မဟုတ်၊ ယဉ်ကျေးဖို့လာကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဤအမှန်တရားကြီးကို လူများစုကြီးက မသိကျိုးကျွန် ပြုနေကြသည်မှာ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလှသည်။

ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ခြင်းသည် ပင်ကိုပီဇန့်လည်း ဆိုင်သည်။ များသောအားဖြင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သောမိဘများမှ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သောသားသမီးများ မွေးဖွားလာ ကြသည်။ ကလေးဘဝကပင် မိဘများ၏အဆုံးအမဖြင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လာသူသည် ကြီးပြင်းလာလျှင်လည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တတ်သည်။ သို့သော် လူတစ်ယောက်၏ ဘဝကို ပတ်ဝန်းကျင် ကလည်း ဩဇာလွှမ်းမိုးသည်။ "သမဏေန သမဏော၊ ဂေါဏေန ဂေါဏော"၊ "တံငါနားနီး တံငါ၊ မုဆိုးနားနီး မုဆိုး" ဟူသော ဆိုရိုးစကားတွေပင် ရှိသည် မဟုတ်လား။

သိုးဆောင်းစကားပုံတစ်ခုကလည်း "ဝံပုလွေတွေနှင့်နေလျှင် မကြာမီတွင် ဝံပုလွေလိုပင် အူတတ်လာလိမ့်မည်" ဟု ဆိုသည်။ အလားတူပင် အင်္ဂလိပ်စာဆိုကြီး ရှိတ်စပီးယားကလည်း "လူများသည် ကြီးကျယ်အောင်မြင်သူတို့၏ အလေ့အကျင့်နှင့် အပြုအမူကို အတုခိုးရမည်" ဟု ဆိုခဲ့ဖူးသည်။

လူတစ်ယောက်သည် မိမိ၏ ကိုယ်နှုတ်အမူအရာကို သတ္တိရှိရှိ၊ အသိရှိရှိဖြင့် တိုးတက်အောင် ပြုပြင်၍ရသည်။ ယင်းသို့ပြုပြင်လျှင် သူသည် လူ့အသိုက်အဝန်းတွင် လူယဉ်ကျေးတစ်ဦး ဖြစ်လာနိုင်သည်။

ကိုယ်နှုတ်အမူအရာ ဖော်ရွေခြင်း၊ ရည်မွန်ခြင်း၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်းသည် လူကြီးလူကောင်းတို့၏လက္ခဏာ ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုသော် လူတစ်ယောက်၏ ကောင်းမွန်သော ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးလည်း ဖြစ်သည်။ လူအများနှင့်ဆက်ဆံရသူတို့၏ အောင်မြင်ကြီးပွားမှုသည် ဤအချက်တွင် အများကြီးတည်သည်။ ထို့ကြောင့် ယဉ်ကျေးရည်မွန်သောဆရာဝန်များ၏ ဆေးခန်းတွင် လူနာတွေ တန်းစီနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယဉ်ကျေးရည်မွန်ခြင်းသည် လုပ်ငန်းဌာနများတွင်လည်း အလွန်တန်ဖိုးရှိသည်။ ဤအရည်အချင်းသည် အမှုထမ်းတစ်ယောက်အတွက် "တက်လမ်း"လည်း ဖြစ်သည်။

လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးသည် သူ့လုပ်ငန်းတွင် ယဉ်ကျေးရည်မွန်သော အမှုထမ်းမျိုးကိုသာ လိုချင်လိမ့်မည်။

‘စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အောင်မြင်မှုဟာ ယဉ်ကျေးရည်မွန်တဲ့ ဆက်ဆံရေးအပေါ်မှာ ၅၀ ရာခိုင်နှုန်း တည်ပါတယ်’ ဟု လုပ်ငန်းရှင်ကြီး တစ်ဦးက ပြောဖူးသည်။

‘ကျေးဇူးပြုပြီး ခဏ ထိုင်ပါဦး ခင်ဗျာ၊ ‘အခုလို လာရောက်အားပေးတဲ့အတွက် အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ’ စသော လောကဝတ် စကားများသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှ လူတစ်ယောက်အား အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်ကြောင်း ထောက်ခံစာထက် ပို၍အကျိုးပြုနိုင်သည်။

တစ်ခါက နယူးယောက်မြို့မှ ထင်ရှားသော စာအုပ်ထုပ်ဝေသူတစ်ဦးသည် နာမည်ကြီးဟိုတယ်တစ်ခု၏ အရောင်းခန်းမ၌ ဆေးပြင်းလိပ်ဝယ်ယူပြီးနောက် အရောင်းစာရေးထံ ပြန်အမ်းမည့်အကြွေအတွက် လက်ဖြန့်၍ခံလိုက်သည်။

သို့သော်လည်း အရောင်းစာရေးက အကြွေပိုက်ဆံကို ဝယ်သူ၏လက်ထဲ ထည့်ပေးမေးဘဲ စိတ်တိုသည့်ဟန်ဖြင့် ကောင်တာပေါ်တွင် တမင်သက်သက် ပစ်ချပေးသည်။

ထိုအခါ ထုတ်ဝေသူက မေးလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ ပိုက်ဆံကို ကျုပ်လက်ထဲ ထည့်ပေးတာလဲ’

‘အိုး၊ လူကြီးမင်းက ပိုက်ဆံကို လက်ထဲ ထည့်ပေးစေချင်တယ်ပေါ့’

‘မောင်ရင်က ဘယ်အထဲ ထည့်ပေးစေချင်တယ်လို့ ထင်လို့လဲ၊ ကျုပ် လက်ဖြန့်ခံထားတာ ဘာအတွက်လို့ ထင်လို့လဲ’

ဤသို့ဖြင့် မယဉ်ကျေးသော အပြုအမူတစ်ခုကြောင့် ရောင်းသူ၊ ဝယ်သူတို့၏ ဆက်ဆံရေး ပျက်ပြားစေပြီး စိတ်မချမ်းသာစရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပေါင်းများစွာတို့သည် ဖော်ပြပါအတိုင်း ပိုင်ရှင်များနှင့် အမှုထမ်းများ၏ ဆက်ဆံရေးညှိဖျင်းမှုကြောင့် ဆုံးရှုံးပျက်စီးသွားကြရသည်။ သို့သော် ဤအချက်ကို အလေးအနက်သတိထားမိသူကား တော်တော်ကြီး ရှားပေလိမ့်မည်။

ဆက်ဆံရေးယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တာကြောင့် နာမည်ကောင်းရသော ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် တစ်ယောက် တွေ့ဖူးသည်။ သူ့ဟိုတယ်သို့ ရောက်သွားသူတိုင်းသည် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ

ရောက်နေသလို ထင်မှတ်ရသည်။ ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျေနပ်ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ လွတ်လပ်ခြင်း၊ သက်သောင့်သက်သာရှိခြင်းတို့ကို အမှတ်ထင်ထင် ခံစားကြရသည်။

ဟိုတယ်အမှုထမ်းများက ဧည့်သည်များအား ရွှင်လန်းသောအပြုံးဖြင့် ကြိုဆိုကြသည်။ ပြောဆိုဆက်ဆံရာတွင်လည်း စံတင်ရလောက်အောင် ယဉ်ကျေး ရည်မွန်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ယင်းဟိုတယ်မှာ ယတြာမချေဘဲနှင့်၊ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်စင်မလုပ်ဘဲနှင့် “နေသိဒ္ဓိ” ပေါက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြီးပွားနေသောကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးက သူ၏အမှုထမ်းများအား မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိသောစကားမှာ-

‘ဝယ်သူဆိုင်ထဲကထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် အပြင်ရောက်သွားတဲ့အခါ တို့ဆိုင်နဲ့ တို့အကြောင်း ဘာတွေပြောလိမ့်မလဲဆိုတာ အမြဲတမ်းစဉ်းစားကြည့်ပါ’ ဟူ၏။

နိုင်ငံကြီးများ၌ ပုဂ္ဂလိကဘဏ်များ အပြိုင်အဆိုင်ဖွင့်လှစ်နေကြရာတွင် ဖောက်သည်များအား ဆွဲဆောင်နိုင်ရေးအတွက် အမှုထမ်းများ၏ ဝန်ဆောင်မှု စွမ်းရည်ချင်းလည်း တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် သူ့ထက်ငါကောင်းအောင် ပြိုင်ဆိုင်ကြရသည်။ ယင်းသို့ ဝန်ဆောင်မှုစွမ်းရည်ချင်း ပြိုင်ဆိုင်ရာတွင် ဆက်ဆံရေး ယဉ်ကျေး ရည်မွန်ခြင်းသည် အဓိကအရည်အချင်းတစ်ရပ်အဖြစ် ပါဝင်သည်။

နယူးယောက်မြို့၌ ဘယ်တော့မှ မကြီးပွားသော စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့ဖူးသည်။ ဆိုင်ထဲဝင်သွားလျှင် အရောင်းစာရေးများ၏အပြုံးမျက်နှာကို မြင်ရဖို့ဝေးစွာ၊ “ဝယ်ချင်ဝယ်၊ မဝယ်ချင်နေ” ဟူသော အမူအရာမျိုးဖြင့် ဝယ်သူကို လူမထင်သော အရောင်းစာရေးများကိုသာ အမြဲတမ်းတွေ့ကြရသည်။ ထိုဆိုင်မှာ ဈေးဆိုင်နှင့်မတူ၊ ကုန်ပစ္စည်းဂိုဒေါင်နှင့်သာ တူနေသည်။ အရောင်းစာရေးများမှာလည်း အရောင်းစာရေး များနှင့်မတူ၊ ဂိုဒေါင်စောင့်များနှင့်သာ တူနေသည်။

ထို့ကြောင့် အမေရိကန်လုပ်ငန်းရှင်ကြီး အေ၊ တီ၊ စတီးဝပ်သည် သူ့ကုမ္ပဏီ အတွက် အမှုထမ်းများခန့်ထားရာတွင် ယဉ်ကျေးရည်မွန်သော ဥပမိရုပ်ရှိသူများကိုသာ ရွေးချယ်ခန့်ထားသည်။ သူ၏အမှုထမ်းများအား သူ့ကုမ္ပဏီနှင့် ဖောက်သည်များကြားတွင် အရေးအကြီးဆုံးသော “သံတမန်” များအဖြစ် သူက ခံယူထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ယဉ်ကျေးရည်မွန်တဲ့လူရဲ့ အရင်းအနှီးဟာ အမြဲတမ်း ရှင်သန်တိုးတက်နေတယ်၊ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စကလေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ယဉ်ကျေးရည်မွန်စွာ ပြောဆိုပြုမူခြင်းဟာ အံ့ဩရလောက်အောင် တန်ပြန်အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိပါတယ်’ ဟု စာရေးဆရာကြီး အယ်လဘတ်ဟူးဘတ်က ပြောဖူးသည်။

အများသိကြသည့်အတိုင်း ယခုခေတ်တွင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ၏ ပြိုင်ဆိုင်မှုလည်း အလွန်ကြီးမားပြင်းထန် ကျယ်ပြန့်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုခေတ်သည် စားသုံးသူ ကျေနပ်မှုရရှိရေးအတွက် ဝန်ဆောင်မှုအကောင်းဆုံးကို တောင်းဆိုနေသည့် ခေတ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုခေတ်တွင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ရည်မွန်သော ဆက်ဆံရေးကို အလိုအပ်ဆုံး ဖြစ်သည်။

လူများစုသည် ဂုဏ်ရှိသူ၊ ချမ်းသာသူ၊ ရာထူးဌာနန္တရရှိသူများကိုသာ အရေးတယူ ဆက်ဆံတတ်ကြသည်။ ဂုဏ်မဲ့သူ၊ ဆင်းရဲသူများကိုတော့ လူရာမသွင်းဘဲ “နင်ပဲ ငဆ” ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်ကြသည်။ ဤသည်မှာ လူကိုလူလို သဘောမထားတတ်ကြသော လူရိုင်းများ၏ စရိုက်လက္ခဏာပင် ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆိုသော် ယဉ်ကျေးရည်မွန်ခြင်း၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ရှိခြင်းသည် ရာထူးဂုဏ်သိမ်နှင့် လုံးဝမဆိုင်၊ ဆင်းရဲချမ်းသာနှင့် လုံးဝမဆိုင်၊ နှလုံးသားမှ ပေါက်ဖွားလာသောအရာဖြစ်၍ ပင်ကိုယ်အားဖြင့် အလွန်ဖြူစင်သည့် စိတ်နေသဘောထား ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အမေရိကန် လူမှုရေးစေတနာရှင် စာရေးဆရာမကြီး ဂျူလီယာ ဝဒ်ဟိုးက-

‘တကယ်စစ်မှန်တဲ့ ယဉ်ကျေးရည်မွန်ခြင်းဆိုတာ အတွေးအခေါ်နဲ့ ခံစားမှုမှာ ကိန်းဝပ်နေတဲ့ အရည်သွေး ဖြစ်ပါတယ်’ ဟု ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

[၁၂]

စကားအလိမ္မာ အောင်မြင်ရာ

*'စကားပြောကောင်းသူသည် စာဖတ်သည်၊ စဉ်းစားသည်၊ နားထောင်သည်၊
ထို့ကြောင့် သူ့တွင် ပြောစရာအကြောင်းရပ် တစ်ခုခုရှိသည်'*

ဆာဝေါလ်တာ စကော့(၁၇၇၁-၁၈၃၂)
အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာ

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် ဆုံရသောအခါ သူ၏အဝတ်အစား၊ သူ၏ ရုပ်ရည်ထက် သူ၏အပြောအဆိုကို ပိုပြီးအလေးထား၍ အကဲခတ်တတ် ကြသည်။

ထို့ကြောင့် လူတစ်ယောက်၏ စကားအပြောအဆိုကို ကြည့်ပြီး သူ၏မျိုးရိုးဗီဇနှင့် စရိုက်ဝါသနာကို ကျွန်ုပ်တို့ သိနိုင်သည်။ သူပေါင်းသင်းတတ်သော လူများ၏ အဆင့်အတန်းကို ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ သူ၏ အသိပညာအတိမ်အနက်နှင့် အဆင့်အတန်းကို ခွဲခြားနိုင်သည်။ သူသည် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်မည့်လူလား၊ နောက်လိုက်ဖြစ်မည့်လူလား ဆိုသည်ကို ပြောနိုင်သည်။ သူသည် လေ့လာဆည်းပူးတတ်သူလား၊ စဉ်းစား တွေးခေါ်တတ်သူလားဆိုသည်ကို ပြောနိုင်သည်။

စင်စစ် လူတစ်ယောက်၏ စကားအပြောအဆိုကိုကြည့်၍ ထိုသူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ တစ်ခုလုံးကို ကျွန်ုပ်တို့ ခြုံငုံသိရှိနိုင်သည်။ သူသည် ယုံကြည်လောက်သူလား၊ မယုံကြည်ရမည့်သူလား၊ အတ္တကြီးသူလား၊ လောဘကြီးသူလား၊ စိတ်ကောင်းရှိသူလား၊ စေတနာကောင်းသူလား၊ ကြင်နာတတ်သူလားဆိုသည်ကိုလည်း သူ့စကား နားထောင် ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အနီးစပ်ဆုံး အကဲခတ်သိရှိနိုင်သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ဆုံ၍ စကားပြောဆိုခြင်းသည် လူမှုရေးတွင် အလွန်အရေးကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် စကားပြောဆိုရာတွင် အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ၊ ထိထိရောက်ရောက် ပြောတတ်ဖို့လိုသည်။ ကာလ၊ ဒေသ၊ ပုဂ္ဂလနှင့် ကိုက်ညီသော စကားမျိုးကို ရွေးချယ် ပြောဆိုတတ်ဖို့လိုသည်။

လူတစ်ယောက်တွင် အခြားအရည်အချင်းတွေ ဘယ်လောက်ပင် ရှိနေရှိနေ၊ စကားအပြောအဆိုမတတ်လျှင် ထိုအရည်အချင်းများသည် အကျိုးမဲ့အချည်းနှီး ဖြစ်သွားနိုင် သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်တွင်းခံစားချက်များကို စကားဖြင့်ဖော်ထုတ်၍ အခြားလူများနှင့် ဆက်ဆံပေါင်းသင်း နေကြရသည်။ စကားသည် လူအချင်းချင်း နားလည် ချစ်ကြည်ရေးအတွက် အဓိက "ပေါင်းကူး တံတား" ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်သားနှင့်စကားပြောလျှင် ငါ့စကား နွားရ သဘောဖြင့် ကိုယ်ကချည်း အကြာကြီးမပြောရ။ တစ်ဖက်သားအတွက်လည်း အချိန်ပေးရမည်၊ အခွင့်အရေး ပေးရမည်။ တစ်ဖက်သားစကားကို တက်တက်ကြွကြွ၊ စိတ်ပါလက်ပါ ဂရုစိုက်၍ နားထောင်ရမည်။ သို့မှသာ တစ်ဖက်သားကလည်း ကိုယ့်စကားကို လေးစားလိမ့်မည်။

စကားပြောကောင်းသူတစ်ယောက်သည် ယဉ်ကျေးရမည်၊ ရည်မွန်ရမည်၊ ပွင့်လင်းရမည်၊ ရိုးသားရမည်။

စကားပြောကောင်းခြင်းတွင် အချက်အလက် ပြည့်စုံခြင်း၊ ယုတ္တိယုတ္တာရှိခြင်း၊ အစီအစဉ်ကျနပြေပြစ်ခြင်း၊ အသံအနေအထားမှန်ကန်ခြင်း စသော အင်္ဂါရပ်များ ပါဝင်သည်။

စကားပြောရာတွင် အသံနေအသံထားမှန်ကန်ရေးအတွက် အရေးအသား ကောင်းသော စာအုပ်တစ်အုပ် သို့မဟုတ် အဖွဲ့အနွဲ့ကောင်းသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို အသံထွက်၍ မကြာခဏဖတ်ပေးပါ။ စကားအသုံးအနှုန်းအလိုက်၊ အဖြစ်အပျက်အလိုက် အသံနေအသံထားကိုလည်း တစ်သားတည်းကျအောင် ရွတ်ဖတ်ပါ။ ဝမ်းသာစရာစာပိုဒ်ကို ဖတ်သောအခါ ဝမ်းသာသောအသံ ထွက်ပါစေ၊ ဝမ်းနည်းစရာကိုဖတ်သာအခါ ဝမ်းနည်းသော အသံမျိုး ဖြစ်ပါစေ။

ဆိုလိုရင်းမှာ မိမိ၏အသံတွင် ခံစားချက်သွင်းပေးရန် ဖြစ်သည်။ ပြောဆိုသော အခြေအနေ၊ အကြောင်းအရာအလိုက် မိမိ၏အသံတွင် လိုက်လျောညီထွေဖြစ်သော

ခံစားချက် သွင်းပေးနိုင်လေလေ၊ မိမိစကားကိုနားထောင်သူ အားရုံစိုက်လေလေ ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုသော် ပြောစကားနှင့် အသံနေအသံထား သို့မဟုတ် အသံအမူအရာသည် တစ်ထပ်တည်းကိုက်ညီရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စကားပြောဆိုသောအခါ မိမိ၏ အသံထဲသို့ မိမိ၏အတ္တတစ်ခုလုံးကို ပစ်သွင်းလိုက်ပါ။ မိမိပြောသည့်အတိုင်း ခံစားပါ။

သို့သော် မိမိစကားကို ချဲ့ကား၍ပြောရန်မဟုတ်၊ ကြွားဝါး၍ပြောရန် မဟုတ်။ အဓိကအချက်သည် ရိုးသားရမည်၊ ပွင့်လင်းရမည်၊ စိတ်အားထက်သန်ရမည်။

သဘောကတော့ မိမိ၏စကားသည် အဓိပ္ပာယ်ရှိရမည်။ အရည်အချင်းရှိရမည်။ စကားထဲကို စေတနာသွင်းလိုက်ပါ။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု သွင်းလိုက်ပါ။ တစ်ဖက်မှလည်း အလားတူ တုံ့ပြန်လာပါလိမ့်မည်။

‘စကားကို ရိုးသားမှန်ကန်စွာ စေတနာဖြင့်ပြောဆိုခြင်းသည် မြောက်ပင့်ခြင်းထက် အကျိုးသက် ရောက်မှုရှိသည်’ ဟု စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးက ဆိုဖူးသည်။

အကောင်းဆုံးကတော့ ကိုယ့်စကား နားထောင်နေသူသည် စိတ်ချမ်းသာ နေစေရမည်။ တတ်နိုင်လျှင် ဥပမာများ၊ ပုံတိုပတ်စများဖြင့် ကိုးကားပြောဆိုပါ။ နားထောင်ရသူအဖို့ ပို၍ စိတ်ဝင်စားမှုရှိနိုင်သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြောဆိုဆွေးနွေးရာတွင် အဓိက ဥပဒေတစ်ရပ်မှာ ‘တစ်ဖက်သား၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ပါ’ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ပြောတတ်ခြင်းထက် နားထောင်တတ်ခြင်းက များသောအားဖြင့် ပို၍အကျိုးရှိသည်။

ထို့ပြင် စကားပြောရာတွင် ညစ်ညမ်းရိုင်းပျသောစကားကို မသုံးပါနှင့်။ သူတစ်ပါးကို အပြစ်မပြောပါနှင့်၊ အပုပ်မချပါနှင့်။ မိမိစကားသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပါစေ။

စကားပြောကောင်းဖို့အတွက် အရေးအသားကောင်းသော စာအုပ်ကောင်းများကို အသံထွက်၍ဖတ်ပါ။ အဟောအပြောကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ဟောပြောပွဲများသို့ တက်ရောက် နားထောင်ပါ။

လောကတွင် ပညာမတတ်၊ ပိုက်ဆံမချမ်းသာဘဲနှင့် စကားပြောကောင်းခြင်း အရည်အချင်းတစ်ခုတည်းဖြင့် ထိပ်တန်းသို့ ရောက်သွားသူတွေ အများကြီးရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ဘယ်လောက်ပင်ပညာတတ်တတ်၊ ဘယ်မျှပင် ချမ်းသာချမ်းသာ၊ ဘယ်အထိပင် ရာထူးမြင့်မြင့်၊ စကားအပြောအဆိုညံ့သူသည် လူမှုရေးနှင့်လုပ်ငန်းခွင်တွင် အောင်မြင်သင့်သလောက်အောင်မြင်ရန် အလွန်ခဲယဉ်းသည်။

သို့သော် ဤအတတ်ပညာသည် သင်ယူ၊ လေ့ကျင့်ယူ၍ရသော ပညာရပ် ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ဘက်က အရင်းအနှီးအများကြီး စိုက်ထုတ်ရန်မလိုသောပညာ ဖြစ်သည်။ လိုအပ်သည်မှာ မိမိ၏အားနည်းချက်ကိုသိရှိပြီး သတိထား၍ ပြုပြင်လေ့ကျင့်သွားရန်သာ ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်သည် ကိုယ်ပြောချင်တာကို ပြောနိုင်သည်။ ပြောခွင့်ရှိသည်။ ကိုယ့်စကားသည် ရိုးသားဖို့သာ လိုသည်။ ဟန်ဆောင်ကြွားဝါးမှုကင်းဖို့သာ လိုသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏မွေးရာပါပြောပိုင်ခွင့်ကို ပြောဖို့ ဘယ်တော့မှမကြောက်ပါနှင့်၊ မရှက်ပါနှင့်။ အလျဉ်းသင့်တိုင်း ကြုံရာစကားဝိုင်းတွင် မိမိ တကယ်သိသော အကြောင်းအရာကို ဝင်ပြောပါ။ သို့သော် တစ်ဖက်သားအား ပြောချိန်မပေးဘဲ ကိုယ်ကချည်း 'စွတ်' ပြောနေခြင်းမျိုးကိုတော့ အထူးရှောင်ကြဉ်ပါ။

စကားပြောခြင်းသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသိချင်း၊ အတွေ့အကြုံချင်း၊ ခံစားမှုချင်း "ဖလှယ်ခြင်း" ဖြစ်သည် ဟူသောအချက်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနှင့်။

မိတ်ဆွေသည် တစ်ဖက်သား နားဝင်အောင်၊ လက်ခံနိုင်အောင် စကားပြော တတ်လျှင် မိသားစုတွင်ဖြစ်စေ၊ အပေါင်းအသင်းတွင်ဖြစ်စေ၊ လုပ်ငန်းခွင်တွင်ဖြစ်စေ လူချစ်လူခင်များပြီး ထင်ပေါ်လာမည်မှာ မှချဖြစ်သည်။

[၁၃]

အလုပ်ရှိသော အလုပ်လက်မဲ့

"မျိုးမကြံဘဲနှင့် သီးနှံရိတ်သိမ်း၍ မရနိုင်၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် ဆယ်ဆတိုးအောင်ပြုလုပ်နိုင်သည့် တစ်ခုတည်းသောမျိုးစေ့မှာ သင်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။ သင်၏ အသိဉာဏ်၊ သင်၏ ကြိုးစားမှု ဖြစ်သည်"

ဂျွန်ဘာရီးစ်(၁၈၃၇-၁၉၂၁)
အမေရိကန် သဘာဝတ္ထ ပညာရှင်

အလုပ်ရှာနေသော လူငယ်တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ထံသို့ အောက်ပါအတိုင်း စာရေးဖူးသည်။

"ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်ကြီးကိုင်ကြီးတွေကို လုပ်နိုင်တဲ့အရည်အချင်း ရှိပါတယ်။ လိုနေတာက ကျွန်တော့်အရည်အချင်းကို ပြနိုင်ဖို့အခွင့်အရေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လို ဆန္ဒပြင်းပြပြီး တိုးတက်ကြီးပွားချင်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်အတွက် ဘာအခွင့်အလမ်းမှ ပေါ်မလာတာက တော်တော်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းပါတယ် ဆရာကြီး"

ဟုတ်ပါသည်။ တော်တော် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းပါတယ်။ သို့သော် ထိုလူငယ်သည် ထိုသို့ အလုပ်အတွက် အခွင့်အလမ်းရှာနေဆဲတွင် သူ့မျှော်မှန်းထားသော အခွင့်အလမ်းကြီးအတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီလား။ သူ့ထံရောက်လာမည့် အခွင့်အလမ်းကြီးအတွက် လိုအပ်သည့် အထူးကျွမ်းကျင်မှု ရှိနေပြီလား။

အလုပ်မရသေးသော လူတစ်ယောက်အဖို့ လုပ်နိုင်သော အလုပ်တစ်ခုတော့ အမြဲတမ်းရှိသည်။ ထိုအလုပ်မှာတခြားမဟုတ်၊ ကိုယ့်အတွက်လုပ်ရမည့် အလုပ်ပင် ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ်တွင် ဘယ်လောက်ပင် အခက်အခဲကြုံနေရပါစေ၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာပင် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေရပါစေ မိမိ၏အရည်အချင်း ပိုမို တိုးတက်ရေးအလုပ်ကိုတော့ လုပ်ချင်လျှင် မည်သူမဆိုလုပ်နိုင်သည်။ လုပ်လို့ရသည်။ ထိုအလုပ်သည် နောက်အလုပ်အတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပို၍တန်ဖိုးရှိလာအောင် လုပ်ရမည့် အလုပ်ဖြစ်သည်။

လူများစုကြီးသည် အလုပ်ပြုတ်လျှင်၊ အလုပ်မရှိလျှင် စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ထိုင်ငိုငို နေတတ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် မိမိ၏ဝင်ငွေအပေါ် အဓိကမှီခိုနေရသော မိသားစုရှိသူများအဖို့ ပို၍ စိတ်ဓာတ်ကျတတ်ကြသည်။

အမှန်ဖြစ်သင့်သည်က ယင်းသို့မဟုတ်၊ ထိုအချိန်မျိုးတွင် မိမိ၏စိတ်သတ္တိ စွမ်းအားကို ပို၍မြှင့်တင်ပြီး မိမိ၏အရည်အချင်း ပြည့်ဝရေးအတွက် သင့်လျော်ရာ အလုပ်တစ်ခုခုကိုသာ ကြိုးကြိုးစားစားပြုလုပ်နေရမည် ဖြစ်သည်။

စိတ်သတ္တိရှိသူတွေ၊ မျှော်မှန်းချက်ခိုင်မာသူတွေအတွက် အခွင့်အလမ်းသည် အမြဲတမ်းရှိနေသည်။ ယင်းသို့သောလူစားမျိုးကို အလုပ်ပေးချင်သူတွေ အများကြီး ရှိနေသည်။ အလုပ်မရှိသော်လည်း စိတ်ဓာတ်မကျဘဲ မိမိ၏လုပ်ရည်ကိုင်ရည် တိုးပွားအောင် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ရင်း တစ်ချိန်တွင် ကြီးပွားချမ်းသာသွားကြသူပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးသည်။ သူတို့သည် နောက်ပေါ်လာမည့် အခွင့်အလမ်း အတွက် မိမိကိုယ်ကို အရည်အချင်း ထပ်ဖြည့်ထားကြသည်။

ထို့ကြောင့် အလုပ်မရနိုင်၍ ထိုင်ငိုငိုမနေပါနှင့်။ “လောကကြီးက မတရားဘူး” ဆိုပြီး ညည်းတွားမနေပါနှင့်။ အခွင့်အလမ်းက မိမိထံမှာသာ ရှိသည်။ စိတ်အား ထက်သန်မှုနှင့် ရည်မှန်းချက်ခိုင်မာမှုရှိလျှင် တစ်နေ့တွင် အောင်မြင်ရမည်သာဖြစ်သည်။

အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေရေးဌာနများ၌ တန်းစီနေကြသော လူအုပ်ကြီးထဲတွင် အများဆုံးတွေ့ရသည်မှာ မိမိတို့ရှာဖွေနေသောအလုပ်အတွက် အရည်အချင်း မပြည့်ဝသူများ၊ အလုပ်တစ်ခုကို ပြီးစီးသည်အထိ မလုပ်တတ်သူများ၊ စေ့စပ်သေချာမှု မရှိသူများ၊ စွမ်းဆောင်ရည်မရှိသူများသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဘယ်အလုပ်ကိုမျှ တစ်ခုကောင်း မကျွမ်းကျင်ကြ၊ မတတ်ကြ။ သူတို့သည် တီထွင်ဉာဏ်ရှိသူနှင့် တီထွင်ဉာဏ် မရှိသူတို့၏ ခြားနားချက်ကို မသိကြ၊ မလေ့လာကြ။

အလုပ်တစ်ခုကို တီထွင်ဉာဏ်ဖြင့် အကောင်းဆုံး လုပ်တတ်သူသည် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်းသည်။ နိုင်ငံနှင့်ချီပြီး စီးပွားရေးအခက်အခဲကြုံမှသာလျှင် အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုလူမျိုးကို ဘယ်လုပ်ငန်း၊ ဘယ်ကုမ္ပဏီကမဆို အမြဲတမ်း လိုချင်သည်။

မကြာခဏ အလုပ်သစ်ရှာနေသူများသည် လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုမရှိသူများ၊ အပျင်းကြီးသူများ၊ တီထွင်ဉာဏ် မရှိသူများ၊ ကြိုးစားမှုမရှိသူများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ဤသို့သောလူစားမျိုးသည် ဘယ်လုပ်ငန်းတွင်မှ တာရှည်မမြဲနိုင်။

ဘယ်လုပ်ငန်းပဲကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက်၊ ကျွမ်းကျင်မှုမရှိသူတွေသာ အများဆုံး တွေ့နေရသည်။ တီထွင်ဉာဏ်မရှိသူတွေနှင့်သာ စခန်းသွားနေကြသည်ကို မြင်နေရသည်။ သူတို့သည် “လူ့ကြက်တူးရွေး” တွေသာ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့မှာ ပင်ကိုယ်အရည်အသွေး မရှိကြ။

ဘယ်အလုပ်မျိုးမဆို အဖြစ်သာလုပ်ခြင်း၊ ပြီးစလွယ် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လုပ်ခြင်းသည် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ရန် အဓိကအကြောင်းကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။

မိမိတို့၏ “တက်လမ်း တံခါးပေါက်” ကို ဖွင့်သော “သော့” သည် အလုပ်ရှင် လက်ထဲမှာသာရှိသည်ဟု အလုပ်သမားအများစု ယူဆကြသည်။ ထိုအယူအဆသည် လုံးဝမှားသည်။ အမှန်မှာ မိမိတို့၏ “တက်လမ်းသော့” သည် မိမိတို့၏လက်ထဲမှာသာ ရှိနေသည်။ တံခါးကို ဖွင့်မည်လား၊ ပိတ်ထားမည်လား၊ သာမန်စာရေးကလေး အဆင့်မှာပင် နေမည်လား၊ မန်နေဂျာအဆင့်ကို တက်မည်လားဆိုသည်မှာ မိမိအပေါ်တွင်သာ လုံးဝ တည်နေသည်။ မိမိသည် ဘယ်အလုပ်မျိုးကိုပင် လုပ်ကိုင်နေသည်ဖြစ်စေ မိမိ၏ “တက်လမ်းတံခါး” ကို ဖွင့်နိုင်သူမှာ သူတစ်ပါးမဟုတ်၊ မိမိသာလျှင်ဖြစ်သည်။

လောလောဆယ်တွင် အလုပ်မရှိ၍ စိတ်ပျက်အားငယ် ဖြစ်နေပါနှင့်။ စိတ်ဝင်စားဆုံးလုပ်ငန်းတစ်ခုကို ရွေးပြီး အထူးကျွမ်းကျင်အောင် လေ့လာပါ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကူညီခြင်း၊ ကိုယ်ထူးကိုယ်ချွန်ကြိုးစားခြင်းသာလျှင် မိမိ၏ ဆင်းရဲတွင်းမှ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း နည်းလမ်းကောင်းဖြစ်သည်။

လူတစ်ဦးက အခြားတစ်ဦးကို ကူညီဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်။ လူတိုင်းပင် ကိုယ့်ကိစ္စနှင့်ကိုယ် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ သူတစ်ပါးကို ကူညီချင်သည့် တိုင်အောင် ကူညီဖို့အချိန် မရှိ၊ အခြေအနေ မပေး။

သို့သော် မိမိကိုယ်မိမိ ကူညီသူများကိုမူ တစ်ပါးသူက အကူအညီ ပေးတတ်ကြသည်။

ဘယ်အလုပ်ကိုမဆို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စေ့စပ်သေချာစွာ ကြိုးစားလုပ်ကိုင် တတ်သူအတွက် ဘယ်တော့မှ အလုပ်မရှားနိုင်။ စေ့စပ်သေချာမှု၊ လက်ရာမြောက်မှုသည် အလုပ်သမားတစ်ယောက်၏ အကြီးဆုံး ဂုဏ်ရည်ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကူညီသူ၊ စွမ်းဆောင်ရည်ပြည့်ဝသူအတွက် အလုပ်လည်း အမြဲတမ်းရှိသည်။ ဝင်ငွေလည်း အမြဲတမ်းကောင်းသည်။

ယခုခေတ်သည် “ပညာခေတ်” ဖြစ်သည်။ ဘယ်ခေတ်ကမှ ယခုခေတ်လောက် ပညာတန်ဖိုး မတိုးတက်ခဲ့။ “ပညာ” တွင် “ ဗဟုသုတ” ထည့်ဖြည့်လိုက်လျှင် “သိဒ္ဓါရှင်” ဖြစ်လာတော့သည်။ အချိန်မရွေး အလုပ်ရနိုင်တော့သည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပေါ်ပေါက်လာသည်နှင့်အမျှ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာတွေလည်း အများကြီးတိုးပွားလာသော ယခုခေတ်တွင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကူညီပြီး အရည်အချင်းပြည့်အောင် ဖြည့်ဆည်းထားသူတွေအတွက် “ရွှေလမ်းကြီး” ပွင့်နေသည်။ ငွေကြေးအရင်းအနှီးမရှိသော်လည်း ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စအရင်းအနှီးဖြင့် ကြီးပွားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် တိုးတက်ကြီးပွားလိုသော လူငယ်တစ်ယောက်သည် တိုးတက် နေသောခေတ်ကြီးနှင့် အမီလိုက်နိုင်အောင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြင်ဆင်ထားရမည်၊ ဖြည့်ဆည်း ထားရမည်၊ ပညာဖြည့်ရမည်၊ ဗဟုသုတနှင့်ကျွမ်းကျင်မှု ဖြည့်ရမည်။

ဤခေတ်တွင် စီးပွားရေးပြိုင်နေကြသည်။ ပညာပြိုင်နေကြသည်။ စွမ်းဆောင်ရည် ပြိုင်နေကြသည်။ လူတိုင်းသည် ပြိုင်ပွဲဝင်များဖြစ်ကြသည်။ ပြိုင်ပွဲတွင် အနိုင်ရချင်လျှင် “ပွဲမဝင်ခင် အပြင်က လေ့ကျင့်” ထားရမည်။

အဓိကအချက်ကတော့ ဤပြိုင်ပွဲတွင် အနိုင်ရချင်လျှင် မိမိ၏အားလပ်ချိန်ကို အလဟဿ အချည်းအနှီးဖြုန်းတီးမပစ်ဘဲ “ပညာ”နှင့် “ဗဟုသုတ” တစ်ခုခုရအောင် ကြိုးစားဖို့ပင် ဖြစ်သည်။

အခွင့်အလမ်းကိုရအောင် ဖမ်းဖို့ရန်မှာ မိမိသာလျှင် ပဓာန ဖြစ်သည်။

[၁၄]

တန်ရာတန်ဖိုး ပေးပါ

"အခက်အခဲကြောင့် စိတ်ဓာတ်မကျခြင်း၊ ဇွဲဖြင့် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ခြင်းသည် အောင်မြင်ရေးအတွက် အဓိကသော့ချက် ဖြစ်၏"

ဂျိမ်းစ် ဝှစ်ကွမ်းဘဲရီလေး
အမေရိကန် ကဗျာဆရာ

အလုပ်ရှာနေသော လူငယ်တစ်ယောက်အား 'ဘယ့်နယ်လဲ၊ အဆင်ပြေရဲ့လား' ဟု မေးကြည့်ရာ သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်အမူအရာဖြင့်-

'မပြေပါဘူး၊ အဲဒီအလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေ အများကြီး လုပ်ရဦးမယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်မရှိဘူး၊ အချိန်မပေးနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်က လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ အဆင်ပြေမယ့်အလုပ်ပဲ လုပ်ချင်တာ' ဟု ပြန်ပြောသည်။

ထို့အပြင် တက္ကသိုလ်တွင် ဥပဒေသင်တန်းအတွက် အရွေးခံရသော လူငယ် တစ်ယောက်ကလည်း-

'ကျွန်တော် ဥပဒေပညာ မသင်ချင်တော့ပါဘူး၊ ဘွဲ့ရပြီး ချက်ချင်းအလုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘဲ၊ လေးငါးနှစ်သင်ယူပြီးတော့လည်း လက်တွေ့ဆင်းရဦးမယ်၊ အဲဒီနောက် တစ်ခါ မသေချာတဲ့အမှုသည်တွေကို အချိန်ကုန်ခံပြီး ထိုင်စောင့်နေရဦးမယ်' ဟု ပြောသည်။

ဤသည်မှာ ယနေ့ လူငယ်အများစု ရင်ဆိုင်နေရသောပြဿနာကြီးပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် တန်ဖိုးရှိသော အရာတစ်ခုအတွက် တန်ရာတန်ဖိုးကို မပေးလိုကြ။ အနာဂတ်ကြီးပွားရေးအတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုမပြုလိုကြ။ သူတို့က တန်ဖိုးကြီးသော ပစ္စည်းကို တန်ဖိုးနည်းနည်းဖြင့် လွယ်လွယ်ကူကူရလိုကြသည်။

မိမိစိတ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းထားပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါ မိတ်ဆွေ။ လူ့ဘဝတွင် လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်နေသူတိုင်း ဘယ်အရာကိုမှ အလကားမရခဲ့ကြပါ။ တန်ရာတန်ဖိုး ပေးခြင်းတည်းဟူသော ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု၊ ကြိုတင်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုဖြင့်သာ ရယူခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လူများစုကြီးသည် ကြီးပွားချင်ကြသော်လည်း ကြီးပွားနိုင်သည့်အလုပ်ကို မလုပ်ဘဲ အရာမရောက်သည့် အသေးအဖွဲ့လုပ်ငန်းများဖြင့် မိမိတို့၏ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို ဖြန့်တီးပစ်နေကြသည်။ လောကတွင် ဘယ်အလုပ်ကိုပဲလုပ်လုပ်၊ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးမှ အခြေခံအုတ်မြစ် ခိုင်ခိုင်ချပြီမှ လုပ်ရသည်။ သို့မှသာ ထိုအလုပ်သည် ခိုင်မာမည်၊ တည်တံ့မည်။

လုပ်ငန်းတစ်ရပ် အောင်မြင်ရေးအတွက် လူတိုင်းအဖို့ အဓိကလိုအပ်နေသည်မှာ ဇွဲစိတ် ဖြစ်သည်။ ဘယ်အလုပ်မဆို သူ့အတိုင်းအတာနှင့်သူ ခက်ခဲကြသည်ချည်းပင်။ သို့သော်လည်း အခက်အခဲကြောင့် စိတ်ပျက်လက်လျှော့ခြင်းမရှိဘဲ ဇွဲစိတ်ဖြင့် ဆက်လက် လုပ်ကိုင်လျှင် မအောင်မြင်သောလုပ်ငန်းဟူသည် မရှိနိုင်။ အနေနှင့်အမြန် အောင်မြင်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

အလုပ်တစ်ခုကို လွယ်လွယ်နှင့်လက်လျှော့တတ်သူသည် ဘဝတွင် ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်မှု မရနိုင်ပါ။ တစ်နည်းနှင့် မအောင်မြင်လျှင် နောက်တစ်နည်းနှင့် ထပ်ကြိုးစားပါ။ ဇွဲရှိခြင်း၊ ကြိုးစားခြင်းသည် တန်ဖိုးပေးခြင်းဖြစ်သည်။ တန်ရာတန်ဖိုးပေးသူသည် ထိုတန်ဖိုးနှင့် ကိုက်ညီသောပစ္စည်းကို မလွဲမသွေရရှိလိမ့်မည်။

ပညာအခြေခံလည်းနည်းပြီး ပိုက်ဆံလည်းမရှိသော လူငယ်တွေ ချမ်းသာသွား ကြသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြင်နေကြရသည်။ သူတို့ ယင်းသို့ ချမ်းသာလာ ကြသည်မှာ "စိုက်ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်လာ" သောကြောင့် မဟုတ်။ သူတို့လုပ်လိုသော လုပ်ငန်းအတွက် လိုအပ်သောကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် လုပ်ငန်းဆိုင်ရာဗဟုသုတ ရှာဖွေကြသည်။ လေ့လာကြသည်၊ လူမှုဆက်ဆံရေး ကောင်းကြသည်၊ ဇွဲရှိကြသည်၊ ပင်ပန်းခံကြသည်။ ကြိုးစားကြသည်။ မိမိ လိုချင်သော ပစ္စည်းအတွက် တန်ရာတန်ဖိုးကို ပေးကြသည်။

မအောင်မြင်သူများက အောင်မြင်သူများအား 'ကံကောင်းလို့ အောင်မြင်တာပါ' ဟု ပြောတတ်ကြသည်။ ထိုစကားအလွန်မှန်သည်။ သူတို့သည် "ကံကောင်းအောင် လုပ်ကြလို့ ကံကောင်းလာကြခြင်း" ဖြစ်သည်။

အမှန်ကတော့ မိမိလုပ်ချင်သောအလုပ်အတွက် လိုအပ်သော အခြေခံအချက် များကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်းသည်ပင်လျှင် "ကံကောင်းအောင်လုပ်ခြင်း" ဖြစ်သည်။

ရေကူးတတ်ချင်လျှင် ရေနစ်ခံ၍ ရေကူးလေ့ကျင့်ရမည်။ စာတတ်ချင်လျှင် အချိန်မှန်ကြိုးစား၍ စာကျက်ရမည်။ စစ်ဗိုလ်ဖြစ်ချင်လျှင် ပင်ပန်းခံ၍ စစ်သင်တန်း တက်ရမည်။

ကြီးပွားလိုသူတွင် ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် ရှိရမည်။ ပန်းတိုင်ကို ဘယ်တော့မှ မျက်ခြည်မပြတ်ရ။ မိမိ၏ နေ့စဉ် တွေးကြံ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်မှုမှန်သမျှသည် ပန်းတိုင်နှင့် အမြဲတမ်း ပတ်သက်နေရမည်။ တအင်ပျော်ရွှင်မှု၊ သာယာမှု၊ ဖြားယောင်းမှုများကြောင့် ပန်းတိုင်ပျောက်မသွားစေရ။

ယင်းသို့ဖြစ်ရန် အာရုံစူးစိုက်မှုလိုသည်။ ဇွဲလိုသည်၊ စောင့်နိုင်မှုလိုသည်၊ ကြိုးစားမှုလိုသည်။

ကြီးပွားချင်လျှင် အခက်အခဲကို မကြောက်ပါနှင့်။ အခက်အခဲကို ဇွဲစိတ်ဖြင့် အနှေးနှင့်အမြန် ကျော်လွှားနိုင်သည်။

"အောင်မြင်ကြီးပွားသူ" ဆိုသည်မှာ သူများထက်ပို၍ ဇွဲရှိသူပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မအောင်မြင်သေး၍ စိတ်ဓာတ်မကျပါနှင့်။ မအောင်မြင်ခြင်းသည်ပင်လျှင် "အောင်မြင်မှုတံခါး" ကို ဖွင့်ပေးနိုင်သော "နောက်ဆုံးသော့" ဖြစ်နိုင်သည်။

လောကတွင် ကျွန်ုပ်တို့မြတ်နိုးသော အရာတိုင်းသည် သူ့တန်ဖိုးနှင့်သူ ရှိကြသည်။ ထိုအရာကိုလိုချင်၊ ရချင်လျှင် တန်ဖိုးကိုပေးရသည်။ တန်ဖိုးဟူသည် လုပ်ဆောင်ချက် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကြိုးစားအားထုတ်မှု ဖြစ်သည်။ ကြိုးစားအားထုတ်မှု တွင်လည်း အာရုံစိုက်မှု ရှိရသည်။ ဇွဲရှိရမည်၊ စွန့်လွှတ်ရသည်၊ အနစ်နာခံရသည်။

နေ့စဉ်မှန်မှန် ခြေညောင်းခံ၍ လမ်းမလျှောက်ဘဲနှင့် ကျန်းမာရေး ကောင်းမလာနိုင်။ ကိုယ်ခန္ဓာ ပွန်းပဲ့ထိရှခံ၍ အသက်ကိုပင် စွန့်၍ တောင်နံရံကို ချိတ်မတက်ဘဲနှင့် တောင်ထိပ်သို့ မရောက်နိုင်။

လောကတွင် အလကားရနိုင်သောအရာ မရှိ။ အနည်းနှင့်အများ တန်ဖိုးပေးရ သည်ချည်းပင် ဖြစ်သည်။

အလကားရလိုသူသည် “အလကားလူ” ဖြစ်သည်။ အလကားလူသည် လူ့ဘဝတွင်နေ၍ သူ့အတွက်လည်းအကျိုးမရှိ၊ သူတစ်ပါးအတွက်လည်း အကျိုးမရှိ။ စင်စစ် လူသည် လူ့လောကသို့ ရောက်လာသည်မှာ မိမိအတွက်နှင့် သူတစ်ပါးအတွက် အကျိုးရှိသောအလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ကိုင်ရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တခြားလူတွေ နေထွက်ကနေဝင်အထိ ကြိုးစားပမ်းစား အလုပ်လုပ် နေကြချိန်တွင် မိမိက ဘာမှမလုပ်ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ အချိန်ဖြုန်းနေခြင်းမှာ စေ့စေ့ တွေးကြည့်လျှင် အလွန်ရှက်စရာကောင်းလှသည်။ လူသည် အလုပ်မလုပ်လျှင် တိရစ္ဆာန်နှင့် ဘာကွာခြားတော့မည်နည်း။

ထို့ကြောင့် လူသည် လူ့ဂုဏ်သိက္ခာရှိရန်အတွက် သင့်လျော်ရာအလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ရမည်။ ယင်းအလုပ်အတွက် လိုအပ်သောဗဟုသုတကို ဆည်းပူးရမည်။ အလုပ်တွင် ငယ်သည်၊ ကြီးသည်ဟူသောအချက်သည် အဓိကမဟုတ်။ ငယ်သောအလုပ်ကို ကောင်းစွာလုပ်ကိုင်လျှင် ကြီးသောအလုပ် ဖြစ်လာနိုင်သည်။

အလုပ်လုပ်ရာတွင်လည်း ရည်မှန်းချက် ထားရမည်။ ပန်းတိုင်ထားရမည်။ ပန်းတိုင်သို့ ရောက်နိုင်ရန် အာရုံစိုက်မှု လိုသည်။ ဇွဲ လိုသည်။

‘တန်ရာတန်ဖိုးပေးရင် ဘာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ် အောင်မြင်တာပါပဲ။ အဲဒီ တန်ရာတန်ဖိုးဆိုတာကလည်း တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ အာရုံစိုက်မှုနဲ့ ဇွဲရှိဖို့ပါပဲ’ ဟု ဝါရင့် စီးပွားရေးသမားကြီးတစ်ဦးက ပြောဖူးသည်။

လူ့လောက အရောင်းကောင်တာတွင် ဘာပစ္စည်းကိုမှ အလကားမရနိုင်။ တန်ရာတန်ဖိုးပေးရမည်သာ ဖြစ်သည်။ လောကတွင် မိတ်ဆွေလိုချင်သောအရာအတွက် တန်ဖိုးတစ်မျိုးတည်းသာ ရှိသည်။ ဘယ်သူမျှ လျှော့ဈေးဖြင့်မရနိုင်။ ဘုရင်လည်း ထိုဈေးကိုပင် ပေးရမည်။ သူတောင်းစားလည်း ထိုဈေးကိုပင် ပေးရမည်။ သဘာဝ အရောင်းသမားသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ လျှော့ဈေးနှင့်မရောင်း။

ထို့ကြောင့် လောကတွင် လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်ချင်လျှင် လိုချင်သော အရာအတွက် ပထမဦးစွာ တန်ရာတန်ဖိုး ပေးပါ။ ထိုတန်ဖိုးကို မိတ်ဆွေကိုယ်စား ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ စိုက်မပေးနိုင်၊ ကိုယ်တိုင်ပေးမှ ကိုယ်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

[၁၅]

ဘာစာအုပ်ကို ဘယ်လို ဖတ်မလဲ

"စာဖတ်ခြင်းဖြင့် အကျိုးရှိလိုသော် နှိမ့်ချမှု၊ ရိုးသားမှုနှင့် ယုံကြည်မှုဖြင့် ဖတ်ရာ၏။ ပညာတတ်သူခမိန်ကြီးဖြစ်ရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဘယ်သောအခါမှ မဖတ်ရာ"

သောမတ်၊ အေ၊ ကင်မ်ပစ်(၁၃၈၀-၁၄၇၁)
ဂျာမန် သင်းအုပ်ဆရာကြီး

‘ဘာစာအုပ်တွေ ဖတ်ဖြစ်သလဲဗျ’

ဤသည်မှာ စာဖတ်ဝါသနာပါသူအချင်းချင်းတွေလျှင် မကြာခဏမေးဖြစ်သော မေးခွန်းဖြစ်၏။ သို့သော် ‘ခင်ဗျားစာဖတ်ရင် ဘယ်လိုဖတ်သလဲဗျ’ ဟူသော မေးခွန်းကိုကား မကြားဖူးသလောက် ဖြစ်သည်။ ဤအချက်သည်ပင် အတုအယောင်သမားနှင့် အစစ်အမှန်သမားတို့၏ ခြားနားချက်ကို ဖော်ပြနေ၏။

‘စာဖတ်ခြင်းဖြင့် ဘာအကျိုးအမြတ်ရသလဲ’ ဟူသောအချက်သည် ‘ဘာစာအုပ် ဖတ်သည်’ ဆိုသော အချက်တွင်မတည်။ ‘ဘယ်လိုဖတ်သလဲ’ ဟူသောအချက်တွင်သာ တည်၏။ လူတစ်ယောက်သည် ဂန္ထဝင် စာကောင်းပေပွန်များကို ရွေးချယ်ဖတ်ရှုသည့် တိုင်အောင် သူစိတ်သည် စာဖတ်နေချိန်၌ အာရုံတခြား လွင့်ပါးနေလျှင် သို့မဟုတ် အပျော်သက်သက်သာ ဖတ်ရှုခဲ့လျှင် စာဖတ်ခြင်းဖြင့် ဘယ်လိုမှ အကျိုးကျေးဇူးမရှိနိုင်။

လူများစုကြီးသည် “စာအုပ်တွေ ဘယ်နှအုပ်ဖတ်ပြီးပြီ” ဟူသော အရေအတွက် ပေါ်တွင်သာ ဂုဏ်ယူတတ်ကြသည်။ “ဘယ်စာအုပ်ကို ဘယ်လိုဖတ်သည်” ဟူသော ရည်အချင်းကို လုံးဝထည့်မတွက်တတ်ကြ။ အရေအတွက်ကိုသာ ဖတ်သူသည် စာဖတ်သူ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူသည် အတွေးအခေါ်အားဖြင့် အဆင့်မြင့်သူလည်း မဖြစ်နိုင်။ စာအုပ်တွေအများကြီး ဖတ်ထားသော်လည်း အသိဉာဏ်နှင့် ဆင်ခြင်တုံတရား နည်းပါးသူတွေ ဒုန့်ဒေးရှိကြသည်။ သူတို့သည် စာဖတ်နည်းကို မသိသောကြောင့်၊ နည်းမှန်လမ်းမှန် စာမဖတ်တတ်သောကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် စာအုပ်ကို အစအဆုံးဖတ်ပြီးဖို့ကိုသာ အလေးထားကြသည်။ ဖတ်ပြီးသလောက်ကို ပြန်လည် စဉ်းစားတွေးခေါ်ဖို့ လုံးဝသတိမရကြ။

တကယ်ဆိုသော် သူတို့သည် တကယ်အစစ်အမှန်စာဖတ်သူများ မဟုတ်ကြ။ စာရွက်လှန်သူ၊ စာမြည်းသူ၊ အတုအယောင်စာဖတ်သူများသာ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်နည်းဆိုသော် သူတို့သည် လိုက်ခေါင်းထဲမှ ရထားထွက်သွားလျှင် ဘာအမှတ်အသားမှ ကျန်မနေရစ်တော့။ ထို့အတူ သူတို့သည် စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဖတ်သောအခါ စာရွက်တွေ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက်သာ လှန်ဖတ်သွားသည်။ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ သူတို့၏ ဦးနှောက် ထဲတွင် ဘာမှစွဲထင်မကျန်ရစ်ခဲ့။

စာတစ်အုပ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲစေ့စေ့စပ်စပ် မဖတ်တတ်သူသည် အခြားအလုပ်များတွင် စွဲစွဲမြဲမြဲစေ့စေ့စပ်စပ် မရှိတတ်။ သူသည် မြည်းကြည့်ရုံ၊ ထိကြည့်ရုံ၊ စမ်းကြည့်ရုံသာ လုပ်တတ်သော အပေါ်ယံသမားဖြစ်သည်။ သူသည် ဘာကိုမျှ အလေးအနက်မထားတတ်။ လေးလေးနက်နက်တွေးခေါ်ခြင်းဆိုတာကိုလည်း သူနားမလည်။ ထိုကြောင့် သူ၏ အတွေးအမြင်သည် မပီပြင်။ ဓာတ်သားနည်းသော ဓာတ်ပုံတစ်ခုလို၊ ဆေးမပီသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်လိုသာ ဝေဝါးနေ၏။

လွင့်ပါးသောစိတ်ဖြင့် စာဖတ်ခြင်းသည် ရိုးရိုး အချိန်ဖြုန်းပစ်ခြင်းထက် ဆိုးရွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယင်းသို့လုပ်ခြင်းဖြင့် အကျိုးမရှိရုံသာမကဘဲ အကျင့်ဆိုးတစ်ခုကိုလည်း ပြုလုပ်နေရာရောက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

မကြာမီက မိတ်ဆွေအမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့်တွေ့ရာ သူသည် အားအားရှိတိုင်း စာကောင်းပေကောင်းများကိုသာ ဖတ်နေကြောင်း ပြောပြ၍ အားရဝမ်းသာဖြစ်ရသည်။ သို့နှင့် ‘ဘာစာအုပ်တွေများ ဖတ်ဖြစ်ပါသလဲ’ ဟု မေးကြည့်တော့ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်လောက်က နောက်ဆုံးဖတ်ခဲ့သည်ဆိုသော စာအုပ်၏နာမည်ကိုပင် မမှတ်မိတော့။

တကယ်တော့ သူသည် ဝတ္တုစာအုပ်က လွဲပြီး တခြားစာအုပ်တွေကို ဖတ်ခဲလိမ့်မည်။ ဝတ္တုမဟုတ်သော တခြားစာအုပ်တွေကို ဖတ်ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုလျှင်လည်း တကယ့်စာဖတ်သူ မဟုတ်ဘဲ "စာရွက်လှန်သူ"သာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

လူတစ်ယောက်သည် လုပ်ငန်းကိစ္စ၊ အထွေထွေလူမှုရေးကိစ္စတွေဖြင့် ခေါင်းရှုပ် နေသောကြောင့် အစားအစာကို ညက်ညက်မဝါးဘဲ ကမန်းကတန်းမျိုချလျှင် အစာမကြေ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အစာမကြေလျှင် ထိုအစားအစာသည် အာဟာရလည်းမဖြစ်နိုင်။

အာရုံတခြားလွင့်ပါးသောစိတ်ဖြင့် စာကို မြန်မြန်ဖတ်ခြင်းသည်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် ဖြစ်၏။ အစာမကြေလျှင် ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်သည်။ စာမကြေလျှင် အသိဉာဏ်နှင့် အတွေးအမြင်ကို ထိခိုက်မည်။

ဖတ်ပြီးသမျှကို ပြန်လည်စဉ်းစားခြင်း၊ သုံးသပ်ဆန်းစစ်ခြင်း မပြုသော စာဖတ်ခြင်းသည် လုံးဝမဖတ်ခြင်းထက် အကျိုးယုတ်နိုင်သည်။ စိတ်ဓာတ်နှင့်စရိုက်ကို ထိခိုက်နိုင်သည်။

ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ၊ အတွေးအခေါ်မပါဘဲ စာဖတ်ခြင်းသည် အချိန်ကို အလဟဿဖြုန်းနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အတွေးမပါဘဲစာဖတ်ခြင်းသည် သက်သာသည်။ အတွေးနှင့်စာဖတ်ခြင်းသည် ပင်ပန်းသည်။ ထို့ကြောင့် လူများစုသည် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို မတွေးဘဲနှင့် မြန်မြန်ဖတ်ဖို့သာ အာရုံစိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

'စာဖတ်ခြင်းသည် ကျွန်တို့အား ဗဟုသုတကိုသာ ပေးနိုင်သည်။ စာဖတ်ခြင်းဖြင့် ရရှိသောအတွေးအမြင်သည်သာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား အသိဉာဏ်ကို ပေးနိုင်၏။' ဟု တွေးခေါ်ရှင်ကြီး ဂျွန်လော့က ဆိုခဲ့ဖူး၏။

စာတစ်အုပ်ကို အတွေးဖြင့်ဖတ်လျှင် ထိုစာအုပ်သည် စာဖတ်သူ၏ ကိုယ်ထဲ စိတ်ထဲသို့ စိမ့်ဝင်လာသည်။ စာဖတ်သူ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်လာမှသာလျှင် စာဖတ်သူသည် စာဖတ်ခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးကို အပြည့်အဝ ခံစားရမည်ဖြစ်သည်။

အမှန်အကန်စာဖတ်သူသည် စာအုပ်တွေအများကြီး မဖတ်။ ဖတ်သင့်သော စာအုပ်များကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲစေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်သည်။ စာရေးဆရာ၏ အတွေးအခေါ်၊ အယူအဆကို ပြည့်ပြည့်ဝဝနားလည်အောင်၊ သဘောပေါက်အောင် စဉ်းစဉ်းစားစား ဖတ်သည်။

တစ်သက်လုံး စာအုပ်အစိတ်၊ သုံးဆယ်လောက်သာ ဖတ်ဖူးသော်လည်း စာအုပ်ပေါင်း လေးငါးရာဖတ်ဖူးသူတွေထက် ပို၍တော်သောပုဂ္ဂိုလ်များကို ကျွန်ုပ် တွေ့ဖူးသည်။ သူတို့သည် ဖတ်သလောက်ကို သဘောပေါက် နားလည်အောင် စေ့စေ့စပ်စပ်ဖတ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

အောရာဟင်လင်ကွန်းကိုပဲ ကြည့်ပါ။ သူသည် အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ သမ္မတကြီး ဖြစ်လာသည်အထိ စာအုပ်အနည်းငယ်ကိုသာ ဖတ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် သူကြိုက်သောစာအုပ်များကို သူ့အသွေးအသားထဲသို့ စိမ့်ဝင်အောင် ဖတ်သည်။ လင်ကွန်းဖတ်ခဲ့သော စာအုပ်အနည်းငယ်သည် သူ့ဘဝတွက် အလွန်ဩဇာ ကြီးမားခဲ့သည်။ ဤအချက်သည် သူ၏ ကမ္ဘာကျော်မိန့်ခွန်းများဖြင့် သိသာထင်ရှားသည်။

‘စာဖတ်ခြင်းဖြင့် အကောင်းဆုံး အကျိုးကျေးဇူးရချင်ရင် တစ်နာရီထဲက ၁၅ မိနစ်ကိုစာဖတ်၊ ကျန်တဲ့ ၄၅ မိနစ်ကို ဖတ်ပြီးသမျှပြန်စဉ်းစာ’ ဟု ရစ်ချတ်လီဂါလီယံက ပြောဖူးသည်။

တကယ်အကျိုးရှိအောင် စာဖတ်နည်းအမှန်သည် ဖတ်ပြီးသမျှကို ပြန်စဉ်းစားရန်သာ မဟုတ်သေး၊ မိမိမှတ်မိလိုသော အတွေးအခေါ်၊ အချက်အလက်များနှင့် စာပိုဒ်များကို အောက်မျဉ်းသား၍ မှတ်သားခြင်း၊ စာမျက်နှာဘေးသားကွက်လပ်တွင် မှတ်စုတိုများ မှတ်သားခြင်းတို့ကိုလည်း အလေးအနက်ထား၍ ပြုလုပ်ရန် လိုအပ်သည်။

ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် မိမိသိလိုသောအချက်ကို အချိန်မရွေး လွယ်ကူစွာ ပြန်ရှာနိုင်သည်။ ထိုအချက်အလက်များသည် မိမိ၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် အမြဲတမ်း စွဲမြဲနေပြီဖြစ်၏။

တစ်ကြိမ်က ဟော်လန်နိုင်ငံ ဟိတ်မြို့မှ ရှေ့နေမိတ်ဆွေတစ်ဦးက သူ၏ ကိုယ်ပိုင် “တက်ကျမ်း” စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။ ထိုစာအုပ်တွင် ပထမ စာမျက်နှာမှ နောက်ဆုံး စာမျက်နှာ အထိ အောက်မျဉ်းတွေ သားထားသည်။ ဘေးသား ကွက်လပ်(မာဂျင်) တွေမှာလည်း မှတ်ချက်တိုတွေနှင့် ပြည့်နေသည်။

သူသည် စာအုပ်ကို အလွန်တန်ဖိုးထားသည်။ ထိုအချက်ကို သူက ကျွန်ုပ်အား ပြချင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုစာအုပ်ကို စာတိုက်မှပင် မပို့၊ လူကြုံဖြင့်သာ တိုက်ရိုက်ပို့ပေး၏။ ကျွန်ုပ်ကြည့်ပြီးလျှင် ထိုစာအုပ်ကို လူကြုံက ဟော်လန်နိုင်ငံမှ ပိုင်ရှင်ထံသို့ ပြန်ယူသွားမည် ဖြစ်သည်။

စာအုပ်ကောင်းတစ်ခု၏ “ရသ” ကို အပြည့်အဝ ခံစားနိုင်ရန်မှာ အဆိုပါ မိတ်ဆွေကြီး၏နည်းသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။

စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ကို တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးလေးကြိမ် ဖတ်ရှုဖြင့် ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်ပါနှင့်။ အောက်မျဉ်းသားဖို့နှင့် မာဂျင်မှတ်ချက်ရေးမှတ်ဖို့လည်း မပျင်းပါနှင့်။ ထိုအချက်များသည် မှတ်ဉာဏ်ကို တိုးပွားစေသည်။ ဝေါဟာရ ကြွယ်ဝစေသည်။ ကိုယ်က ပြန်ပြောပြလို၊ ပြန်ရေးလိုလျှင် တိတိကျကျ ဖော်ပြနိုင်သည်။ ဤနည်းဖြင့် အချို့ တော်တော်များများသည် စာရေးနည်းကို လေ့လာပြီး စာရေးဆရာတွေ ဖြစ်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။

စာဖတ်နည်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပညာရှင်ကြီး အီမာဆင်က နည်းသုံးနည်း ပေးခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့နည်းများကို မလွဲမသွေကျင့်သုံးရမည်ဟုကား မဆိုလို။ သူ့နည်းများမှာ-

- “(၁) တစ်နှစ်သက်တမ်း မပြည့်သေးသောစာအုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မဖတ်ပါနှင့်။
- (၂) နာမည်မကြီးသော စာအုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မဖတ်ပါနှင့်။
- (၃) မိမိ မကြိုက်သော စာအုပ်ကို မဖတ်ပါနှင့်” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

အကောင်းဆုံးကတော့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဖတ်ပြီးလျှင် ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါ။

ငါအတွက်ဘာရသလဲ၊ ဘာအကျိုးရှိသလဲ၊ ငါ့စိတ်ဓာတ်တွေ တိုးတက်လာသလား၊ ဘဝအမြင်တွေ ပြောင်းလဲလာသလား၊ အားမာန်တွေ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြည့်ဝလာ သလား။

ဤသည်ပင်လျှင် ကိုယ့်အတွက် စာအုပ်ကောင်းနှင့် စာအုပ်ဆိုးကို အကောင်းဆုံး ခွဲခြားနည်းဖြစ်သည်။

အကြင်စာအုပ်တစ်အုပ်သည် မိမိ၏စိတ်ဓာတ်ခွန်အားကိုလည်း အားဖြည့်မပေး၊ ဗဟုသုတမရ၊ ရည်မှန်းချက်ကိုလည်း ဆွေမပေးနိုင်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ထိုစာအုပ်သည် မိမိအတွက် တန်ဖိုးမရှိသောစာအုပ်သာ ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး ထိုစာအုပ်သည် အကျိုးမဲ့ မဟုတ်သော အပျင်းပြေ အပျော်ဖတ်စာအုပ်ဖြစ်သည့်တိုင် မိမိအတွက် အကြွင်းမဲ့ အကျိုးပွားမည့် စာအုပ်တစ်အုပ်၏အချိန်ကို လုယူလိုက်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ထိုစာအုပ် သည် မိမိအတွက် စာအုပ်ကောင်းဟုမဆိုနိုင်။

စာအုပ်သည် လှုပ်စစ်ဓာတ်အားနှင့် တူ၏။ စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ကို ဖတ်ရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အားပြည့်လာသည်။ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြင်းပြလာသည်။ အမြင်သစ်တွေ တိုးလာသည်။ လူသစ်စိတ်သစ် ဖြစ်လာသည်။

သို့သော် ပညာရှင်ကြီး ဘေကွန်က-

“အချို့စာအုပ်များသည် မြည်းကြည့်ရုံသာကောင်း၏။ အချို့ကား မျိုချရန် ကောင်း၏။ အချို့အနည်ငယ်ကား ညက်ညက်ဝါးစားရန်ကောင်း၏။ အချို့ကို တစ်ပိုင်း တစ်ကဏ္ဍမျှသာ ဖတ်သင့်၏။ အချို့ကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် တစ်အုပ်လုံး ကြေကြေ ညက်ညက် ဖတ်ရှုသင့်၏” ဟူ၍ ညွှန်ကြားခဲ့ဖူး၏။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွားလိုသူသည် “စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် တစ်အုပ်လုံးကို ကြေကြေညက်ညက် ဖတ်ရှုသင့်သော” စာအုပ်များကိုသာ ရွေးဖတ်ရာ၏။ မိမိ၏စိတ်အာရုံကို ပျံ့လွင့်စေသော၊ ရည်မှန်းချက်ပျောက်စေသော၊ အကျိုးမဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ခံစားမှုကိုသာဆွပေးသော စာအုပ်များကို မဖတ်ရာ။

စာရိတ္တယိုယွင်းစေသော၊ စိတ်ယုတ်တိုးပွားစေသော စာအုပ်များသည် လူတစ်ယောက်ကိုလည်း ဖျက်ဆီးနိုင်၏။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံးကိုလည်း ဖျက်ဆီးနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် အပေါင်းအသင်းကိုလည်း ရွေးပါ။ စာအုပ်ကိုလည်းရွေးပါ။

‘လူငယ်တစ်ယောက် အသိဉာဏ်ပြည့်ဝလာတာ၊ ဗဟုသုတရှိလာတာ စာအုပ်တွေ များများဖတ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မိတ်ဆွေကောင်းကို ရွေးပေါင်းသလို အသိတရားနဲ့ ရွေးဖတ်တဲ့ စာအုပ်အနည်းငယ်ကရတဲ့ အတွေးအခေါ်ပညာတွေ၊ အချက်အလက်တွေ ကြောင့်သာ ဖြစ်ပါတယ်’ ဟု ပါမောက္ခ ဝီလျံမက်သဟူးက ပြောခဲ့ဖူးသည်။

တချို့လူတွေသည် သူများက ‘ဒီစာအုပ် ကောင်းတယ်’ ပြောတိုင်းလိုက်ဖတ်ကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် စာဖတ်သာများပြီး ဘာတစ်ခုမှ တိတိကျကျမတတ်ကြ။

သူတို့သည် အရာရာကို နည်းနည်းစီသိသော်လည်း ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်ဖြစ် မြောက်မြောက် မတတ်ကြ။ ထိုလူစားမျိုးသည် ဘာသာရပ်၊ ပညာရပ် တစ်ခုကောင်း ကျွမ်းကျင်မှုအရေးပါသော ယခုခေတ်တွင် အလုပ်လက်မဲ့မင်းသားတွေ ဖြစ်နေကြမည်မှာ သေချာသည်။

ယခုခေတ်တွင် အကြောင်းအရာမျိုးစုံ၊ စာအုပ်မျိုးစုံ ပလူပျံအောင် ထွက်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ တာဝန်ပိုကြီးလာသည်။ ဆရာကို ရွေးသလို၊ မိတ်ဆွေကို ရွေးသလို စာအုပ်ကိုလည်း ရွေးတတ်မှ ကိုယ့်ရည်းမှန်းချက် ပန်းတိုင်သို့ လွယ်လွယ်ကူကူ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ရောက်ရှိနိုင်လိမ့်မည်။

၂၈ ဆက်မြောက် အမေရိကန်သမ္မတကြီး ဝုဒရော့ပီလဆင် (၁၈၅၆-၁၉၂၄) ရေးသားခဲ့သော "လူသားအဖြစ်" အမည်ရှိ စာအုပ်ငယ်တွင် ပါဝင်သည့် စာတစ်ပိုဒ်မှာ-

"မိတ်ကောင်းနှင့် မိတ်ဆိုး၊ ပညာရှိနှင့် ပညာမဲ့ ခွဲခြားရွေးချယ် ပေါင်းသင်းရန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အဓိကတာဝန်ဖြစ်သည်။ ထို့အတူ ဘာသာစကားမျိုးစုံဖြင့် စကားမျိုးစုံ ပြောနေကြသော စာအုပ်မျိုးစုံအနက်မှလည်း စာအုပ်ကောင်းနှင့် စာအုပ်ဆိုးကို ရွေးချယ်ကြ ရမည်သာတည်း" ဟူ၏။

[၁၆]

ကိုယ်ပိုင် စာကြည့်တိုက် ထားပါ

"ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက်သည် လူတစ်ယောက်၏ဘဝတွင် ဂုဏ်ယူစရာ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်၏။ လူတစ်ယောက်ဟူ၍ဖြစ်လာလျှင် ကိုယ်ပိုင်စာအုပ်များ ရှိရမည်။ စာကြည့်တိုက်သည် ဇိမ်ခံပစ္စည်းမဟုတ်။ လူ့ဘဝအတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်သောပစ္စည်းသာ ဖြစ်၏"

ဟင်နရီ ဝါဒ်ဘီးချား (၁၈၁၃-၁၈၈၇)
အမေရိကန်
သင်းအုပ်ဆရာကြီး

ယခုခေတ်တွင် လူကုံထံအိမ်အများစု၏ ဧည့်ခန်းခေါင်းမှန်ပီရီများထဲ၌ စာအုပ်များကိုမမြင်ရဘဲ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်၊ လက်ဖက်ရည်ကြွေကရား၊ ကြွေပန်းကန်ပြား စသည့်မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းများကိုသာ တွေ့မြင်ရသည်မှာ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလှသည်။ "ပစ္စည်းမှန် နေရာမှန်" မရှိသည်သာမက ဂုဏ်မယူအပ်သော ပစ္စည်းများကို အမြတ်တနိုး ဂုဏ်တင် ဗန်းပြထားသောကြောင့် "ဘုရားကားအောက်၊ မျောက်ကား အထက်" သဘောမျိုးပင် ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်လွဲ ဆံပင်ကောင်းနေကြသည်။ သို့မဟုတ် အတွေးချော် အမြင်မှားနေကြသည်။ တကယ်တမ်း ရေရှည်တန်ဖိုးကို တွက်ကြည့်လျှင် လူ့ဘဝတွင် စာအုပ်ထက် ဘယ်ပစ္စည်းက ပို၍သာနိုင်ပါမည်နည်း။

လူမျိုးနွယ်အဆက်ဆက်၏ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာများ ကိန်းအောင်ရာ စာအုပ်များကြောင့်သာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏လောကကြီးတစ်ခုလုံး အဆင့်ဆင့် တိုးတက်လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ သို့ပါလျက် မိမိတို့၏ အိမ်ဦးခန်းတွင် စာအုပ်များကို “ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံး” သဖွယ် တင့်တင့်တယ်တယ် ဂုဏ်တင် ဗန်းပြထားရန် ဘာကြောင့် သတိမရကြပါသနည်း။

လိုရင်းကိုပြောရလျှင် စာဖတ်သူ အဆွေ၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး တကယ်တမ်း ကြီးပွားလိုလျှင် စာအုပ်တွေကို ချောင်ထိုးမထားပါနှင့်။ ဟိုပစ်ဒီလွှင့် မထားပါနှင့်။ စာအုပ်၏ ဂုဏ်ရည်နှင့် သင့်လျော်ဟပ်စပ်သောနေရာတွင် တရိုတသေ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ထားရှိပါ။ ယင်းသို့ ထားရှိခြင်းသည်ပင်လျှင် ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက် (ဝါ) အိမ်တွင်း စာကြည့်တိုက် ကလေးတစ်ခု တည်ထောင်ခြင်းဖြစ်၏။ ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက်ကလေးတစ်ခုရှိလျှင် အိမ်၏ ကျက်သရေကိုလည်း ဆောင်သည်။ မိမိနှင့်တကွ မိသားစုတစ်ခုလုံးအတွက် “ရာသက်ပန် အသိပညာဘဏ်တိုက်” ဖွင့်လှစ်ထားရာလည်း ရောက်သည်။

မိမိအိမ်တွင် ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက် မထားရှိသေးသူသည် မိမိ၏စိတ်ဓာတ် တိုးတက်ရေး၊ အမှန်တကယ်ငြိမ်းချမ်းသော အောင်မြင်ရေးကို လျစ်လျူရှုထားသူပင် ဖြစ်သည်။

‘လူသည် မုန့်အားဖြင့်သာလျှင် အသက်ကိုမွေးရမည်မဟုတ်’ ဟူ၍ ခရစ်တော်က မိန့်ဆိုခဲ့၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ အသက်ရှင်ရေးအတွက် အစားအစာတစ်ခုတည်းကိုသာ စားနေရသည် မဟုတ်၊ စိတ်ဓာတ်တိုးတက်ရေးအတွက် ဦးနှောက်ကိုလည်း အစာကျွေးရ ဦးမည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ စာအုပ်များသည် ဦးနှောက်အတွက် အစားအစာများပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အိမ်တိုင်းတွင် ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက်ကလေး ရှိရမည်။ သို့သော် သူတစ်ပါးထံမှ ငှားရမ်းထားသောစာအုပ်ဖြင့် ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက် ထူထောင်၍မဖြစ်။ ငှားရမ်းထားသောစာအုပ်များသည် မိမိအိမ်သို့ ခဏလာလည်သော မိတ်ဆွေများနှင့် တူသည်။ ကိုယ်ပိုင်စာအုပ်များမှာမူ မိမိ၏ အနီးကပ်မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်သည်။ အကောင်းဆုံး အဖော်မွန်လည်း ဖြစ်သည်။ အချိန်မရွေး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနိုင်သောကြောင့် အကြံပေးလမ်းညွှန်ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်သည်။

လောကတွင် လူသားတိုင်း အောင်မြင်ပြီး ကြီးပွားလိုကြသည်။ စိတ်ချမ်းသာချင်ကြသည်။ စိတ်ချမ်းသာစွာ အောင်မြင်ကြီးပွားခြင်းကို လူတိုင်း တောင့်တကြသည်။ ထာဝရ

စိတ်ချမ်းသာစွာ အောင်မြင်ကြီးပွားခြင်းကိုရရှိရန် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းတစ်ရပ်မှာ စာအုပ်စာပေနှင့် မွေ့လျော်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်း တိုးတက်ရေးအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ အထွေထွေဗဟုသုတအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ စိတ်အပန်းဖြေမှုအတွက်သော်လည်းကောင်း အထောက်အပံ့ဖြစ်နိုင်သော သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်မျိုးစုံ စာကောင်းပေမွန်များကို တဖြည်းဖြည်း ဝယ်ယူစုဆောင်းပြီး ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက်တစ်ခု ထောင်ဖြစ်အောင်ထောင်ဖို့ အချိန်ဆွဲမနေပါနှင့်။ ရှိသမျှစာအုပ်နှင့်သာ စတင်လိုက်ပါ။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရေအတွက်များလာပါလိမ့်မည်။ အခြားအိမ်သုံး ဇိမ်ခံပစ္စည်းတွေကို ပေါ်လာတိုင်း မမေ့မလျော့ ဝယ်ယူသလို ဝယ်သင့်သော စာအုပ်ကိုလည်း ဝယ်ဖြစ်အောင် ဝယ်ထားလိုက်ဖို့သာ အရေးကြီးသည်။

စာအုပ်ဝယ်ရာတွင် အသစ်အဟောင်း ရွေးနေစရာမလိုပါ။ မိမိအတွက် အကျိုးရှိမည့် စာအုပ်ဖြစ်ဖို့သာလို၏။ သို့သော် လောကုတ္တရာစာပေနှင့် လောကီစာပေ နှစ်မျိုးစလုံး စုံလျှင်တော့ အကောင်းဆုံးပင်။ လောကုတ္တရာစာပေတွင် ဘာသာရေး စာအုပ်များ ပါဝင်ပြီး၊ လောကီစာပေတွင်မူ သိပ္ပံဝိဇ္ဇာစာအုပ်များ ပါဝင်သည်။ မိမိ စာကြည့်တိုက်အတွက် စာအုပ်ရွေးချယ်ရန်အခက်အခဲရှိပါက စာပေနဲ့စပ်ကျွမ်းကျင်သော ပုဂ္ဂိုလ်များထံမှ အကူအညီရယူနိုင်သည်။

စာကြည့်တိုက်တစ်ခု စတင်တည်ထောင်ခြင်းသည် ဘဏ်တိုက်တွင် ငွေစုစာရင်း တစ်ခု ဖွင့်လှစ်ခြင်းနှင့် အလားတူသည်။ စတင်မိလျှင် ထပ်ဖြည့်ဖို့ကိုပါ စိတ်စောနေတတ်သည်။ စာအုပ်ဝယ်၍ ကုန်သွားသော ငွေကြေးသည် အခြားပစ္စည်းများအတွက် ကုန်သွားသောငွေကြေးထက် အကျိုးရှိနိုင်သည်။ စာကောင်းပေမွန်များကို နည်းမှန်လမ်းမှန် ဖတ်ရှုအသုံးချခြင်းသည် မိမိဘဝတိုးတက်ရေးအတွက် အမှန်တကယ် ရင်းနှီးမြုပ်နှံခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ယင်းအရင်းအနှီး၏ အကျိုးကျေးဇူး သို့မဟုတ် တန်ဖိုးကို ငွေကြေးဖြင့် တိုင်းတာ၍မရနိုင်။

စာကြည့်တိုက်ရှိစာအုပ်များသည် လူတစ်ယောက်အတွက် ရာသက်ပန် အရင်းအနှီးလည်း ဖြစ်သည်။ ဘဏ်တိုက်တွင် စုထားသော ငွေကြေးကြောင့် ခံစားရသော ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုထက် သာလွန်သည့် စိတ်ချမ်းသာမှုကိုလည်း ရရှိနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် စာအုပ်များသည် အကြီးဆုံးနှင့် အလုံခြုံဆုံး ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှုဖြစ်သည်။ စာကောင်းပေမွန်များထဲမှ ပညာဗဟုသုတနှင့် ဘာသာရပ်များကို ကောင်းစွာ

ကျမ်းကျင်သူအဖို့ တိုးတက်ကြီးပွားလမ်းသည် အမြဲတမ်းပွင့်နေသည်။ အမြဲတမ်း ရှိနေသည်။

တစ်နည်းဆိုသော် စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ကို ဖတ်ခြင်းသည် မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်း၊ ဆရာကောင်းသမားကောင်းနှင့် အမြဲတမ်း အဆက်အသွယ်ရနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့စာအုပ်မှတစ်ဆင့် စာရေးဆရာနှင့် တွေ့ဆုံနီးနှောခွင့်ရသည်။ သူသည် စာဖတ်သူအား ပညာလည်းပေးသည်၊ ဗဟုသုတလည်းပေးသည်။ စိတ်ဓာတ် မကျစေရန်လည်း အားပေးသည်။ စိတ်ချမ်းသာစရာ၊ ပျော်စရာစကားကိုလည်း ပြောသည်။

ထို့ကြောင့် စာကောင်းပေမွန်တွေနှင့်သာ အမြဲတမ်း ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံနေရလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘယ်တော့မှလည်း စိတ်ဓာတ်မကျနိုင်။ အားမာန်တွေ အမြဲတမ်း ပြည့်နေလိမ့်မည်။

'လောကမှာ အခြား ပစ္စည်းတွေအားလုံး ဂုဏ်ရည်ကျဆင်းသွားနိုင်ပေမဲ့ စာအုပ် ဂုဏ်ရည်ကတော့ ထာဝရတည်ရှိနေမှာပါ' ဟု အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး ဝါရှင်တန် အာပင်က ပြောခဲ့ဖူးသည်။

အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာကြီး သောမတ်ကာလိုင်းကလည်း-

'ဒီခေတ်မှာ တကယ့် တက္ကသိုလ်ဆိုတာ စာကြည့်တိုက်ပါပဲ' ဟု ပြောခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် မိမိကိုကိုယ် ခေတ်မီသည်၊ ဂုဏ်ရှိသည်၊ ယဉ်ကျေးသည်၊ အဆင့်အတန်းရှိသည်ဟု ယူဆသူတိုင်း ကိုယ်ပိုင် အိမ်တွင်းစာကြည့်တိုက် ထားရှိသင့်ပါ သတည်း။

[၁၇]

မေးမြန်းပါ၊ စုံစမ်းပါ

"တိုးတက်မှုဟူသမျှသည် မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်းမှ ပေါက်ဖွားလာသည်။ သံသယ ရှိခြင်းသည် ယုံကြည်မှုလွန်ခြင်းထက် ပိုကောင်းသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သံသယကြောင့် မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်း ပေါ်လာ၏။ မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်းကြောင့် ဆန်းသစ်တီထွင်မှု ပေါ်လာ၏။"

ဟင်ဆန်မက်ဇင်(၁၈၅၃-၁၉၂၇)
အမေရိကန် ဓာတုဗေဒ ပညာရှင်

အမေရိကန်သင်းအုပ်ဆရာကြီး ဟင်နရီဝါဒ်းချား (၁၈၁၃-၈၇) သည် တရားဟောအလွန်ကောင်းသည်ဟု နာမည်ကြီးသည်။ 'ဘာကြောင့် တရားဟော ကောင်းသလဲ' ဟု မေးကြည့်သောအခါ-

'ကျွန်ုပ်က မျက်စိနှစ်လုံးကို အမြဲတမ်းဖွင့်ထားပြီး မသိတာမှန်သမျှ မေးမြန်းစုံစမ်းလို့ပဲ' ဟု သင်းအုပ်ဆရာကြီးက အမိန့်ရှိ၏။

ကောင်းလိုက်တဲ့စကား၊ တန်ဖိုးရှိလိုက်တဲ့ဩဝါဒ။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွားလိုသော လူငယ်တစ်ယောက်အဖို့ ဘဝတစ်သက်တာ လက်စွဲ ဆောင်ပုဒ်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဟိသစွဲ၊ ထိုစကား အလွန်မှန်၏။ အကြင်သူတစ်ယောက်သည် မျက်လုံးကို အမြဲတမ်းဖွင့်ထားပြီး အမြဲတမ်းမေးမြန်းစုံစမ်းတတ်သောအလေ့ ရှိ၏။ ထိုသူသည်

အသိအမြင်လည်း ကျယ်ပြန့်နိုင်၏။ ဘဝတက်လမ်းလည်း ဖြောင့်တန်းနိုင်၏။ စင်စစ် ဆိုရသော် မျက်လုံးကိုဖွင့်ထားပြီး အမြဲတမ်းမေးမြန်းစုံစမ်းခြင်းသည် လူတစ်ယောက် အတွက် အလွန်အရေးပါသော “ပညာဆည်းပူးခြင်း” ပင်တည်း။

ဥပမာ - သင်းအုပ်ဆရာကြီးဘီးချား၏ အဖြစ်ကိုပဲ ပြန်ကြည့်ပါ။ သူသည် နုစဉ်ခါက ဘုရားကျောင်းစင်မြင့်ပေါ်မှ တရားဟောသောအခါ ပရိတ်သတ်က သူ့တရားကို မကြိုက်ကြောင်း တွေ့မြင်ရသည်။

ဘာကြောင့်မကြိုက်သနည်း။ သူ့တရားစာများက ကျမ်းစာအုပ်ကြီးတွေထဲမှ အရင်အတိုင်း ကူးယူဟောပြောချက်များဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အခြား သင်းအုပ်ကြီးတွေ ထပ်တလဲလဲဟောပြောပြီးသောတရားများ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဟောပြောချက်တွေကတော့ လေးနက်ပါ၏။ ကြီးကျယ်ပါ၏။ သို့သော် ပရိတ်သတ်က မကြိုက်။

ပရိသတ်လိုချင်တာက လက်တွေ့ဘဝမှ ပေါ်ထွက်လာသော၊ ပြည်သူများ၏ ဘဝအမှန်ကို ထင်ဟပ်သော ဟောပြောချက်များ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် အမြင်သစ်ရရှိသွားပြီး သူ့တရားများကို ရှေးရိုးကျမ်းစာအုပ်တွေထဲမှချည်း မယူတော့ဘဲ လက်တွေ့လူ့ဘဝထဲမှ အဓိကထား၍ ရှာဖွေယူတော့သည်။ သူသည် လူတန်းစားပေါင်းစုံနှင့် တွေ့ဆုံ၍ မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။ အလုပ်သမား၊ ရဲသား၊ စာရေးစာချီ၊ ကားသမား၊ ကုန်သည်၊ အိမ်ရှင်မ စသည့် အလွှာပေါင်းစုံနှင့်တွေ့ဆုံကာ သူတို့၏ဘဝအမြင်၊ လူနေမှုအဆင့်အတန်း၊ ယုံကြည်ချက်၊ မျှော်လင့်ချက်စသည်တို့ကို မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။ ယင်းသို့ မေးမြန်းစုံစမ်း၍ သိရှိရသော အခြေအနေ အကြောင်းအရာများကို အခြေခံကာ ဟောပြောသောအခါ ပရိတ်သတ်က အလွန်ကြိုက်သည်။ နာနေကျတရားမျိုးမဟုတ်ဘဲ လက်တွေ့ဘဝနှင့် ဆက်စပ်သည့် အမြင်သစ်တရားများဖြစ်၍ သူတို့က အလွန်နှစ်သက် သဘောကျကြသည်။ ဤသည်မှာ မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်း၏ရလဒ်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း လူများစုကြီးကတော့ မေးမြန်းရမှာ၊ စုံစမ်းရမှာကို အလွန် ကြောက်ကြသည်။ အလွန်ရှက်ကြသည်။ တချို့က မိမိတို့ ဗဟုသုတမရှိကြောင်း ဖော်ပြရာ ရောက်မည်စိုး၍ ရှက်ကြောက်ကြသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တကယ်တော့ ဤစိတ်ထား၊

ဤအမြင်ဆိုးသည် အလွန်မှားသည်။ ကိုယ့်တက်လမ်း ကိုယ်ပိတ်ဆိုသော စိတ်ထားမျိုးသာ ဖြစ်သည်။

သူတစ်ပါးအား မေးမြန်းရမှာကို ကြောက်သောသူသည် တစ်နည်းအားဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ အထင်ကြီးဘဝင်မြင့်နေသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘဝင်မြင့်ခြင်းသည် ဘယ်တော့မှမကောင်း။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်အတွက် အများကြီး အကျိုးယုတ်နိုင်၏။

လောကတွင် ဘယ်သူမှ အရာရာကိုမသိနိုင်၊ မတတ်နိုင်။ လူအချင်းချင်း ဆက်ဆံပေါင်းသင်းကာ တစ်ယောက်ထံမှတစ်ယောက် ပညာယူနေကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ပညာယူရာတွင် မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်းသာလျှင် အထိရောက်ဆုံး “သော့” ဖြစ်၏။ “သွားဖန်များ ခရီးရောက်၊ မေးဖန်များ စကားရ”၊ “မစင်လျှင် ဆေး၊ မသိလျှင် မေး” ဟူသော ဆိုရိုးစကား များပင် ရှိသည်မဟုတ်ပါလော။

အတန်းထဲတွင် အမေးအမြန်းထူသောကျောင်းသားကို အခြားကျောင်းသား များက ကြိုက်ချင်မှကြိုက်ကြလိမ့်မည်။ သို့သော် သူက မရှက်မကြောက် မေးမြန်းသော ကြောင့် အများမရှင်းသောအချက်အလက်တစ်ခုကို ဆရာက အသေးစိတ်ရှင်းပြမည်မှာ သေချာသည်။

မြို့ထဲတွင် အသွားအလာမကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်သည် ဘတ်စ်ကား နံပါတ်များကို မမေးဘဲ အထင်နှင့်တက်စီးလျှင် ဘတ်စ်ကားခ နှစ်ခါကုန်ရုံသာမက ကားမှားစီး၍ ကမန်းကတန်းပြန်ဆင်းရသောကြောင့် ရှက်စရာအဖြစ်မျိုးနှင့်လည်း ကြုံရလိမ့် မည်။

ထို့ကြောင့် မေးမြန်းစုံစမ်းဖို့ကို ဘယ်သောအခါမှ မကြောက်ပါနှင့်၊ မရှက်ပါနှင့်။ လူများစုသည် အမေးခံချင်ကြသည်။ မေးလာသူကို ကူညီချင်ကြသည်။ မေးသူက ဘာကိစ္စကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရိုးသားစွာမေးလာလျှင် မကူညီချင်သူဟူ၍ မရှိ။

လမ်းမသိလျှင်လည်း မေးပါ။ ကားနံပါတ်မသိလျှင်လည်း မေးပါ။ ပညာရပ်တစ်ခုခု မသိလျှင်လည်း မေးပါ။

မီးရထား၊ ကား၊ သင်္ဘော၊ လေယာဉ်တစ်ခုခုစီးသွားစဉ် အလကားထိုင်လာမည့် အစား ဘေးနားမှခရီးဖော်များအား မိမိသိလိုရာတစ်ခုခုကို မိတ်ဖွဲ့မေးမြန်းခြင်းဖြင့်

ဗဟုသုတလည်း တိုးသည်။ စကားလက်ဆုံကျပြီး အကြောင်းအပေါင်းသင့်သွားလျှင် မိတ်ဆွေကောင်းလည်း တိုးလာနိုင်သည်။

အမေးရှိလျှင် အဖြေရှိသည်။ အဖြေသိမှ အရာရာကိုအကောင်းဆုံး ပြီးမြောက်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်သည်။

'ကျွန်ုပ်တို့သည် အရာရာတွင် အကောင်းဆုံးကို ရှာဖွေနေကြပါလျက် မေးမြန်း စုံစမ်းရန် ဝန်လေးတတ်ကြခြင်းကား ရှက်ဖွယ်တည်း' ဟူ၍ ရောမနိုင်ငံ သုခမိန်ကြီး စီစရိုက ဆိုခဲ့သည်။

မေးမြန်း စုံစမ်းခြင်းသည် အသိအမြင်တံခါးကိုဖွင့်သော "သော့" ဖြစ်သည်။

ထိုစကားမှန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူ၏ အသိအမြင်၊ ဗဟုသုတ၊ သိပ္ပံပိဏ္ဍာပညာရပ်အားလုံးသည် မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်းမှ ပေါက်ဖွားလာကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

မိလိန္ဒမင်းကြီးက မေးမြန်း၍ ရှင်နာဂသိန် (အရှင်နာဂသေန) က ဖြေကြား သောကြောင့် "မိလိန္ဒပညာ ကျမ်း" ကြီး ပေါ်ထွက်လာခဲ့၏။ ဂရိတွေ့ခေါ်ရှင်ကြီး ဆော့ခရတ္တို နှင့် အပေါင်းအသင်းများ၏ အမေးအဖြေကြောင့် "ပလေတိုကထာ ဋီကာကျမ်း" ကြီး ပေါ်ထွက်လာခဲ့၏။

ယင်းတို့သည် မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်းဖြင့်ရရှိလာသော တန်းဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင် ဘဏ္ဍာတိုက်ကြီးများပင် ဖြစ်သည်။

"အလွန်တရာ ဉာဏ်ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအား အရာရာကို ဒီလောက် အများကြီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိပါသလဲဟု မေးကြည့်ရာ ကိုယ်ကဘာမှ မသိသလို မေးမြန်းဖို့ကို ဘယ်တော့မှ မရှက်ကြောက်လို့ပါပဲ ဟု သူက ပြန်ဖြေ၏" ဟူ၍ အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး ဂျက်ကောအက်ဘော့က ရေးသားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွားလိုလျှင် မေးမြန်းပါ။ စုံစမ်းပါ။ မိမိ၏ ဗဟုသုတနှင့်အသိဉာဏ် တိုးပွားရေးအတွက် မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်းထက် ပို၍ ကောင်းမွန် သော အခြားနည်းလမ်း မရှိပါချေ။

[၁၈]

စေ့စပ်သေချာ အောင်ကြောင်းဖြာ

"ပထမဦးစွာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပါ။ ထို့နောက် တန်ကြေး သတ်မှတ်ပါ။ တစ်ကမ္ဘာလုံး ဝယ် ကြလိမ့်မည်"

လက်စလီ၊ အမ်၊ရှော

အင်္ဂလိပ်ကဗျာစာဆို ရှယ်လီ (၁၇၉၂-၁၈၂၂) ပြောဖူးသော ပုံပြင်တစ်ပုဒ်တွင် ပန်းပုဆရာပရိုသီးမတ်သည် မိနာဗာနတ်သမီး၏ရုပ်တုကို ထုလုပ်ရာ အလွန် တူသောကြောင့် 'လက်ရာအမြောက်ဆုံးသာဖြစ်မည်ဆိုလျှင် ကောင်းကင်ဘုံမှ လိုချင်သည့် အရာကို တောင်းပါ။ ယူဆောင်ပေးမည်' ဟု နတ်သမီးက ပြောလေသည်။

ထိုအခါ ပရိုသီးမတ်က သူ့ကို ကောင်းကင်ဘုံသို့သာပို့ပါ။ သူလိုချင်တာကို ကိုယ်တိုင်ရွေးပါရစေဟု မေတ္တာရပ်ခံ၏။ သို့ဖြင့် နတ်သမီးက သဘာတူပြီး ပရိုသီးမတ်အား ကောင်းကင်ဘုံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ကောင်းကင်ဘုံသို့ ရောက်သောအခါ ပရိုသီးမတ်သည် အရာရာတိုင်းတွင် မီးလျှံဖြင့် ဖန်ဆင်းထားသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ပရိုသီးမတ်က သူထုလုပ်သော နတ်သမီးရုပ်တုကို မီးလျှံဖြင့် မွမ်းမံခြယ်သလိုသောကြောင့် လူ့ပြည်သို့ မီးလျှံကို ဆောင်ယူပေးရန် နတ်သမီးအား တောင်းပန်လေ၏။

ဤပုံပြင်ကလေး၏ ဆိုလိုရင်းမှာ မိတ်ဆွေသည် "လူ့ဘဝတွင် ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် မီးလျှံကဲ့သို့ ပြင်းပြသောစိတ်စေတနာ၊ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြုလုပ်ပါ" ဟု တိုက်တွန်းလိုခြင်း

ဖြစ်သည်။ မိမိ၏အလုပ်ထဲသို့ စိတ်ရောကိုယ်ရော မြုပ်နှံလိုက်ပါ။ မိမိသည် မိမိ၏ “ဘဝရုပ်တု” ကိုထုလုပ် နေသည်ဟု မှတ်ယူပါ။

မိတ်ဆွေသည် အကြမ်းထည်စကျင်ကျောက်တုံးကို မိမိလိုချင်သောပုံ ထုလုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုကျောက်တုံးကို နေ့တိုင်း၊ နာရီတိုင်း၊ ခဏတိုင်း ဆစ်ဖြာ ထုလုပ်နေသည်။ မိတ်ဆွေသည် ထိုကျောက်တုံးကို နမူနာပုံစံ၊ စံပြပုံစံမရှိဘဲလည်း ထုလုပ်နိုင်သည်။ မြင်ရသူ ရွံမုန်းအောင်၊ ကြောက်လန့်အောင် ကြောက်စရာပုံမျိုးလည်း ထုလုပ်နိုင်သည်။ တစ်ခုခုတော့ ထုလုပ်ရမည်။ မထုဘဲသည်အတိုင်းပစ်ထား၍ လုံးဝမရ။

မိတ်ဆွေ၏လက်ရာသည် မိတ်ဆွေ၏ဘဝတစ်ခုလုံးကို ထင်ဟပ်လိမ့်မည်။ မိတ်ဆွေ၏ စိတ်ထား၊ မိတ်ဆွေ၏ အတွေးအခေါ်၊ မိတ်ဆွေ၏ စေတနာ ရည်စူးချက်တို့သည် ထိုလက်ရာ၌ ပေါ်လွင်နေလိမ့်မည်။ ဤသည်ပင်လျှင် ပယ်ဖျက်၍ မရသော မိတ်ဆွေ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ပင် ဖြစ်၏။

လူတစ်ယောက်၏ တစ်သက်တာအလုပ်သည် စံဝင်သည့်လက်ရာ ဖြစ်သင့်သည် ဖြစ်နိုင်သည်။ လူတိုင်းသည် မိမိအတတ်နိုင်ဆုံးအကျိုးပြုရန် ဤလောကသို့ ရောက်လာကြ၏။ ထို့ကြောင့် မည်သည့်အလုပ်ကိုပဲလုပ်လုပ်၊ စေ့စပ်သေချာမှုဖြင့် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ရန်သည် လူတိုင်း၏တာဝန်ဖြစ်သည်။

‘အို... ဒါလောက်ဆို တော်ရောပေါ့။ ဒီထက်ပိုကောင်းအောင်လုပ်တော့ကော ဘာထူးမှာလဲ’

ဤစကားများကို လူတော်တော်များများ မကြာခဏပြောလေ့ရှိကြ၏။ တကယ်တော့ ယင်းစကားမျိုးကိုပြောသူသည် အလုပ်တစ်ခုကို ပစ်စလက်ခတ် လုပ်တတ်သူ၊ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပြီးစလွယ်လုပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ထိုလူစားမျိုးသည် ဘယ်တော့မှ ထိပ်ဆုံးသို့မရောက်နိုင်။

အသေးအဖွဲ့အလုပ်ကလေးတွေမှာ အချိန်ကုန်ခံနေတာကို အလကား အချိန်ဖြုန်း နေတာဟု လူအများက ယူဆကြသည်။ အမှန်က အချိန်ဖြုန်းနေခြင်းမဟုတ်။ အသေးအဖွဲ့ ကလေးများကို အသေးစိတ် စေ့စေ့စပ်စပ်လုပ်တတ်ခြင်းသည် အောင်မြင်ကြီးပွားသူတို့၏ ထူးခြားသောလက္ခဏာတစ်ရပ် ဖြစ်၏။ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးကို လုပ်ကိုင်သော လူတွေမှာလည်း အားနည်းချက်ကြီးတွေ ရှိတတ်သည်။ တစ်နေရာရာတွင် တစ်ခုခုချို့ယွင်း နေတတ်သည်။ သို့သော် သူတို့၏လုပ်ငန်းတွင် ဘယ်တော့မှ မချို့ယွင်းသော

အရည်အချင်းတစ်ခုကတော့ ဂရုစိုက်ခြင်း၊ စေ့စပ်သေချာခြင်းနှင့် တိကျမှန်ကန်ခြင်း ဖြစ်၏။ အလွန်တော်သော်လည်း အလုပ်ကို ဂရုမစိုက်၊ စေ့စပ်သောချာအောင် မလုပ်သောသူသည် တစ်သက်လုံး ထိုအကျင့်စွဲနေလိမ့်မည်။

မိမိ၏တစ်သက်တာအလုပ်သည် မိမိကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းရှိသလောက် အမြဲတမ်း အကောင်းဆုံး ဖြစ်ရမည်။ ရာခိုင်နှုန်းပြည့်နီးပါး ကောင်းရမည်။

‘အချိန်မရလို့ ဒီလိုဖြစ်တာပါ’ ဟု လူတိုင်းလိုလို ဆင်ခြေပေးတတ်ကြသည်။ အလကားဆင်ခြေဖြစ်သည်။ မဟုတ်တာလုပ်ဖို့ကျတော့ အချိန်တွေ ဘယ်က ရလာကြသည် မသိ။ ကောင်းတာ လုပ်ဖို့ကျတော့ အချိန်မရှိလို့ပါ” တဲ့။

“အချိန်မရှိလို့ပါ” ဟူသောဆင်ခြေဖြင့် အလုပ်တစ်ခုကို ဂရုမစိုက်၊ မစေ့မစပ် မသေမချာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပြီးစလွယ်လုပ်သောသူသည် မပင်မပန်းဘဲ လွယ်လွယ်နှင့် ပြီးသည်။ သို့သော် ယင်းသို့ သက်သာခိုသောကြောင့် နောက်ဆုံး၌ သူ ဒဏ်ခတ်ခံရလိမ့်မည်။ ကိုယ်လက်ရာထက်သာသော အခြားသူ၏လက်ရာကို မြင်ရသောအခါ မိမိ၏အမှားအတွက် နောင်တရလိမ့်မည်။ အရှက်ရလိမ့်မည်။ အလေးအနက်ထားသူဖြစ်လျှင် အိပ်၍တောင်မပျော်ဘဲနေလိမ့်မည်။ မိမိအမှားကို အမြန်ဆုံး ပြန်ပြင်လိမ့်မည်။ အလေးအနက်မထားသူဆိုလျှင်တော့ တစ်သက်လုံး ဘယ်သူမှ အသုံးချတော့မည်မဟုတ်။

အလုပ်တစ်ခုကို စေ့စပ်သေချာစွာ အသေးစိတ် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်သူသည် ကိုယ့်ကိုကိုယ်ယုံကြည်မှုရှိသည်။ မိမိလက်ရာအတွက် ပီတိဖြစ်ရသည်။ (ထိုပီတိသည် ငွေကြေးထက် တန်ဖိုးရှိသည်) လိပ်ပြာသန့်သည်။ လူတိုင်း၏မျက်နှာကို ပွင့်လင်းစွာကြည့်ရဲသည်။

‘အကောင်းဆုံးလုပ်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာပီတိ အများကြီးဖြစ်ရတယ်။ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်း၊ ဂုဏ်ယူခြင်း ဖြစ်ရတယ်။ အသေးအဖွဲ့အလုပ်ကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် အကောင်းဆုံးလုပ်ရင် အနုပညာမြောက်တာပါပဲ’ ဟု အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး ဝီလျံမက်သလူးက ဆို၏။

ဘယ်အလုပ်ကိုမဆို ပြီးကပစ် ဖြစ်ကတတ်ဆန်းလုပ်တတ်သူသည် တစ်သက်လုံး ထိုအကျင့်စွဲသွားလျှင် ဘာအလုပ်မျှ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်လုပ်စား၍ မရနိုင်တော့။

တချို့က လက်ရှိအလုပ်ကို ပြီးစီးအောင်မလုပ်ဘဲ နောက်ထပ်အလုပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုလုပ်သည်။ ထိုအလုပ်တွေလည်း ဘာတစ်ခုမှမပြီး။ ဤလူစားမျိုးသည် စတင် လုပ်တတ်သော်လည်း ပြီးအောင်မလုပ်တတ်သူ ဖြစ်၏။ သူ့အလုပ်တွေ ပြီးပြည့်စုံခြင်း မရှိသလို၊ သူ့ဘဝလည်း ဘယ်တော့မှ ပြီးပြည့်စုံလိမ့်မည် မဟုတ်။

အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ရာတွင် အောက်ကျနောက်ကျစိတ်ဝင်လျှင်လည်း အလုပ်ပျက်တတ်သည်။ အောက်ကျနောက်ကျစိတ်ဝင်လျှင် လက်ရာအဆင့်အတန်း တဖြည်းဖြည်းကျဆင်းလာပြီး ပြီးစလွယ်လုပ်တတ်လာသည်။ ပြီးစလွယ်လုပ်သူသည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မလေးစား။ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မလေးစားလျှင်၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်မှု မရှိလျှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အကောင်းဆုံး လုပ်နိုင်ပါတော့မလဲ။

လူများစုသည် မတည်ငြိမ်ကြ၊ မရောင့်ရဲကြ၊ မပျော်ရွှင်ကြ။ ယင်းသို့ ဘာကြောင့် ဖြစ်ရသလဲ။ အဓိကအကြောင်းရင်းမှာ သူတို့အလုပ်တွင် မရိုးသားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူတို့သည် “လူတိုင်း မိမိအလုပ်ကို အကောင်းဆုံးလုပ်ရမည်” ဟူသော သဘာဝဥပဒေကို ချိုးဖောက်ကြသည်။ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ်အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် မလုပ်သူသည် သူ့ကိုယ်သူ လိမ်ညာနေသူဖြစ်သည်။ လူများစွာတို့သည် သူတစ်ပါးအား လိမ်ညာရမည်ကို အလွန်ကြောက်ကြသော်လည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ်လိမ်ညာဖို့ကျတော့ မကြောက်ကြ၊ တော်တော်အံ့ဩစရာကောင်းသည်။ လုပ်သင့်သောအလုပ်တစ်ခုကိုလုပ်လျှင် ဂရုတစိုက် လည်း လုပ်သင့်၏။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လည်း လုပ်သင့်၏။ ဤအချက်သည်ပင် ကိုယ့်တန်းဖိုးကို ကိုယ်မြှင့်တင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖွံ့ဖြိုးတော်ကားကုမ္ပဏီကြီး၏စက်ရုံ၌ ရေးသားထားသော ဆောင်ပုဒ်တစ်ခုမှာ “တစ်နေရာရာမှာ တစ်ခုခုကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် အမြဲတမ်းလုပ်သွားမည်” ဟူ၏။ ဘယ်အရာမျှ ရပ်တန့်မနေရ။ ဤစက်ရုံကြီးအတွင်း၌ အရာရာတိုင်း ရွေ့လျား လှုပ်ရှားနေရသည်။ အမှုထမ်းတိုင်း အကောင်းဆုံးထုတ်လုပ်နိုင်ရန် မိမိတို့ အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ကိုင်နေကြရသည်။

ဘယ်အလုပ်ကိုပင် လုပ်လုပ်၊ ယင်းသို့သောခံယူချက်မျိုးဖြင့် လုပ်လျှင် ယခင်ကထက် အနည်းနှင့်အများ တိုးတက်လာမည်မှာ ကျိန်းသေဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း လက်ရှိပြဿနာမှာ အမှုထမ်းအများစုသည် မိမိတို့ရာထူးအဆင့် ခန့်တက်နိုင်မည့်အရာကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။ မလုပ်မဖြစ်လုပ်ရမည့် အဆင့်ဆင့် လုပ်ငန်းများကိုမူ ပေယျာလကန် ပစ်ထားကြ၏။ အလုပ်ရှင်ကျေနပ်ပြီး

ရာထူးတက်စေနိုင်သည့် "ဘာကိုမဆို အကောင်းဆုံး လုပ်မည်" ဟူသော ခံယူချက်မျိုး မထားတတ်ကြ။

အလုပ်သမားတစ်ယောက် အကြောင်းကို အလုပ်ရှင်က ဤသို့ ပြောပြဖူး၏။

'သူက အလုပ်တော့ အများကြီးလုပ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်မဖြစ်ဘဲ ဖျက်ဆီးပစ်တာက များတယ်၊ အရေအတွက်များသလောက် အကောင်းဖြစ်တာက နည်းတယ်'

အလုပ်တစ်ခုကို မြန်မြန်ပြီးအောင်ဆိုကာ ကရော်ကမည် ပြီးစလွယ် ဖြစ်ကတတ်ဆန်းလုပ်ခြင်းသည် စွမ်းဆောင်ရည်နှင့် အောင်မြင်မှုအတွက် အလွန်ထိခိုက် နှစ်နာ၏။ မသေမသပ် မစေ့မစပ်လုပ်တတ်သူ၊ ပြီးစီးအောင်မလုပ်ဘဲ တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာ လုပ်တတ်သူတို့သည် လူပျင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့မှာ တိုးတက်ကြီးပွားလိုစိတ် မရှိကြ၊ ထိုးထွင်းဉာဏ် မရှိကြ။ လက်ကြောတင်းမခံဘဲ အချောင်ရယူချင်ကြ၏။ ယင်းသို့သော လူစားမျိုးသည် ဘယ်နေရာမှာမဆို အလွန်အန္တရာယ်ရှိသည်။

အလုပ်တစ်ခုကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာလုပ်ခြင်းသည် လုံးဝမလုပ်ဘဲ ထားသည် ထက် ပို၍ဆိုးသည်။ ဤအကျင့်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အခြားလူတွေအားလုံးကိုလည်း အကျင့်ပျက်စေနိုင်၏။

'သူက တစ်ခုကိုတော့ ကောင်းကောင်းကျွမ်းတယ်'

ထိုစကားမှာ အလွန်မြန်ဆန်တိုးတက်သွားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် အကြောင်းကို သူ့အထက် လူကြီးက ပြောပြသောစကား ဖြစ်သည်။

မှန်သည်။ သူသည် အလွန်မြန်ဆန်စွာ တိုးတက်သွား၏။ တစ်ခုကို ကောင်းကောင်းကျွမ်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုတစ်ခုကို သူကောင်းကောင်း စူးစိုက်သည်။ သူများထက်သာအောင် လုပ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ တိုးတက်သွားသည်။ သူ့လိုလုပ်လျှင် လူတိုင်းတိုးတက်မည်။

အင်္ဂလိပ်ပြဇာတ်မင်းသားကြီး ဝီလျံချားမက်ကရေဒီသည် လန်ဒန်မြို့၌ မကပြမီ အင်္ဂလန်၊ အိုင်ယာလန်နှင့် စကော့တလန် ပြည်နယ်များမှ တောမြို့ကလေးများ၌ ပထမဦးစွာ ကပြခဲ့သည်။ ယင်းအကြောင်းကို စာရေးဆရာကြီး ဝီလျံမက်သယူးက အောက်ပါအတိုင်း ပြန်လည်ပြောခဲ့၏။

‘သူ့မှာ စည်းကမ်းတစ်ခု ရှိတယ်။ ပရိသတ်တစ်ထောင်ပဲ ရှိရှိ၊ နှစ်ယောက် သုံးယောက်တည်းပဲရှိရှိ သူ့အလုပ်ကို သူ့အကောင်းဆုံးလုပ်တတ်တဲ့ စည်းကမ်းပဲ။ သူက ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုတော့ ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်မရှိသလောက် ဖြစ်နေရင်တောင်မှ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အလုပ်ကို လုံးဝမလျော့ဘူး။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားတယ်။ အခြေအနေကို သင်ခန်းစာယူတယ်။ ဒီစည်းကမ်းကြောင့် အများကြီး အကျိုးရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဖြေဖျော်ခြင်းလို့ နာမည်ပေးထားတယ်တဲ့’

စာရေးဆရာကြီး ချားအစ်ကင်းကတော့ ပရိတ်သတ်အား ဟောပြောရမည့် စာတစ်ပုဒ်ကို တစ်နေ့လျှင် တစ်ကြိမ်ကျစီ ခြောက်လအထိ ရွတ်ဆို လေ့ကျင့်လေ့ ရှိသည်ဟုဆို၏။

တကယ်တော့ ဘယ်အလုပ်ကိုမဆို စေတနာနှင့် စိတ်ပါလက်ပါလုပ်လျှင် ထိုအလုပ် ကောင်းမွန်သည်။ စေတနာလည်းမပါ၊ ကြိုးစားအားထုတ်မှုလည်းမရှိလျှင် ထိုအလုပ် မကောင်းမွန်။

စေ့စပ်သေချာသည်၊ တိကျမှန်ကန်သည်၊ ပြီးဆုံးသည်အထိ စေတနာပါပါနှင့် စိတ်ပါလက်ပါလုပ်သည်ဟူသော အရည်အချင်းသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း စတင် ဝင်ရောက်သော လူငယ်တစ်ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံးအရင်းအနှီးပင် ဖြစ်၏။ ထိုလူငယ်မျိုးသည် ဘဏ်လုပ်ငန်းနှင့် စတော့အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းမျိုးတွင် အလွန် တန်ဖိုးရှိလိမ့်မည်။

ထောက်လှမ်းရေးဌာနများတွင် လူတွေ အလွန်အလုပ်ရခဲသည်။ ရပြန်လျှင်လည်း အလုပ်မမြဲကြ။ အကြောင်းမှာ အလုပ်တစ်ခုခုကို အကျွမ်းကျင်ဆုံးဖြစ်အောင် မကြိုးစားကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

လူတစ်ယောက်က ‘ကျွန်တော့်လိုင်းမှာ ပြိုင်ဘက်ကို ကာကွယ်နိုင်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ’ ဟု မေးဖူးသည်။ အဖြေကား ‘ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ခင်ဗျားလိုင်းမှာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင်လုပ်ပေါ့’ ဟူ၏။

‘ငါ့လက်ထဲကထွက်သမျှ ဘာမဆိုအကောင်းဆုံး ဖြစ်ရမယ်’ ဟူ၍ ခံယူကာ အလုပ်တစ်ခုကို ပြီးဆုံးအောင်လုပ်တတ်သူသည် (အနိမ့်ဆုံးအလုပ်ကိုလုပ်သူပင် ဖြစ်ပါစေ) တကယ့်အနုပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့တွင် မူပိုင်ခွင့် မှတ်ပုံတင်စရာမလို၊

သူ့အလုပ်အတွက် မည်သည့်အကာအကွယ်မျှမလို၊ "အကောင်းဆုံး" ဟူသော အမှတ်တံဆိပ်ကို သူတစ်ကိုယ်လုံးတွင် အထင်အရှား ခတ်နှိပ်ထားပြီးဖြစ်၏။

မိတ်ဆွေသည် မိမိ၏လုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားပြီး စေတနာအပြည့်ဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားလုပ်ကိုင်လျှင် တောနက်ကြီးထဲ၌ နေသည့်တိုင်အောင် တစ်ကမ္ဘာလုံးက တံခါးလာခေါက်ကြလိမ့်မည်။

လူများစုကြီးသည် မိမိတို့၏အလုပ်တွင် စိတ်မဝင်စားကြ၊ စိတ်မပါကြ။ ထပ်တလဲလဲလုပ်နေရ၍ ပြီးငွေ့ကြသည်။ အမှန်မှာ သူတို့သည် ထိုအလုပ်ကို ဂယနက မသိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အစအဆုံး ထဲထဲနီကနီက မလေ့လာသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူတို့သည် နှင်းဆီပင်၏ဆူးကို စမ်းမိရုံလောက်သာ လေ့လာကြပြီး နှင်းဆီကို ရူးဖြစ်သည်အထိ ရှေ့သို့မတိုးကြ။ မိမိ၏အလုပ်ကို တွယ်တာမြတ်နိုးသောသူ၊ မိမိ၏ အလုပ်ကို ချစ်သောသူသည် စင်ကြယ်မွန်မြတ်သော အလုပ်၏အလှနှင့်ရသကို မလွဲမသွေ ခံစားရ၏။

အလုပ်ကို ကရော်ကမည် ပြီးစလွယ်လုပ်ခြင်း၊ စ,သာ စ,ပြီး ပြီးအောင် မလုပ်ခြင်းသည် အဆင်မပြေဆုံး၊ အကောင်းဆုံးကို အမြဲတမ်းတောင့်တနေကြသော ဤလောကအတွက် အန္တရာယ်အရှိဆုံးရန်သူကြီး ဖြစ်၏။ ဤအကျင့်သည် ဆုံးရှုံးမှုကို မွေးဖွား၏။ ထိုအကျင့်၏သားကောင်သည် ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း မယုံကြည်၊ အလုပ်ကိုလည်းမခင်မင်၊ လိုချင်တာကိုလည်း ဘယ်တော့မှမရနိုင်သော လူစားမျိုးဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဘဝလုပ်ငန်းခွင်သို့ စတင်ဝင်ရောက်သည့် လူငယ်တစ်ယောက်အား ဆောင်ပုဒ်တစ်ခု လက်ဆောင်ပေးလိုက်မည်။

"ပြီးဆုံသည်အထိ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ရမည်"

ဤဆောင်ပုဒ်သည် လူငယ်အားလုံးအတွက် လက်ဆွဲဆောင်ပုဒ် ဖြစ်သင့်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူငယ်ဘဝမှစ၍ ယင်းဆောင်ပုဒ်အတိုင်း ကျင့်သုံးသွားလျှင် အနာဂတ်တွင် အောင်မြင်မှုနှင့်ဆုံးရှုံးမှု၏ ကြီးစွာသောခြားနားချက်ကို ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်မည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တစ်ဦး၏ အလွန်ပညာသားပါသော စကားတစ်ခွန်းမှာ-

'ခင်ဗျား ဘယ်လို စလုပ်သလဲဆိုတာ အရေးကြီးတယ်၊ သိပ်ပြီး အရေးကြီးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းဆုံးမှာ ဘယ်လို အပြီးသတ်သလဲ ဆိုတာက အရေးကြီးဆုံးပဲ' ဟူ၏။

ထို့ပြင် ရောမ စကားပုံ တစ်ခုကလည်း-

“ပြီးမြောက်ခြင်းကသာ အလုပ်ကို သရဖူဆောင်းပေး၏” ဟူ၍ ဆိုလေသည်။

[၁၉]

နေရာတကာမှာ ပညာရှာ

"စာအုပ်များမှ ရသော ပညာဗဟုသုတကို ဘဝမှ ရသော ပညာဗဟုသုတဖြင့် ဖြည့်ဆည်းရာ၏"

ဟေမလေတန် ရိုက်မာဘီ (၁၈၄၅-၁၉၁၇)
အမေရိကန် စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ

‘ကျုပ်ဟာ တီထွင်သူမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကိုယ်ပိုင်တီထွင်တာဆိုလို့ ဓာတ်ပုံပညာ တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်’ ဟု သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး သောမတ်အက်ဒီဆင်က ပြောဖူးသည်။ ထပ်မံ ရှင်းပြရန် မေတ္တာရပ်ခံသောအခါ သူက သူ့ကိုယ်သူနိမ့်ချပြီး-

‘အမှန်ကတော့ ကျုပ်က ရေမြှုပ်နဲ့တူတယ်၊ ပညာသာရမယ်ဆိုရင် အတွေးအခေါ် ဗဟုသုတတွေကို နေရာတိုင်းက စုပ်ယူတယ်’ ဟု ပြန်ပြော၏။

မှန်သည်။ တိုးတက်ကြီးပွားမှု၏ လျှို့ဝှက်ချက်သည် ရနိုင်သမျှနေရာတိုင်းမှာ အတွေးအခေါ်ဗဟုသုတများကို ရေမြှုပ်ကဲ့သို့ စုပ်ယူတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် အီမာဆင်၊ ရပ်စကင်း၊ ဘီးချား၊ ရုစဗွဲ၊ သော်ရှူး၊ ဖိလစ်ဘရွတ် စသော ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တို့သည် ပညာဗဟုသုတကို နေရာတိုင်းမှ အမြဲတမ်း ရယူခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် လူသား၏ အကန့်အသတ်မဲ့ ကြီးပွားတိုးတက်နိုင်သောစွမ်းရည်ကို အကြွင်းမရှိ ယုံကြည်ကြသည်။ လောကသဘာဝနှင့် လူ့သဘာဝတို့သည် လူသားတို့၏ ကြီးမြတ်သော

ဆရာများဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် လူသားများနှင့် အရာဝတ္ထုများထံမှ စွမ်းအားနှင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတို့ကို ထုတ်ယူပြီးနောက် လူ့လောကတစ်ခုလုံးအား ပြန်လည်ဝေငှရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်သည် သူတို့၏ဘဝပေးတာဝန် ဖြစ်၏။

ကိုယ့်ကိုကိုယ် တိုးတက်ကြီးပွားလိုသော လူများစုကြီး၏ အဓိကပြဿနာမှာ အားလုံးသောပညာဗဟုသုတတို့သည် စာအုပ်များ၏ အဖုံးနှစ်ဖက်ကြား၌သာ တည်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း လောကတွင် တကယ် ကြီးကျယ်သော ပညာရှင်များနှင့်သုခမိန်များကမူ သူတို့ ဆည်းပူးထားသော ပညာ ဗဟုသုတအတွက် လူ့လောက၊ လူ့သဘာဝကို ကျေးဇူးတင်နေကြသည်။

“ရိုးစင်းသောဘဝ” စာအုပ်ကိုပြုစုသူ ချားဝဂ္ဂနာက နယူးယောက်မြို့ပြင် အစည်းအဝေးတစ်ခု၌ -

‘ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကိုကြည့်တဲ့အခါ ခင်ဗျားတို့ရဲ့မျက်နှာတိုင်းကို စာအုပ် တစ်အုပ်ရဲ့ စာမျက်နှာတစ်မျက်နှာလို မြင်တယ်၊ တချို့မျက်နှာတွေကိုကျတော့ စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးလို မြင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဟာ လောကမှာ စာအုပ်ထဲက စာမျက်နှာထက် လူတွေရဲ့မျက်နှာတွေကိုသာ ပိုပြီးဖတ်ရှုတယ်’ ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်။

မှန်သည်။ လောက၌ အကြီးဆုံးတက္ကသိုလ်သည် အလွန်တရာ လူစည်ကားသော လမ်းမကြီး ဖြစ်၏။ အကြီးဆုံးသောစာအုပ်သည် လူ့လောကကြီးဖြစ်၏။

သို့ဆိုလျှင် မိတ်ဆွေသည် ချားဝဂ္ဂနာကဲ့သို့ လောကမှာ အကြီးဆုံးတက္ကသိုလ်ကို တက်ဖူးပါသလား၊ အကြီးဆုံးစာအုပ်ကြီးကို ဖတ်ဖူးပါသလား။ လမ်း၌တွေ့ရသော လူများ၏ မျက်နှာများကို ဖတ်ရှုပြီး ထိုလူများ၏စရိုက်၊ ဝါသနာနှင့် စိတ်နေစိတ်ထားတို့ကို လေ့လာဖူးပါသလား။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လူအမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ဆုံနေကြရသည်။ ထိုလူများ၏ ရုပ်သွင်ခြားနားမှု၊ စိတ်သဘောထားကွဲပြားမှုတို့ကို သတိထားပြီးလေ့လာခြင်းဖြင့် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သောပညာကို ရရှိနိုင်သည်။ လူ့သဘာဝကို ကောင်းစွာသိရှိနိုင်သည်။ ဤနည်းအားဖြင့် မိမိ၏ စူးစမ်းလေ့လာမှုစွမ်းအား၊ ရှုမြင်ခံယူမှုစွမ်းအားနှင့် ဆင်ခြင် ဆုံးဖြတ်မှုစွမ်းအားများ တိုးပွားလာနိုင်၏။

ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့၏ အဓိကအရည်အချင်းသည် လူတစ်ယောက်ကို တစ်ချက်စောင်းကြည့်လိုက်သည်နှင့် ထိုသူ၏ စိတ်နေစိတ်ထားကို ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်ခြင်း

ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့သိရှိနိုင်လျှင် မိတ်ဆွေသည် မည်သည့်အလုပ်ကိုပင်လုပ်လုပ် ထူးထူးခြားခြား ကြီးပွားအောင်မြင်မည်မှာ သေချာ၏။

ကမ္ဘာကျော် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီး မာရှယ်ဖီးလ်သည် အမှုထမ်းများ၏ အားနည်းချက်နှင့် အားသာချက်များကို အကဲခတ်လေ့လာပြီး နောက်မှ သင့်လျော်သော အလုပ်တာဝန်များကို ပေးအပ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့လုပ်ငန်းကို စီမံခန့်ခွဲရာ၌ အလွန် အကျိုးရှိခဲ့သည်။

'ကျုပ်က လူငယ်တစ်ယောက်ကို ကျုပ်ဘဏ်ရဲ့ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ခန့်ချင်ရင် သူ့ကို ညစာစားဖိတ်ခေါ်ပြီး စကားတွေပြောခိုင်းတယ်။ ကျုပ်က သူမေးတာလောက်ကိုပဲ တိုတိုနှင့် လိုရင်း ပြန်ဖြေတယ်။ အများအားဖြင့် သူ့စကားကိုပဲ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူ့အရည်အချင်းကို သူ့အမူအရာ၊ သူ့စကားတွေကတစ်ဆင့် သိအောင်လုပ်တာပဲ' ဟု ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဖရန့်ဗန်ဒါလစ်က ပြောဖူးသည်။

ဤနည်းကို အခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများလည်း မကြာခဏ ကျင့်သုံးကြ၏။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာသ မဟုတ်၊ အခြား မည်သည့်လုပ်ငန်း၌မဆို ကျင့်သုံးနိုင်သည်။

လူကဲခတ်ခြင်းဖြင့် တခြားသူများအကြောင်းကို သိနိုင်သလို မိမိအတွက် ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ် ဉာဏ်ထက်မြက်ခြင်း၊ မိမိ၏ ချို့ယွင်းချက်နှင့်အားနည်းချက်များကို ပြုပြင်နိုင်ခြင်းတည်းဟူသော အကျိုးကျေးဇူးကိုလည်း ရရှိနိုင်၏။

ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ရသမျှ လူတိုင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် သင်ခန်းစာတစ်ခုစီ ဖြစ်သည်။ အဆိုးဆုံးလူသည်ပင်လျှင် တန်ဖိုးအရှိဆုံးသင်ခန်းစာ ဖြစ်နိုင်သည်။

ဥပမာ - မိတ်ဆွေသည် အသောက်အစားကို သင့်တင့်မျှတရုံသာ စားသောက် တတ်သူ ဆိုပါစို့။ သို့ဆိုလျှင် အသောက်အစားကို အလွန်အကျူးမက်မောသူတစ်ဦးအား တွေ့ရသောအခါ ထိုသူသည် မိတ်ဆွေအတွက် တန်ဖိုးရှိသောသင်ခန်းစာပင် ဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေအနေဖြင့် ဘယ်လောက်ပင်ရိုးသားရိုးသား၊ မရိုးသားသူ၊ မမှန်ကန်သူနှင့် တွေ့ရသောအခါ ထိုသူသည် မိတ်ဆွေအတွက် အဖိုးတန်သောသင်ခန်းစာပင် ဖြစ်၏။ အမြင်ကျယ်သောပုဂ္ဂိုလ်သည် အမြင်ကျဉ်းသောပုဂ္ဂိုလ်အတွက် သင်ခန်းစာဖြစ်သည်။ ပျင်းသောသူ၊ ရှက်တတ်သောသူ၊ စိတ်ဓာတ်ကျသောသူ၊ အတ္တကြီးသောသူ၊ ကြွားတတ် သောသူ.... ထိုသူအားလုံးတို့သည် မိတ်ဆွေအတွက် သင်ခန်းစာတွေချည်းဖြစ်၏။

မိတ်ဆွေသည် လူပေါင်းထောင်သောင်းချီပြီး တွေ့ဆုံဖူးသော်လည်း ၎င်းတို့ထံမှ မည်သည့်သင်ခန်းစာမျှမရဟုဆိုလျှင် ထိုအချက်သည် မိတ်ဆွေအနေဖြင့် လူတန်ဖိုး၊ လူ့သဘာဝကို မလေ့လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ယနေ့မှစ၍ လူ့ဘဝ တက္ကသိုလ်သို့ တက်ပါ။ တွေ့သမျှလူများ၏ မျက်နှာအမူအရာ၊ အပြောအဆိုနှင့် အလုပ်အကိုင်တို့ကို လေ့လာကြည့်ပါ။ တစ်လအတွင်း ထူးခြားသောရလဒ်များ ရရှိလာပါ လိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ့်ထက်သာသူများထံမှသာမက ကိုယ့်ထက်နိမ့်ကျသူများထံမှ လည်း အများကြီး လေ့လာရရှိနိုင်သည်။ လူတစ်ယောက်သည် အခြေအနေအရ ဆင်းရဲ နိမ့်ကျနေသော်လည်း စိတ်ကူးဉာဏ်ကား အလွန်ထက်မြက်နေတတ်သည်။ ထိုသူသည် အခြား လိုအပ်သောအရည်အချင်းတွေ ချို့တဲ့နေသောကြောင့်သာ ဆင်းရဲနေခြင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်။

လူ့သဘာဝသည် ကိုယ်မကြိုက်လျှင် နိမ့်ချင်သည်။ ကိုယ်မကြိုက်သူကို မချီးကျူးချင်။ အကယ်၍ အပြင်ပန်းအားဖြင့် ကိုယ်မကြိုက်သူတစ်ယောက်အား အနီးကပ် လေ့လာကြည့်လျှင် သူ၏ ထူးခြားသောအရည်အချင်းများကို မြင်လာနိုင်သည်။ ဤနည်းဖြင့် ကိုယ်မကြိုက်သူထံမှလည်း ကိုယ့်အတွက် အကျိုးကျေးဇူးရရှိနိုင်သည်။

တိုးတက်ကြီးပွားသွားသောလူငယ်များကို လေ့လာကြည့်သောအခါ သူတို့သည် အယူမသီးကြ၊ အတ္တမကြီးကြ၊ ပညာလိုချင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိစိတ်ကို ဖြူစင် ပွင့်လင်းစွာထားပြီး ရရာနေရာမှ ပညာယူကြသည်။ ပမာဆိုသော် သူတို့သည် သန္တာရေညှိနှင့် တူကြသည်။ လှိုင်းလုံးများထံမှ အာဟာရယူ၍ သက်ရှင်ရပ်တည်နိုင်အောင် မိမိကိုယ်ကို ဆောက်တည်ကြသည်။

ကွယ်လွန်သူ သမ္မတလင်ကွန်းက ပြောဖူးသည်။ သူ့စကားမှာ-

‘လူငယ်တစ်ယောက်အတွက် ကြီးပွားလမ်းဟာ မိမိတတ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်း မှန်သမျှကို ပိုပြီးတိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် လုပ်ဖို့ပဲ။ အဲဒီလိုလုပ်တဲ့အခါမှာလည်း ငါ့ကို ဘယ်သူတွေ၊ ဘယ်အရာတွေက ဟန့်တားနှောင့်ယှက်နေတယ်လို့ ဘယ်တွေ့မှ သံသယ မဖြစ်ပါနှင့်’ ဟူ၏။

ဤနည်းလမ်းသည် လင်ကွန်းကိုယ်တိုင် သစ်လုံးတောအိမ်ကလေးမှနေပြီး “အိမ်ဖြူတော်” သို့ ရောက်နိုင်ခဲ့သောနည်းလမ်းပင် ဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေလည်း သူ့လိုပင်

မျက်စိကိုဖွင့်၊ နားကိုစွင့်ကာ အလွတ်ပညာကို သင်ယူနိုင်၏။ ကိုယ့်ဘက်က လုပ်ရမည်မှာ တွေ့သမျှလူတွေပြောတာကို နားထောင်ပြီး ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိသောစကားတွေကို စုပ်ယူတတ်ဖို့သာ ဖြစ်သည်။

လောကတွင် ကျောင်းပညာ၊ အတန်းပညာ လုံလုံလောက်လောက် မသင်ခဲ့ရဘဲနှင့် ကြီးပွားနေသူတွေ တစ်ပုံကြီးရှိသည်။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါက ထိုသို့သောလူမျိုးတွေ အနည်းနှင့်အများ တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

လူတစ်ယောက်သည် ကျောင်းပညာမတတ်၊ သို့သော်လည်း သူသည် သူ စိတ်ဝင်စားသောဘာသာရပ်များကို စာအုပ်များမှတစ်ဆင့် လေ့လာသည်။ လက်တွေ့ လေ့လာသည်။ ဤနည်းဖြင့် သူသည် အဆိုပါဘာသာရပ်များတွင် အထူးကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်လာသည်။

လောကကြီးသည် ဘဝတက္ကသိုလ်ကြီး ဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေသည် ဘယ်နေရာ မှာပင်နေနေ၊ ဘယ်ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးမှာပင်နေနေ၊ ပညာသာ တကယ်လိုချင်လျှင် ဘဝတက္ကသိုလ်၌ အချိန်မရွေး သင်ယူနိုင်သည်။

တကယ်တော့ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် ဘဝတက္ကသိုလ်ကြီး၏ မူလတန်း ကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။ ဘဝတက္ကသိုလ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ သင်ယူစရာတွေ အမြောက်အမြား ရှိနေသည်။ သင်ခန်းစာယူစရာတွေ အများကြီးရှိနေသည်။

ဘဝတက္ကသိုလ်တွင် သဘာဝတရား၊ လူများနှင့်အရာဝတ္ထုတွေ ရှိနေကြသည်။ ယင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အမြဲတမ်းဖွင့်ထားသောစာအုပ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ယင်းစာအုပ်ကြီးက ကျွန်ုပ်တို့အား “လာလှည့်၊ ဖတ်ရှုလှည့်၊ လေ့လာလှည့်” ဟူ၍ အစဉ် ဖိတ်ခေါ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် မျက်စိကိုဖွင့်၊ နားကိုစွင့်ပြီး ဖြူစင်ပွင့်လင်းသော စိတ်ထားဖြင့် အခွင့်အလမ်းများကို အရယူပါ။ အဆင့်မြင့် ယဉ်ကျေးသောလူသားတစ်ယောက်အဖြစ် တိုးတက်ကြီးပွားနိုင်ပါလျက် မိမိ၏ အဖိုးတန်လှသောလူ့ဘဝကို အဘယ်ကြောင့် အချည်းနီး ဖြုန်းပစ်နေရသနည်း။

[၂၀]

ကြီးမြတ်သော အရည်အချင်း

"စွမ်းအားသည် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးနှင့်အတူ ကြီးထွားလာ၏"

သောမတ်၊ ဒဗလျူ၊ ဟစ်ဂင်ဆင်(၁၈၂၃-၁၉၁၁)
အမေရိကန် သင်းအုပ်ဆရာကြီး

ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခတစ်ဦးက ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအား မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိသော စကားမှာ -

'မောင်တို့မယ်တို့ ပါရမီရှင်တွေ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်နိုင်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ခံအားကောင်းတဲ့လူတွေတွေ့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကိုယ်ခံအားဆိုတာ ကိုယ့်ကိုဆွဲချမယ့်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုဖျက်ဆီးမယ့် အခက်အခဲတွေ၊ ဖြားယောင်းမှုတွေကို ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့ စိတ်ဓာတ်စွမ်းအားပဲ ဖြစ်တယ်'

ဘဝတွင် မအောင်မြင်သူတွေ အားလုံးလိုလိုပင် ကိုယ်ခံအားမရှိသူတွေ ဖြစ်ကြသည်။ ဘယ်လုပ်ငန်းကိုပဲကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် အရည်အချင်းရှိသော လူငယ် အများစုသည် ဖြားယောင်းမှုကို တွန်းလှန်နိုင်သော ကိုယ်ခံစွမ်းအားမရှိသောကြောင့် ဘဝတက်လမ်း ပိတ်ဆို့နေကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သူတို့သည် ခံစားမှုကို ဦးစားပေးကြသည်၊ အပျော်အပါးဖြားယောင်းမှုနောက်သို့ လိုက်ကြသည်။ ဖြတ်လမ်းဖြင့် အမြန်ချမ်းသာချင် သောကြောင့် လွဲမှားသောလုပ်ငန်းများကို လုပ်မိကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မကြီးပွားဘဲ ဘဝပျက်ကိန်းနှင့်သာ ကြုံကြရ၏။

မကြာမီက ချက်လက်မှတ်အတုနှင့် ငွေလိမ်ထုတ်မှုဖြင့် လူငယ်နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးမိသည်။ သူတို့သည် နယူးယောက်မြို့မှ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု၌ တည်းခိုနေကြသည်။ သူတို့အား ဖမ်းဆီးပြီးသည့်နောက် တစ်ယောက်က ဖြောင့်ချက်ပေးသည်။

‘ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက ကျွန်တော့်ကိုပြောတယ်၊ လောကမှာ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဖိပ်နဲ့နေနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်တဲ့၊ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်အောင်ကြိုးစားရမယ်တဲ့’

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် “ဖြစ်အောင်” ကြိုးစားကြသည်။ တိုက်တန်းလျားရှိ စာတိုက်ပုံးတွေကိုဖောက်ပြီး စာတွေကိုခိုးကြသည်။ စာတွေထဲမှ လက်မှတ်တွေကို တုပြီး ထိုးကြသည်။ ဤနည်းဖြင့် ချက်လက်မှတ်အတုတွေလုပ်ပြီး ငွေထုတ်ကြသည်။ သူတို့အား ဖမ်းမိချိန်တွင် ချက်လက်မှတ်အတု ၅၂ စောင်အထိ လက်မှတ်တုထိုးပြီး ငွေထုတ်ယူခဲ့ ကြပြီးဖြစ်၏။

တကယ်တော့ မကောင်းမှန်းသိသောအလုပ်ကို အဆိုပါလူငယ်နှစ်ယောက် လုပ်မိကြခြင်းမှာ မိမိတို့၏အားနည်းချက်ကို မကာကွယ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုသော် မကောင်းမှု၏ဖြားယောင်းခြင်းကို တွန်းလှန်နိုင်သောကိုယ်ခံအား မရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မကောင်းမှုသည် ဖြားယောင်းမှုအကောင်းဆုံး၊ အပါးနပ်ဆုံးအရောင်းသမားနှင့် တူ၏။ သူသည် လူကြီးလူငယ်မတူ တဒင်္ဂစိတ်ခံစားမှုနောက်သို့ လိုက်တတ်သူများ၊ အသိဉာဏ်နှင့် ဆင်ခြင်တုံတရားမရှိသူများအား မကောင်းမှုကို ပြုလုပ်ရန် မြူဆွယ် ဖြားယောင်း စည်းရုံးရာတွင် သူမတူအောင်ကျွမ်းကျင်သည်။ မပင်မပန်းဘဲ လွယ်လွယ်နှင့် ရသည့်လမ်းကို မစားရဝခမန်း ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောဆိုစည်းရုံးတတ်သည်။ အဘက်ဘက်တွင် မအောင်မြင်၍ စိတ်ဓာတ်ကျနေသူများအား မြှောက်ပင့်ပြောဆိုကာ သူလိုရာသို့ ဆွဲခေါ်တတ်သည်။ ထိုအခါ စိတ်ဓာတ်အင်အားပျော့ညံ့သူ၊ အကောင်းအဆိုး မဝေဖန်တတ်သူတို့သည် မကောင်းမှု၏သားကောင် ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

သို့သော် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သူ၊ ဆင်ခြင်တုံတရား ရှိသူတို့ကမူ ဘယ်လို ဖြားယောင်းမှုမျိုးကိုမျှ လက်မခံကြ။ အမြဲတမ်း တွန်းလှန်ပစ်ကြ၏။

တကယ်ဆိုလျှင် လူတိုင်းပင် ဖြားယောင်းမှု တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်တတ်ကြရ၏။ ပိုက်ဆံ၏ဖြားယောင်းမှု၊ အာဏာ၏ဖြားယောင်းမှု၊ တဏှာ၏ ဖြားယောင်းမှု စသည်ဖြင့် ဖြားယောင်းမှုအမျိုးအစားပေါင်း မရေတွက်နိုင်အောင်ရှိသည်။

လူ၏ လောဘစိတ်၊ ရမ္မက်စိတ် ပြင်းထန်သည်နှင့်အမျှ၊ လိုချင်တပ်မက်မှု များသည်နှင့်အမျှ ဖြားယောင်းမှုကလည်း ပြင်းထန်သည်။ ထွေပြားသည်။

‘လူဆိုတာ အနည်းနှင့်အများ မှားကြမှာပဲ။ ရှောင်လို့မရပါဘူး။ ဒါကြောင့် လောကမှာ ခြောက်ပစ်ကင်းသဲလဲစင် ဘယ်မှာရှိနိုင်ပါ့မလဲ’ ဆိုကာ အမှားကုမ္ပဏီထဲ ဝင်တိုးနေသူတွေကလည်း ဒုနဲ့ဒေး။ ‘တခြားလူတွေကလည်း လုပ်နေတာပဲ၊ ကျုပ်လည်း လုပ်မှာပဲ’ ဆိုသူတွေကလည်း မနည်း။ ထိုသို့သောသူများကား တစ်သက်တစ်ခါ လူဖြစ်လာတာ၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့၊ ပျော်ပျော်ပဲနေသွားမယ်ဆိုကာ မိမိတို့၏ စိတ်ခံစားချက်ကို ဇက်လွှတ်ပေးထားပြီး “ဘဝရေစုန်မျောနေသူများ” ဖြစ်ကြ၏။ ထိုသူတို့သည် အလုပ်၏ဂုဏ်ကို မသိကြ။ လူ့ဘဝ၏တန်ဖိုးကို မသိကြ။ မိမိတို့၏ တစ်ခဏသာယာမှုကိုသာ သိကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့သည် ဘဝရည်မှန်းချက်မရှိဘဲ (တက်နှင့်ရွက်မပါသော လှေပမာ) မျောချင်ရာမျောပြီး နောက်ဆုံး၌ အဖြစ်ဆိုးနှင့် ဇာတ်သိမ်းသွားကြရ၏။

ရေဒီယမ်ဓာတ်သည် ရှားလည်းအလွန်ရှားသည်။ လောကအတွက်လည်း အလွန် အဖိုးတန်သည်။ စီးပွားရေးအရ တန်ကြေးဖြတ်လျှင်လည်း အလွန်အလွန်ကြေးကြီးသည်။ သို့သော် လူ့ဘဝ၏ “ခံတပ်” ဖြစ်သော ကိုယ်ခံစွမ်းအားကား ရေဒီယမ်ဓာတ်ထက် အဖိုးတန်၏။ ရေဒီယမ်ဓာတ်ထက် ဈေးကြီး၏။

လောကတွင် အမှန်တကယ် ကိုယ်ခံအားကောင်းသောသူ အလွန်ရှားသည်။ မကောင်းသောအလုပ်မှန်သမျှ၏ ဖြားယောင်းမှုကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်သောသူ အလွန်ရှားသည်။ ယင်းသို့သော စိတ်ဓာတ်ခွန်အားရှိသောသူသည် မိမိ၏ခံယူချက်ကို ဘယ်တော့မှ မစွန့်လွှတ်၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးက သူ့အားပိုင်းပြီး ဆန့်ကျင်စေကာမူ မမှန်ရာကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်၊ မကောင်းမှုကို ဘယ်တော့မှမကျူးလွန်။

ရုပ်သတ္တိသည် လူတိုင်းနှင့်ဆိုင်သော အရည်အချင်းတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် စိတ်သတ္တိကား လူတိုင်းနှင့်မဆိုင်။ လူများစုသည် အသက်အန္တရာယ်နှင့်ကြုံသောအခါ အသက်ကိုစွန့်ရန် ဝန်မလေးတတ်ကြ။ သူတို့သည် ရုပ်သတ္တိရှိသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် အများစုကလုပ်ကိုင်နေကြသော မကောင်းမှုများကိုကား ရှောင်ကြဉ်နိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့တွင် ဖြားယောင်းမှု များကို ရှောင်ကြဉ်နိုင်သည့်စိတ်သတ္တိ (ဝါ) ကိုယ်ခံအားမရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အချို့မှာ မကောင်းမှုမှန်းသိသော်လည်း တစ်ဖက်လူ၏ အထင်သေးခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို ခံရမည်

ကြောက်သောကြောင် မကောင်းမှုကိုသိလျက်နှင့် ကျူးလွန်တတ်ကြ၏။ ထိုလူစားမျိုးသည် ပို၍ပင် စိတ်သတ္တိနည်းသေးသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။

အခက်အခဲကို ရုန်းကန်ဆန့်ကျင်ရင်း ရရှိလာသောအရည်အချင်းသည် လူတစ်ယောက်၏ ကောင်းမွန်သောအကျင့်စရိုက်ကို တည်ဆောက်ပေး၏။ မကောင်းမှု၏ ဖြားယောင်းမှုကို လက်မြောက်အရုံးပေးသူမှာမူ ကိုယ်ခံအရည်အချင်းမရှိသောကြောင့် လူ့ဘဝတွင် မည်သည့်အခက်အခဲကိုမျှ ကျော်လွှားနိုင်မည်မဟုတ်။

ကိုယ်ခံအားရှိသူတို့သည် အတ္တမကြီးကြ။ လောဘမကြီးကြ။ ကိုယ်ကျိုးကို စွန့်ကြသည်။ အနစ်နာခံကြသည်။ အများအကျိုးအတွက် အသက်ကိုပင် စွန့်ရဲကြ၏။ သူတို့သည် ကြီးသည်ငယ်သည်မဟု။ မကောင်းသော ဖြားယောင်းမှုမှန်သမျှကို ရှောင်ကြဉ်နိုင်ကြသည်။ ယင်းသို့သော ကိုယ်ခံစွမ်းအားကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်များကြောင့် ပင်လျှင် လူ့လောကကြီး တိုးတက်လာခဲ့သည် မဟုတ်လား။

အချုပ်ဆိုသော် ဖြားယောင်းမှုကို ကျော်လွှားနိုင်သော ကိုယ်ခံအား ကောင်းခြင်းသည် မည်သည့်လုပ်ငန်း၌မဆို ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့၏ ကြီးမြတ်သော အရည်အချင်းတစ်ရပ် ဖြစ်၏။

[၂၁]

အတွေးမှန်ဖြင့် အောင်ပွဲခံပါ

"သူများတွေ ဘာတွေးတယ်ဆိုတာ မေ့ထားလိုက်၊ အရေးကြီးတာက ခင်ဗျား ဘာကိုတွေးသလဲဆိုတဲ့ အချက်ပဲ၊ ခင်ဗျားကိုယ်ကို ခင်ဗျားယုံကြည်ဖို့ပဲ"

နီကိုလပ် ဘက်ဖယ်

အမြဲတမ်း စိုးရိမ်ပူပန်တတ်သူများသည် ဘဝအားမာန်နှင့် ဘဝပျော်ရွှင်မှု ကင်းမဲ့ တတ်ကြသည်ဟု ကမ္ဘာကျော်စိတ်ပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးက ပြောဖူးသည်။

တစ်နည်းဆိုသော် လက်ရှိကိုယ့်ဘဝအခြေအနေနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျ နေသူများသည် အနာဂတ်မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့ပြီး စိုးရိမ်သောကနှင့်သာ အမြဲတမ်း အဖော်ပြုနေရတတ်၏။

ယင်းသို့ ဘာကြောင့်ဖြစ်ရပါသနည်း။

အဓိကအချက်ကတော့ "အတွေး" ဖြစ်သည်။ မှန်သောအတွေးကိုမတွေးဘဲ မှားသောအတွေးကို တွေးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အတွေးမှားလျှင် ကိုယ်အားစိတ်အားကို ယုတ်လျော့စေသည်။ မှားသောအလုပ်ကို လုပ်မိစေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဦးနှောက်ထဲတွင်၊ ကိုယ်ခန္ဓာထဲတွင် နှစ်ဆဲလ်ပေါင်း သန်းပေါင်း များစွာ ရှိသည်။ ထိုနှစ်ဆဲလ်များက ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ဓာတ်အခြေအနေကို ဖန်တီးကြသည်။

ယင်းအခြေအနေအရ ကျွန်ုပ်တို့ ပျော်ကြသည်။ ဝမ်းနည်းကြသည်။ စိတ်ရွှင်လန်းကြသည်။ စိတ်ညစ်ကြသည်။ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွကြသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျကြသည်။

မကြည်လင် မရွှင်လန်းသောအတွေးကြောင့် စိတ်မချမ်းသာမှုဖြစ်ရ၏။ ဦးနှောက် ဆဲလ်များ ပျက်စီးသွားရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ပြန်လည်ပြုပြင်၍မရတော့သည့် အခြေအနေ သို့ပင် ရောက်ရှိသွားနိုင်၏။ အာရုံကြောဖြည့် ယန္တရားကြီးတစ်ခုလုံး ပြတ်တောက်သွား သောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်၏ ပုံမှန်လုပ်ငန်းအားလုံး ပရမ်းပတာ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ အာမာန်များ လျော့သွားသည်။ ရောဂါဒဏ် တုံ့ပြန်ခံနိုင်အား ကျဆင်းသွားနိုင်သည်။

စိုးရိမ်တတ်သောအတွေး၊ ကြောက်တတ်သောအတွေးသည် မိမိ၏သန္တာန်၌ ကြာမြင့်စွာ ကိန်းအောင်းနေလျှင် ရုပ်ပိုင်းအရရော၊ စိတ်ပိုင်းအရပါ ပုံမှန်အနေအထား ပျက်စီးသွားပြီး ကင်ဆာရောဂါ၊ အသည်းရောဂါ၊ ကျောက်ကပ်ရောဂါ၊ နှလုံးရောဂါ များလည်း ဖြစ်ပွားလာနိုင်၏။

အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး အာနီးလ်ဘင်းနက်က-

“လူတစ်ယောက်၏ အကျင့်စာရိတ္တသည် သူ့အတွေး၊ သူ့စိတ်ကူး၏ စုစုပေါင်း ရလဒ်ဖြစ်သည်။ စိတ်မချမ်းသာစရာအတွေးကိုသာ အမြဲတမ်းတွေးနေသူသည် ဘယ် တော့မှ စိတ်ချမ်းသာမှုရနိုင်မည် မဟုတ်” ဟု ရေးခဲ့ဖူး၏။

ထို့ကြောင့် ကောင်းသောအတွေး၊ အကောင်းမြင်အတွေး၊ ရွှင်လန်းဝမ်းသာစရာ အတွေး၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ယုံကြည်အားကိုးသော အတွေးသည်သာလျှင် အားမာန်ရှိသော အတွေးဖြစ်၏။ ဘဝကို တည်ဆောက်သောအတွေး ဖြစ်၏။ မကောင်းသောအတွေးသည် မကောင်းသောရလဒ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ လမ်းမှားသို့ ရောက်စေသည်။ လျှပ်စစ် ဓာတ်အားကို အသုံးမှားလျှင် ဓာတ်လိုက်၍သေနိုင်သကဲ့သို့ အတွေးမှားလျှင်လည်း အသက်ပင်သေနိုင်၏။

စိုးရိမ်တတ်သောအတွေး၊ ကြောက်တတ်သောအတွေး၊ စိတ်ဓာတ်ကျသော အတွေးသည် ဘဝမျှော်လင့်ချက်ကို သတ်ပစ်သည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အားကိုးယုံကြည်မှုကို ဖျက်ဆီးပစ်သည်။ ထိုအခါ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးတစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားတော့သည်။

ထို့အတူ မုန်းတီးသောအတွေး၊ မနာလိုသောအတွေး၊ လောဘကြီးသောအတွေး တို့သည်လည်း ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ထောင်းထောင်းကြေအောင် ဖျက်ဆီးတတ်ကြ၏။ လူ့ဘဝတွင် အမြင့်မြတ်ဆုံးသောအကျင့်သိက္ခာကို သတ်ပစ်တတ်ကြ၏။

နေ့စဉ် နေ့သစ်ထွန်းလာတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အခွင့်အလမ်းသစ်တွေ ပေါ်ထွန်းလာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်သက်ရာအလုပ်ကို အစမှလည်း ပြန်စနိုင်သည်။ အတိတ်က ဆုံးရှုံးခဲ့သည့်တိုင်အောင် ပစ္စက္ခတွင် အောင်မြင်အောင် ကြိုးစား လုပ်ဆောင်နိုင်သည်။ သို့သော် အောင်မြင်မှု၊ မအောင်မြင်မှုသည် အရာတစ်ခုပေါ်တွင်သာ တည်၏။ ယင်းအရာကား အခြားမဟုတ်။ “အတွေး” ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အပေါင်းအသင်းများကို အမြဲတမ်း မရွေးချယ်နိုင်။ သို့သော်လည်း အတွေးကိုမူ ဘယ်နေရာတွင်မဆို၊ ဘယ်အချိန်မှာမဆို အမြဲတမ်းရွေးချယ်နိုင်၏။ ကျွန်ုပ်တို့မကြိုက်သောအရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် သဟဇာတ မဖြစ်သောအရာများကို အခြေအနေအရ မလွဲမရှောင်သာ လက်ခံရတတ်သည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် အတွေးကို ကိုယ်ကြိုက်သလိုတွေးနိုင်သည်၊ ရွေးနိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်ဓာတ်နိုင်ငံတော်၏ အကြွင်းမဲ့အာဏာပိုင် အရှင်သခင်များဖြစ်ကြသည်။ ဘယ်ပတ်ဝန်းကျင်၊ ဘယ်အခြေအနေကမှ ကျွန်ုပ်တို့အား မချုပ်ချယ်နိုင်၊ မတားဆီးနိုင်။

ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေသည် ကျန်းမာလိုလျှင်၊ စိတ်ချမ်းသာလိုလျှင်၊ ကြီးပွား တိုးတက်လိုလျှင်၊ အောင်မြင်လိုလျှင် အတွေးမှန်ကန်ရမည်။ အတွေးမှန်ဖို့အတွက် ကြောက်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ပူပန်ခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းတို့ကို ရာသက်ပန် မောင်းထုတ် ပစ်ရမည်။ ယင်းတို့သည် မိတ်ဆွေအတွက် “ရန်သူအတွေးများ” ဖြစ်ကြသည်။ ယင်းတို့သည် မိတ်ဆွေ၏ ခွန်အားနှင့်သတ္တိကို လုယူကြလိမ့်မည်။ တတ်နိုင်လျှင် မိတ်ဆွေအား လူ့လောကတွင် လုံးဝလျှော့မဝင်နိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးသို့ပင် ပို့ဆောင်ကြ လိမ့်မည်။ အဆုံးစွန်ပြောရလျှင် မိတ်ဆွေအနေဖြင့် ကိုယ့်အသက်ကို ရန်ပြုသည်အထိပင် ဖန်တီးကြလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် တိုးတက်ကြီးပွားလိုသူသည် “ရန်သူအတွေးများ”ကို မတွေးဘဲ “မိတ်ဆွေအတွေးများ” ကိုသာ တွေးရမည်။ စိတ်ပျက်စရာကိုမတွေးဘဲ အားတက်စရာ ကိုသာ တွေးရမည်။ ကြောက်စိတ်ကိုမတွေးဘဲ မကြောက်စိတ်ကိုသာ တွေးရမည်။ ပူပန်စရာကိုမတွေးဘဲ ဝမ်းသာစရာကိုသာ တွေးရမည်။ ဆုံးရှုံးမှုကို မတွေးဘဲ အောင်မြင်မှု ကိုသာ တွေးရမည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဘာကိုတွေးသလဲ၊ ဘယ်လိုတွေးသလဲ။ ထိုအတွေးအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ ဖြစ်လာကြရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တို့၏ အတွေးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏

ဘဝကို ပုံသွန်းပေးသည့် မမြင်နိုင်သော အသံတိတ်စွမ်းအားကြီး ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ မိတ်ဆွေသည် ဤအမှန်တရားကို စိတ်ထဲတွင် အမြဲတမ်းစွဲမှတ်ထားလျှင် အခြားလူတွေလို ဆင်းလည်းမဆင်းရဲနိုင်၊ အခြားလူတွေလို မကျန်းမမာလည်းမဖြစ်နိုင်၊ အခြားလူတွေလို စိတ်မချမ်းမသာလည်းမဖြစ်နိုင်။

ကမ္ဘာကျော် ပြင်သစ် စိတ်ပညာရှင် အီမီလ်ကိုးက-

‘မသန်စွမ်း မကျန်းမာတဲ့ အတွေးတွေကို တွေးပြီး အချိန်ဖြုန်းမနေပါနှင့်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မမှန်ကန်တဲ့အတွေးကို တွေးမိနေမှာဖြစ်လို့ပဲ’ ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်။

အတွေးစိတ်ကိုလိုက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၌ သွေးလည်ပတ်မှု ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ အဆုတ်၊ နှလုံး၊ ကျောက်ကပ်နှင့် အခြားကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများသို့ သွေးလည်ပတ် သွားလာနေသည်။ ထို့ကြောင့် မမှန်သောအတွေး၊ မကောင်းသောအတွေးကို တွေးလျှင် သွေးလည်ပတ်မှုလည်း မမှန်၊ မကောင်း။ ထိုအခါ သွေးလည်ပတ်မှုတစ်ခုလုံး “ဂျမ်း” ဖြစ်ပြီး ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာရောဂါအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည်။

ကပ်ရောဂါများဖြစ်ပွားသောအခါ လူတော်တော်များများသည် ဘာရောဂါမျှ မဖြစ်ဘဲ သေဆုံးသွားကြသည်။ အမှန်မှာ ကြောက်စိတ်၊ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ကြောင့် သေကြရခြင်းဖြစ်၏။ အူအတက်ပေါက်ဝေဒနာရှင်ပေါင်း များစွာတို့အား ခွဲစိတ်ရာတွင် မည်သည့်ရောဂါလက္ခဏာမျှ မတွေ့ကြရ။ အမှန်စင်စစ် ၎င်းတို့သည် အူအတက်ပေါက် ရောဂါကို အလွန်ကြောက်လန့်စိုးရိမ်နေကြသော “သားကောင်” များသာ ဖြစ်၏။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အူအတက်ပေါက်ရောဂါဖြစ်နေပြီဟု စိတ်ထဲ၌ အချိန်ရှိတိုင်း တွေးနေကြ သူများသာ ဖြစ်၏။

လူများစုကြီးသည် မမှန်သော အတွေး၊ မကောင်းသော အတွေးကြောင့် ကိုယ်ကိုကိုယ် သတ်သေသွားကြသည်မှာ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းလေစွ။

အတွေးစိတ်ကောင်းလျှင် ကိုယ်ခန္ဓာကောင်းသည်။ အတွေးစိတ်မကောင်းလျှင် ကိုယ်ခန္ဓာမကောင်း။ ထက်သန်သော၊ ရဲရင့်သော၊ ရွှင်မြူးသောအတွေးသည် ကြောက်စိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ်၊ အားငယ်စိတ်တို့ကို ပယ်ဖျက်ပစ်သည်။ ချစ်ခင်သောအတွေး၊ ကြင်နာသော အတွေး၊ မျှော်လင့်ချက်ထားသောအတွေးတို့သည် ကိုယ်ကိုရော၊ စိတ်ကိုရော လန်ဆန်းတက်ကြစေသည်။

မိမိကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်မချမ်းသာဖြစ်နေခြင်း၊ စီးပွားရေးအတွက် စိတ်ဓာတ် ကျနေခြင်းသည် “ဘယ်သူမပြုမိမိမှု” ပင် ဖြစ်၏။ မိမိကြံသောမျိုးစေ့မှ ထွက်လာသော အသီးအပွင့်ကို ရရှိခြင်းပင်ဖြစ်၏။ မိမိ၏ “အတွေးမျိုးစေ့” မှ ပေါ်ထွက်လာသော အသီးအပွင့်ကို ခံစားရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မျိုးမတူ ခြားနားသောအသီးအပွင့်ကို လိုချင်လျှင် မျိုးစေ့ကို ပြောင်းစိုက်ရမည်။ မိတ်ဆွေသည် မိမိ၏ အတွေးကို ပြန်ပြင်ခြင်း၊ ပြောင်းလဲခြင်းဖြင့် ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကို အသစ် ပြန်ပြင်နိုင်သည်။ အခြေအနေကို အသစ်ပြန်ပြင်နိုင်သည်။ ကျန်းမာသောအတွေးကို တွေးမှ ကျန်းမာလာနိုင်၏။ နပျိုသောအတွေး၊ နပျိုသောရည်မှန်းချက်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် နပျိုအောင် လုပ်နိုင်၏။

ဝီလျံဒိန်းဟိုဝဲက ပညာရှင်ကြီးအီမာဆင်နှင့် တွေ့ရပုံကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြ ဖူးသည်။

‘အဲဒီတုန်းက သူ့ အသက်ဟာ ၆၀ လောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က သူ့ကို အဘိုးကြီးလို့ခေါ်ပေမယ့် သူ့ရုပ်သွင်က အဘိုးကြီးလက္ခဏာ လုံးဝမရှိဘူး၊ ဆံပင်ကလည်း နက်နေတယ်၊ မျက်နှာကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း အမြင့်မြတ်ဆုံး၊ အမွန်မြတ်ဆုံးအတွေးတွေနဲ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ထုလုပ်ထားတဲ့ အနပျိုဆုံး စကျင်ကျောက် မျက်နှာမျိုး’

နပျိုလိုလျှင် နပျိုသောအတွေးကို တွေးပါ။ လောကကြီးကို ချစ်ခင်စိတ်၊ ကြင်နာစိတ်ဖြင့် ကြည့်ပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူတစ်ပါးကို ကူညီပါ။ အတ္တစိတ်သည် တိုးတက်မှုနှင့် ပျော်ရွှင်မှုကို ဖျက်စီးပစ်၏။

အယ်လာစီးလားဝီလ်ကောက်၏ စကားကလည်း အလွန်မှတ်သားစရာ ကောင်းသည်။ နာထောင်ကြည့်ပါ။

‘လူ့ဘဝမှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အတတ်နိုင်ဆုံး လှအောင်ပြုပြင်ပါ။ ပထမအနေနဲ့ အတွေးလှပါစေ၊ အလိုဆန္ဒလှပါစေ၊ အလုပ်လှပါစေ။ ဒုတိယအနေနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ပါ။ သန့်ရှင်းပါစေ၊ သပ်ရပ်ပါစေ၊ စနစ်တကျရှိပါစေ၊ သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ဖြစ်ပါစေ။ ဒီနည်းနဲ့သာလျှင် လူ့ဘဝမှာ အပြည့်ဝဆုံးတိုးတက်ပြီး အပြည့်ဝဆုံး အသုံးဝင်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်လိမ့်မယ်’

လူတစ်ယောက်၏အတွေးကို သူ၏ရုပ်သွင်နှင့် အမူအရာတို့ဖြင့် သိနိုင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အတွေးက လူကို ရောက်ပြန်ဟပ်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ အတွေးသည် မျက်နှာမှာပေါ်သည်။ အမူအရာမှာပေါ်သည်။ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး တစ်ခုလုံးမှာ ပေါ်သည်။

ကိုယ့်ဖို့ကိုသာ အမြဲတမ်းတွက်ပြီး ကိုယ်လိုချင်တာကိုသာ အမြဲတမ်း ရှာဖွေနေသူသည် အတ္တကြီးလာမည်။ လောဘကြီးလာမည်။ တခြားသူတို့၏ ခင်မင်မှု၊ လေးစားမှုကို မရနိုင်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းတိုးတက်မှုကို မဆောင်ကြဉ်းနိုင်။ အဆုံးစွန် ကိုယ့်ကိုကိုယ်တိုးတက်အောင်လည်း ဘယ်တော့မှလုပ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။

လူတစ်ယောက်၏ စိတ်ထဲ၌ မကောင်းသောအတွေးဝင်လျှင် ထိုအခြင်းအရာသည် သိမ်မွေ့နူးညံ့သော စက်ယန္တရားထဲသို့ ကျောက်စရစ်ခဲကလေးတစ်လုံး ဝင်ရောက်သည်နှင့် တူ၏။ ကျောက်စရစ်ကလေးကြောင့် စက်ကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားနိုင်သလို မကောင်း သောအတွေးကြောင့် ထိုသူ၏ ရုပ်ရောစိတ်ပါ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးသွားနိုင်၏။

လူ့ဘဝတွင် အလွန်တက်လမ်းရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်းများစွာတို့သည် စိတ်၏ဥပဒေ၊ အတွေး၏ တန်းဖိုးကွဲပြားခြင်းကို မသိသောကြောင့် ပျက်စီးခြင်းငါးပါးနှင့် ကြုံကြရ၏။

အလုပ်နှင့် မိသားစုရေးပြဿနာများကြောင့် သောကဖြစ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးတို့၏ အောင်မြင်ကြီးပွားမှုအတွက် မနာလိုခြင်း၊ ဝန်တိုခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်း၊ ရန်လိုခြင်း၊ အတိတ်ကအမှားအတွက် စိတ်မချမ်းသာဖြစ်ခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လျှော့တွက်ခြင်း၊ သံသယဝင်ခြင်း၊ အခြားသူများ အထင်သေးမည်ကို ကြောက်ခြင်း၊ ဆုံးရှုံးမည်ကို စိုးရိမ်ခြင်း၊ ရောဂါဖြစ်မည်ကိုကြောက်ခြင်း၊ သေမည်ကို ကြောက်ခြင်းတို့ကြောင့် တန်းဖိုးရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်းများစွာ သေဆုံးသွားခဲ့ကြပြီ။

ထို့ကြောင့် သောကစိတ်၊ ကြောက်စိတ်တို့ဖြင့် မိမိ၏စွမ်းအားကို ဖျက်စီး မပစ်ပါနှင့်။ ကြီးပွားတိုးတက်ချင်လျှင် အတွေးသန့်ရှင်းရမည်။ အတွေးမှန်ရမည်။ မသန့်ရှင်းသောအတွေး၊ မမှန်သောအတွေးသည် မိမိ၏ရန်သူဖြစ်၏။ ရန်သူက မိမိအား မသတ်ခင် မိမိကအလျင်သတ်ပါ။

လူများစွာတို့သည် အတွေးမမှန်သောကြောင့် ဆင်းရဲနေကြသည်၊ ရှုံးနိမ့်နေ ကြသည်၊ ကျန်းမာရေးညံ့နေကြသည်။

အောင်မြင်ကြီးပွားချင်လျှင် အတွေးလွတ်လပ်ရမည်။ အတွေးသမာသမတ် ရှိရမည်။ အရာရာတိုင်းသည် အတွေးပေါ်တွင် တည်သည်။

ပြင်သစ်စစ်ဘုရင် နပိုလီယံသည် သူ၏စစ်တပ်များအား မိမိတို့သည် အောင်ပွဲ ဆင်ရန် ချီတက်နေကြသည်ဟူသောအတွေးဖြင့် အမြဲတမ်းချီတက်စေ၏။ သူသည် မတိုက်ခင်ကပင် စိတ်ထဲ၌ အောင်ပွဲကိုစွဲထားသည်။ ဤအတွေးစိတ်သည် သူ့ကိုသာ မဟုတ်၊ သူ့စစ်သည်များကိုလည်း အလွန်ဩဇာလွှမ်းမိုးခဲ့၏။ စစ်သည်များကလည်း သူတို့ နိုင်ကိုနိုင်ရမည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့၏ခေါင်းဆောင်က သူတို့နိုင်ကိုနိုင်ရမည်ဟု ယုံကြည်ထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ပြင်သစ် တပ်မတော်သည် သမိုင်းစဉ်တစ်လျှောက်တွင် အောင်ပွဲတွေ အကြိမ်ကြိမ်ခံခဲ့ရ၏။ ပြင်သစ် စစ်သည်များသည် အောင်စိတ်ကိုမွေးကြသည်၊ အောင်တွေးကို တွေးကြသည်။ အောင်စိတ်၊ အောင်တွေးဖြင့် စစ်မြေပြင်သို့ ချီတက်ကြသည်။

ဘဝတိုက်ပွဲသည်လည်း ထိုအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ အောင်ပွဲခံချင်လျှင် အောင်စိတ် မွေးပါ။ အောင်တွေးတွေးပါ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အတွေးစိတ်၏ လမ်းညွှန်ရာဘက်သို့ သွားနေကြသည်။ အောင်ပွဲသို့သွားလျှင် အောင်လိမ့်မည်၊ ရှုံးပွဲသို့သွားလျှင် ရှုံးလိမ့်မည်။

ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက လေကြောင်းစစ်ဆင်ရေး တပ်ဖွဲ့များသို့ ညွှန်ကြားသော စစ်ဌာနချုပ်၏အမိန့်မှာ “မြင့်မြင့်ပျံကြ” ဟူ၍ ဖြစ်၏။

မိတ်ဆွေသည် မိမိ၏ “အတွေးရန်သူ” ၏ အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်လိုလျှင် “မြင့်မြင့်ပျံ” ပါ။ နိမ့်နိမ့်ပျံလျှင် အန္တရာယ်ရှိသည်။

အားလုံးသော ပေါင်းစည်းညီညွတ်မှု၊ အားလုံးသောစွမ်းအား၊ အားလုံးသော အောင်မြင်မှု၊ အားလုံးသော စိတ်ချမ်းသာမှု၏ လျှို့ဝှက်ချက်သည် “မှန်ကန်သောအတွေး” ဖြစ်၏။ အတွေးမှန်လျှင် အလုပ်မှန်လိမ့်မည်။ သို့ဆိုလျှင် သောကဖြစ်နေစရာ၊ စိုးရိမ်နေစရာ၊ ကြောက်နေစရာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျနေစရာ ဘာမှမရှိတော့။

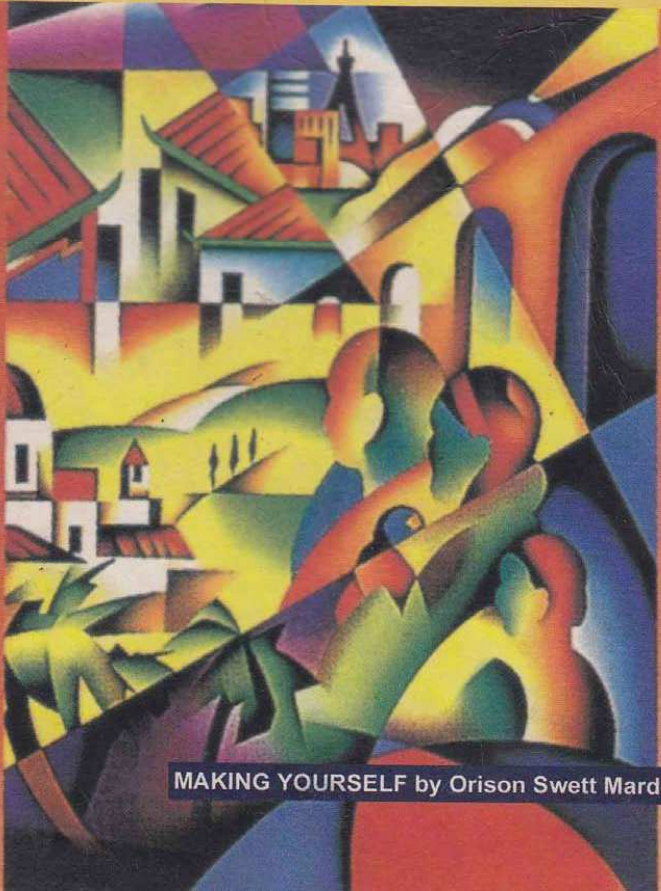
လူတိုင်းလူတိုင်းသည် အတွေးမှန်၊ အလုပ်မှန်ကာ ရည်မှန်းချက်အတိုင်း ဘဝ အောင်ပွဲခံကြရန်သာ ရှိတော့သည်။

မောင်ပေါ်ထွန်း
ဇူလိုင် ၂၃၊ ၁၉၉၅

ငါ့ဘဝ ငါသာသခင် ငါသာဘုရင်

မောင်ပေါ်ထွန်း(မြန်မာပြန်သည်)

MAKING YOURSELF by Orison Swett Marden

ဒုတိယအကြိမ်